

EDGARS AUZIŅŠ

Gultā ar zvēru

Ja atsakāt vīrietim, kurš ir pieradis saņemt visu, ko vēlas, esiet gatavi,
ka viņš kļūs par zvēru.....

18+

Edgars Auziņš Gultā ar zvēru

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70551592

SelfPub; 2024

Аннотация

Ja atsakāt vīrietim, kurš ir pieradis saņemt visu, ko vēlas, esiet gatavi, ka viņš kļūs par zvēru.....

Содержание

Prologs	5
1. nodaļa	13
2. nodaļa	20
3. nodaļa	26
4. nodaļa	33
5. nodaļa	41
6. nodaļa	49
7. nodaļa	55
8. nodaļa	61
9. nodaļa	67
10. nodaļa	76
11. nodaļa	84
12. nodaļa	89
13. nodaļa	98
14. nodaļa	104
15. nodaļa	109
16. nodaļa	115
17. nodaļa	123
18. nodaļa	130
19. nodaļa	136
20. nodaļa	143
21. nodaļa	150
22. nodaļa	156

23. nodaļa	163
24. nodaļa	170
25. nodaļa	176
26. nodaļa	182
27. nodaļa	189
28. nodaļa	196
29. nodaļa	201
30. nodaļa	207
31. nodaļa	214
32. nodaļa	220
33. nodaļa	226
34. nodaļa	232
35. nodaļa	237
36. nodaļa	243
37. nodaļa	249
38. nodaļa	257
Epilogs	261

Edgars Auziņš

Gultā ar zvēru

Prologs

Es pamanīju Viņa skatienu no tālienes.

Sākumā vienkārši jutos neērti, tad šķita, ka pakausī sāka degt. Tā ir dīvaina sajūta: no vienkārša skatienu būt nevietā, bet tajā pašā laikā baidīties apgriezties.

Tas ir tā, it kā jūs maģiski pārceļtu atpakaļ tālā bērnībā, atkal kļūstot par mazu meiteni, kas stāv tumšā gaitenī un baidās atskatīties, jo tur ir briesmonis.

Kas ar mani notiek?

Man jau ir divdesmit viens, apkārt skan trokšņaina mūzika un daudz cilvēku.

No kā baidīties?!

Es pat domāju, ka tās ir halucinācijas un neviens uz mani neskatās, un mana mežonīgā iztēle, ko atbalstīja divi alkoholiskie kokteiļi, vienkārši izspēlē nežēlīgu joku. Taču situācijas absurda apzināšanās nepadarīja to vieglāku, tāpēc es tomēr neticami centos un pagriezos.

Viņš skatījās tieši uz mani.

Neskatoties uz augšu un pilnīgi neinteresējoties, ko es par to domāju.

Garš, pat liels.

armēņu, varbūt gruzīnu?

To nebija iespējams noteikt ar aci, taču viens bija skaidrs: viņa melnās acis burtiski urbās un sadedzināja manī caurumu.

Vai ir iespējams tik atklāti skatīties uz meiteni, kas tev patīk?

Acumirkļi novērsusies, nespējot izturēt vizuālo cīņu, viņa centās novērst uzmanību, nesabalansēta no šīs intensīvās un biedējošās uzmanības, un tad pilnībā ieslīdēja šaurajā tumšajā kluba gaitenī, kur paslēpās dāmu istabā. Tā ir tikai sava veida panikas lēkme, un jums kādu laiku jāpaliek vienam. Mazliet auksta ūdens uz rokām un sejas, un tagad no atspulga uz mani skatījās dzīvs cilvēks, nevis izbiedēta ēna.

Tomēr, tiklīdz es nedaudz nomierinājos un sāku atjēgties, draugs ielauzās tualetē un burtiski uzbruka man:

– Leriks aizgāja, tu aizskrēji uz tualeti, un Miša devās pie kluba īpašnieka! Jūs visi mani pametāt! Man ir garlaicīgi, Sonja!

– Es grasījos doties prom.

Galū galā, vai man nevajadzētu šeit sēdēt mūžīgi?

Protams, manas prombūtnes laikā vīrietis, kurš uz mani blenza, bija aizgājis. Kāpēc viņam vispār esmu vajadzīga? Rave. Viņa nobijās kāda nezināma iemesla dēļ un izdomāja sev stāstus. Skaisti – zinu, nu, skatījos un skatījos... Kāpēc man žēl?

Pagājusi garām tumšajam koridoram, pie izejas uz zāli es apstājos miris.

Atkal.

Viņš atkal paskatījās uz mani.

Punkts tukšs.

Tikai tagad šis veselais, neskuvētais vīrietis stāvēja kopā ar mana drauga puisi tieši pie mūsu galda. Es gāju kā uz Golgātu, samulsusi un kaut kādas nesaprotamas trīsas pārņemta, cīnoties ar acīmredzamo vēlmi atkal steigties prom un paslēpties tualetē.

– Meitenes, vai es jūs jau iepazīstināju ar Deividu? Viņš ir šī kluba un daudzu citu mūsu pilsētas iestāžu īpašnieks.

– Protams, tavā dzimšanas dienā! Mēs ļoti gaidām kādas iestādes atvēršanu grieķu stilā, Miša teica, ka tu esi grieķis,” Daria pasmaidīja vienu no saviem burvīgākajiem smaidiem, nepārprotami interesējoties par viņu.

Brīnišķīgi! Viņš ir arī Mišas paziņa.

Jūtot neveiklu un neizprotamu satraukumu, es mēģināju nemanot attālināties, bet melno acu skatiens burtiski piespieda mani pie vietas.

"Dāvids," vīrietis no sava auguma paskatījās uz mani un pastiepa roku.

"Sofija," atbilde tika sniegta ar lielām grūtībām, jo mēle kļuva koka un tik tikko varēja kustēties sausajā mutē.

Tikmēr liela roka paņēma manu mazo plaukstu un viegli to saspieda. Tajā brīdī šķita, ka caur ķermeni izskrēja elektriskā strāva, un es pat pārsteigumā noelsos, cenšoties noņemt aukstos pirkstus no degošā rokasspiediena.

Mans apmulsums un daļēji ģībšanas stāvoklis neslēpās no melnajām, caururbjošajām acīm, un vīrieša seja izstiepās laiskā smaidā.

Sākumā viņš izskatījās pēc traka maniaka, un tagad viņš nīrgājās! Kāds dupsis! Es biju mazdūšīga un mežonīgi dusmīga uz šo skaisto, augstprātīgo puisi, uz savu draugu Dašu, kas ar viņu flirtēja, un pat uz Mišu, kas mierīgi smaidīja, redzot visu šo kluso attēlu, tāpēc es atrāvu roku un atrāvos.

"Uz visu," paķērusi savu maku un negaidot atbildi, viņa izlēca naktskluba foajē un tad apstājās, lai atvilktu elpu un izsauktu taksometru.

Pasteidzies un brauc prom no šejienes! Un galvenais ir atcerēties saimnieka vārdu un nekad neatgriezties šajā pretenciozajā un dārgajā klubā, kas man pēkšņi kļuvis nepatīkams.

Pēkšņi sajutu kāda roku uz mana elkoņa, un, kad pagriezos, sastingu pilnīgā šokā un situācijas neizpratnē.

Tas bija viņš.

Ko šis slepkava no manis vēlas?

"Nesteidzies, man šodien ir lieli plāni ar tevi," vīrietis ievilka zemā, samtainā baritonā ar vieglu aizsmakumu, ieskaujot jūs savu smaržu aromātā.

– Atstāj mani vienu! Tu mani biedē! Es izsaukšu apsardzi!

Mans sašutusi un izbiedētais sauciens bija noslīcis kluba trokšņos, un mani mēģinājumi atbrīvoties, šķiet, viņu tikai uzjautrināja, jo virmojošie vīriešu smiekli pat apslāpēja no zāles basos skanošo mūziku un nobiedēja mani vēl vairāk par jebkuru šausmu filmu. . Šī skaņa pārklāja manu stīvo ķermeni ar milzīgām zosādām, un es atkal bailīgi ieskatījos tumšajās

acīs. Man priekšā vienā sekundē parādījās plēsīga, skaista seja ar taisnu degunu, asiem vaigu kauliem un melniem rugājiem. Šis zvērs pētīja un, šķiet, iespieda atmiņā katru manis iezīmi, izsalkušām acīm pārmeklēdams manu seju.

– Sen nebiju tos redzējis. Tu esi tas, ko es gribēju. "Rets eksemplārs," viņš aizsmacis čukstēja tieši man ausī.

Sajūta bija tāda, it kā man virsū būtu uzliets vanniņš ar aukstu ūdeni, jo alkohola paliekas momentāni pazuda, un man trīcēja rokas no kaut kādām savvaļas dzīvnieku bailēm no viņa un šīs briesmīgās situācijas.

Mēģinājumi izlauzties ne pie kā nenāca, un milzīgas rokas mani satvēra un nesa augšā pa kāpnēm kā lupatu lelli.

Protams, es sāku spārdīt un kliegt, bet tas viss bija bezjēdzīgi, jo viņš mani saspieda kā netikums, un mana čīkstēšana pazuda kādas dziesmas ritmā. Ja pirms tam vēl bija kādas ilūzijas, tad tagad ir kļuvis ārkārtīgi skaidrs: šis maniaks mani velk pie sevis, acīmredzot nedzert tēju un runāt par laikapstākļiem. Pilnīgi iespējams, ka tagad mani izvaros, lai arī izskatīgs, bet pilnīgi svešs un nevēlams vīrietis, taču es neuzvedos bezkaunīgi un nedeļu ne mazāko iemeslu domāt, ka esmu no tiem, kas piekrīt šādam lieta.

Manu acu priekšā pavīdēja koridors, durvis un aiz tām liels ar koku apgriezts birojs.

Viņš ir īpašnieks. Tāpēc viņš mani vilka pie sevis.

Asaras sāpīgi dedzināja manus vaigus, un es garīgi nolādēju savu izskatu, kas iepriekš bija mana lepnuma avots, jo tieši tā dēļ

es tagad nokļuvu tik bezcerīgā situācijā. Tas nepavisam nebija tas, kā es sapņoju par nevainības zaudēšanu, tāpēc es tikai gribēju gaudot no bezspēcības un šausmām. Bija laiks noģībt, bet nav skaidrs, no kurienes manī pēkšņi radās stulba drosme, un es nolēmu nepadoties, pat ja viņš mani nogalinās.

Viena kustība un mans ķermenis jau atrodas uz lielā ādas dīvāna. Vienu brīdi galvā iešāvās doma, ka, ja tikai paklusēšu, izturēšu, tad varbūt viss ātri beigsies un grieķis mani atlaidīs? Es pat kādu laiku sastingu, par to domājot. Tomēr mani no stupora izveda atslēgas pagriešanas skaņa. Durvis aizvērās no iekšpuses, un Zvērs sāka sāpīgi lēnām tuvoties. Viņš izskatījās pēc dzīvnieka, kas bija sajutis laupījumu un gatavojās mesties.

"Es dāsni maksāšu par visu, kas šodien notiek."

– Atlaid mani, tas ir nelikumīgi!

Atkal smiekli. Biedējošs, vēss un iekļūst sirdī.

Kad viņš piegāja ļoti tuvu, viņš bez ceremonijām piespieda savas lūpas manējās ar skūpstu, kas bija pārsteidzoši atšķirīgs no tiem, ko es saņēmu no sava vecuma drosmīgākajiem cienītājiem. Šis vīrietis neskūpstīja, viņš mocīja un pakļāva ar katru spēcīgo mēles kustību, dedzinādams mani ar melniem rugājiem un ar stiprām rokām cieši turot manu pakausi.

Es pretojos no visa spēka. Viņa sakoda un saplēsa viņa seju, pēc kā viņu uzreiz nobiedēja viņa asiņu skats uz viņas rokām un iespējamais sods par to.

Bet likās, ka mana pretestība šajā cilvēkā tikai iededzina nevis dusmas, bet kaut kādu šausmīgu uguni.

Nē, viņš mani neiesita.

Bet vai viņš mani sāpināja?

Jā.

Blūzes pogas, kas nolidoja, un atsegtās krūtis plānā apakšveļā, un pēc tam paceltie svārki, atsedzot mežģiņu zeķes, kas pārklātas ar krokām – tas viss bija biedējoši un izskatījās nožēlojami, taču šķita, ka pretējais vīrietis vēl vairāk izbauda notiekošo. , kā skaidri liecināja viņa satrauktās melnās acis un mušu zonā izspiedies uztraukums.

Man šķita, ka bija pagājusi vesela mūžība, kamēr ilga mūsu duelis, no kura es nepārprotami iznācu kā zaudētājs. Viņš varēja mani salauzt ar vienu roku un darīt visu, ko gribēja.

Bet Zvērs vilcinājās.

Viņš to izbaudīja.

Viņa drēbes bija saplēstas, lūpa asiņoja, rokas un krūtis dega no kodumiem un rupjiem pieskārieniem, viņa spēki izsīka, un viņš bija vairākas reizes lielāks par mani pēc svara un izmēra, tāpēc viņš nemaz nešķita noguris. .

Beidzot, gandrīz atņemta cerība uz pestīšanu, neizturēju un ķēros pie pēdējā trumpja, kas man bija: sāku kliegt pirmo, kas ienāca prātā:

– Lieciet mani mierā, es esmu slima ar nopietnu venerisku slimību!

Tas izdevās.

Viņš apstājās, bet turpināja uzmanīgi uz mani skatīties.

Un es?

Es satvēru šos melus, it kā tas būtu vienīgais glābjošais salmiņš, un sāku burtiski aizrīties ar asarām, kas sajauktas ar vārdiem:

– Draugs mani inficēja desmitajā klasē, protams, ka ārstējos, bet zini, ka tas ir uz visiem laikiem.

"Tu melo," melnās acis meklēja mani, meklējot melus, bet es nepadevos.

Tikai nešķiries, tikai neatdod sevi!

"Es zvēru," maza un trausla, manas galvas augšdaļa tikko sasniedza viņa zodu, es stāvēju un trīcēju, sakrustoju pirkstus aiz muguras un drosmīgi centos izturēt tēraudo skatienu.
sekunde.

Vēl viens...

Visbeidzot, kā atlīdzība par manām mokām, viņa skaistajā, augstprātīgajā sejā parādījās vilšanās.

"Ejiet ārā," zvērs noguris sacīja.

Es negaidīju atkārtotu uzaicinājumu, un, pirms viņš pārdomāja, es uzreiz atrados pie izejas, neveikli pagriezu atslēgu un izlecu kā lode pa atvērtajām durvīm.

1. nodaļa

Atslēgas pagriešanas skaņa melnās koka durvīs.

Es atkal esmu šajā istabā.

Murgs atkārtojas.

Skaists un labi ģērbies briesmonis skatās tieši uz mani.

Briesmas, kas izplūst no viņa, piepilda visu apkārtējo un vienkārši fiziski paralizē mani.

Viņš zina.

Viņš zina, ka es meloju, un par to mani sodīs.

Mana mugura ir pilnīgi slapja no aukstiem sviedriem, un manas rokas un kājas trīc tik ļoti, ka es gandrīz nevaru noturēties stāvus.

Nav nekas cits kā šis briesmīgais vīrietis un zemiskās, lipīgās bailes, kas sasaldēja visu manu būtību.

Kāpēc es atkal esmu šeit? Kā viņš mani atrada?

Tumšais skatiens deg cauri, un aukstās, vienaldzīgās acis lasa mani kā atvērtu grāmatu...

Plēsonīgs smaids atklāj viņa baltos zobus, kad es atspiežu muguru pret sienu, mēģinot atkāpties.

"Es tevi sapratu, melis," čukst aizsmakusi balss.

Šķiet, ka telpa sarūk, un Zvērs kļūst arvien lielāks... Man nav neviena, kas palīdzētu un nav kur bēgt.

Zvērs tuvojas, viņa rokas stiepjas pret mani.

Neviens nenāks. Neviens mani neglābs.

Šausmīga šausmu un bezcerības sajūta iespiežas līdz pašiem kauliem. Gribu izsaukt palīdzību, bet nevaru. Tā vietā man no rīkles izplūst tikko dzirdama sēkšana.

Nē!

Es pamodos no sava mokošā kliezdiena piķa tumsā. T-krekls burtiski pielipa pie mana auguma, aukstiem sviedriem klāts, un sirds dauzījās tā, it kā es būtu noskrējusi simts metrus. Asaras tecēja pār maniem vaigiem, un plaušās nebija pietiekami daudz gaisa, jo saprotot, ka tas ir tikai sapnis, es sāku šņukstēt ar jaunu sparū – tikai tagad no atvieglojuma.

Šķiet, ka miegā mani atkal pārņēma panikas lēkme, un es atkal nevarēju ar to tikt galā. Jau gandrīz trīs mēnešus gandrīz katru nakti mani mocīja murgs ar vienu un to pašu sižetu, kurā kā sods par meliem es to nakti pārdzīvoju atkal un atkal, ar vienīgo atšķirību, ka tagad VIŅŠ zināja par maniem meliem, kas nozīmē, ka pestīšanas nebija.

Vai tiešām šīs mokas ilgs mūžīgi un vai es tur atgriezīšos katru vakaru?

Es nodrebēju uzvilku savas rozā adītās zeķes, atmetu silto segu un izlīdu no gultas. Man ļoti negribējās tumsā celties un iet uz virtuvi, bet vajadzēja iedzert nomierinošu līdzekli, jo bez tā es noteikti nebūtu gulējusi ne aci līdz rītam. Man, kam nekad nav patīcis lietot tabletes, miegazāles tagad ir kļuvušas vitāli svarīgas gandrīz katru vakaru. It kā pēc izvarošanas mēģinājuma nolādētais Deivids Zafirovs pārvērtās par Fredija Krūgera ekvivalentu grieķu valodā un gandrīz katru vakaru

apciemoja manu gandrīz histērisko cilvēku ar mērķi mani pilnībā padarīt traku.

Es metos uz virtuvi, rakņājos pa zāļu skapi un beidzot atradu to, ko meklēju. Šie ir dzīvības glābšanas sapņu slēdži. Es noriju divas veselas tabletes, lai pārlicinātos, un nomazgāju tās ar glāzi ledus ūdens. Kā cilvēki mēdza izdzīvot bez tiem? Galu galā, ja ir problēmas ar miegu, tad nomodā nebūs apmierinājuma. Un miegazāles, iespējams, izgudroja kāds, kuru mocīja bezmiegs vai murgi, jo tas vienkārši ir gadsimta izgudrojums.

Atceļā uz guļamistabu es apstājos pie spoguļa un uzmanīgi paskatījos uz meiteni atspulgā. Mani zeltaini mati bija sapinušies, zem manām lielajām zili zilajām acīm bija ēnas, un mana seja izskatījās nogurusi un nedaudz izsmelta. Ja mani universitātes fani mani redzētu tagad, viņi noteikti beigtu mani saukt par skaistu.

Neapmierināta ar savu izskatu, es atkal atgriezos gultā. Es nevarēju aizmigt, tāpēc varēju tikai gaidīt, kad zāles iedarbosies. Man šīs lēkmes nav bijušas jau pāris nedēļas, tāpēc pamazām sāku par tām aizmirst un dažreiz pat jutos gandrīz pabeigta. Taču šodiena bija īpaši spēcīga un pat kaut kā pārāk reāla, tāpēc pret pašas gribu manī uzplūda atmiņas par pēdējiem trim dzīves mēnešiem. Un mana dzīve tagad noteikti ir sadalīta “pirms” un “pēc”. Manas domas turpināja atgriezties tajā ceturtā marta naktī, kuru tagad es vienkārši nevarēju aizmirst.

Reiz drošā attālumā es slavēju debesis, priecājoties, ka viegli tiku vaļā no šī briesmīgā cilvēka. Pirmajās minūtēs pēc

atbrīvošanas es nespēju noticēt savai laimei, tad vēl nesapratu, ka mana nervu sistēma ir acīmredzami pievīlusī. Viņa vienkārši nespēja tikt galā ar stresu, kas bija pakļauts viņai. Dīvaini, bet pagāja trīs mēneši, un es atcerējos katru sīkumu tā, it kā tas būtu vakar. Taču it kā kāds būtu izpalīdzīgi izdzēsis notikumus pēc atbrīvošanas no manas atmiņas: nav skaidrs, kā atgriezos mājās un kā pavadīju atlikušo nakti. Tomēr nākamajā dienā man bija pirmā panikas lēkme, kam sekoja augsts drudzis, drebuļi un stipras galvassāpes.

Šajā nožēlojamajā stāvoklī mani atrada mana māsa Lera, kura sastrīdējās ar savu līgavaini un atgriezās mājās, lai dzīvotu. Iegrimusi savās problēmās, viņa nepamanīja manī acīmredzamās izmaiņas un visu attiecināja uz saaukstēšanos.

Bet es sapratu, ka ar mani kaut kas nav kārtībā. Šis cilvēks salauza daļu no manis vai atņēma daļiņu no manas dvēseles, kā kādā senā lāstā, kur upuris domā, ka ir izglābts, bet no attāluma viņam kļūst tikai sliktāk.

Un tas, kas ar mani notika, tiešām izskatījās pēc kaut kādas burvestības vai vājprāta.

Nākamo nedēļu pēc šīs nakts es tik tikko gulēju un saraujos no kādas asas skaņas. Es jutos tik slikti, ka nopietni gribēju tikt pie psihologa. Tieva, nemierīga un ļoti nervoza – es baidījos no savas ēnas un saskatīju draudus burtiski katrā garajā, melnādainajā un tumšmatainajā vīrietī, kurš kaut nedaudz līdzinājās Viņam. Kopumā es sāku baidīties no visiem cilvēces spēcīgākās puses pārstāvjiem. Iziešana ārpus mājas kļuva minimāla: tikai

nodarbību apmeklēšana, un retas tikšanās ar draugu un māsu, kas bija noslēguši mieru ar savu līgavaini un aktīvi gatavojās savām kāzām.

Daria un Lera, kaut arī neko nenojauta, bija nopietni noraizējušās par to, cik dīvaina es esmu kļuvusi. Bet es nevarēju un negribēju viņiem neko paskaidrot, un es nebiju pārliecināts, ka viņi varētu mani saprast.

Četras dienas pēc incidenta draudzene pulcēja kompāniju pie viņas par godu Starptautiskajai sieviešu dienai, un es diez vai varēju piespiest sevi tur sēdēt pāris stundas, kas izraisīja lielu Daškas aizvainojumu. Daudzas reizes es atcerējos to vakaru un atcerējos sarunu, kuras dēļ es gandrīz atdevos. Daška mēģināja mūs iepazīstināt ar sava puīša Mišas draugiem, kuri bija klāt vakarā:

"Nē, es šobrīd nemaz neesmu gatava tikties ar vīriešiem," Lera atcirta kā kaķis, kas iemīlējies savā kapteinī, ar kuru viņa strīdējās.

– Tu, Sofija, arī nesēdi, pretējā gadījumā abi brāļi cīnīsies par tevi! Starp citu, tur nav bagātākā līgavaiņa, Deivids ir ārzemēs, lai gan Miša, protams, arī viņam piezvanīja," ķircināja Daška.

Pieminot tā cilvēka vārdu, kurš mani gandrīz izvaroja tikai pirms četrām dienām, manas acis satumsa. Manas rokas nodevīgi trīcēja, un vēders sagriezās no spazmas. Nosarkusi līdz matu saknēm, es burtiski izlidoju koridorā, baidīdamās, ka māsa un draudzene nepamanīs manu apjukumu.

Tomēr, būdams pazīstams arī ar manas māsas līgavaini, šis

Šausmīgais vīrietis turpināja parādīties sarunās.

Maijā Lera, kura nesen uzzināja, ka ir stāvoklī un sūdzējās, ka netaisnība ar gatavošanos kāzām, sāka runāt par svinībām un sarunai uzreiz pievienojās Daša:

– Starp citu, kur būs svētki?

"Es nezinu, ļaujiet Gromovam izlemt," Lera, kā vienmēr, paklausīja savam līgavainim.

"Droši vien kādā no Deivida restorāniem," sapņaini sacīja Daša, "ja nebūtu Mišas, es noteikti viņā iemīlētu." Viņš ir tikai grieķu dievs.

Kaut mans draugs zinātu, ko šis grieķu dievs dara no darba un morāles principiem brīvajā laikā!

Aiz sašutuma, bailēm un aizvainojuma es pēkšņi izteicu:

– Un man šķiet, ka viņš ir ļoti nepatīkams puisis!

Tajā pašā sekundē mans draugs un māsa izplūda smieklos:

– Sof, ar tādu attieksmi pret izskatīgiem vīriešiem tu būsi jaunava visu mūžu!

Pēc šīs nepatīkamās sarunas arī es uz kādu laiku samazināju saziņu ar savu draugu un māsu līdz minimumam.

Kāpēc es negāju uz policiju un neteicu savai ģimenei?

Es pats nezināju atbildi uz šo jautājumu.

Izvarošanas nebija, un daži zilumi un nobrāzumi ir pilnīgs absurds, salīdzinot ar autoritāti un naudu, kas šim vīrietim bija.

Varbūt man vajadzēja sūdzēties manas māsas vīram, taču viņš pats neizcēlās ar priekšzīmīgu izturēšanos pret Leru, tāpēc diez vai viņš to būtu uztvēris nopietni.

Tikmēr es pilnībā distancējos no saviem tuvākajiem radniekiem, ar kuriem komunikācija iepriekš bija sagādājusi lielu prieku: šo trīs mēnešu laikā mammu un vecmāmiņu gandrīz nemaz neredzēju. Viņi ieradās, lai saskaņotu viesu sarakstu un citus manas māsas kāzu aspektus, taču sākumā es īsti nepalīdzēju ar gatavošanos, un man bija maz jēgas. Sprotot, ka mana uzvedība izskatās dīvaina, atsaucos uz studijām un līdz minimumam piedalījos ģimenes dzīvē.

Tā tas bija, līdz manā dzīvē parādījās Sergejs.

2. nodaļa

Tieši mēnesi pēc tikšanās ar Zvēru manā dzīvē parādījās Sergejs.

Es pazinu Emeljanovu pāris gadus, jo viņš bija Ekonomikas fakultātes absolvents, kur tagad mācījās ceturtajā kursā. Mūsu lielās grupas pirmais izskatīgais vīrietis ir gara auguma blondīne ar neticami gaiši brūnām acīm un šiku, sportisku augumu. Visām meitenēm bez izņēmuma viņš patika, taču viņš nekad ne ar vienu neveidoja attiecības. Un pēc absolvēšanas viņš pilnībā uzsāka karjeru un tikai reizēm parādījās vispārējās tikšanās, bet es arī tajās biju rets viesis, tāpēc es viņu praktiski nekad nesatiku. Viņa skatienus savā virzienā biju pamanījusi jau iepriekš, taču nekad tiem nepiešķīru lielu nozīmi, jo draugu kompānijā biju pazīstama kā diezgan mierīga un noslēgta meitene. Kā teica Daška, es esmu tas gadījums, kad mana pārāk kautrīgā rakstura dēļ cieš mans skaistais izskats.

Un, ja agrāk es nekad nebūtu pievērsusi uzmanību viņa ieinteresētajam skatienam, tad tagad mūsu tikšanās, neskatoties uz pārsteigumu, man šķita liktenīga.

Aprīļa sākumā beidzot nolēmu iegādāties piparu gāzi, jo bailes negribēja norimt un saskatīju draudus visur un visā. Man likās, ka tad, ja viņš ir, es varētu sevi pasargāt no Zafirova, bēgot kluba gaitenī. Ar grūtībām atrast vajadzīgo veikalu, es atvēru cieši noslēgtās durvis un iespiedos iekšā. Man par pārsteigumu,

pārdevēja bija meitene.

– Labdien! Vai jums ir kaut kas paš aizsardzībai?

– Piemēram? – pēc viņas skatiena un augstprātīgā toņa es uzreiz sapratu, ka es viņai nepatīku.

– Piemēram, piparu smidzinātājs? – es atbildēju tādā pašā tonī.

“Meitene, izdari izvēli un tad nāc,” dāma pie kases nobolīja acis, pēkšņi pagriezās un pakratīja savus koši sarkanos matus, ar šo žestu ļaujot man saprast, ka saruna ir beigusies.

Es sastingu uz sliekšņa, pat nezinot, ko darīt: atstāt vai pieprasīt sūdzību un ieteikumu grāmatu. Nē, es zināju, ka daudzām meitenēm es nepatīku no pirmā acu uzmetiena, redzot draudus manā pārāk skaistajā izskatā, bet tieši tā uzreiz... Pēkšņi durvis nočīkstējās, liekot man nodrebēt no visa, un uz ekrāna parādījās Sergejs, veikala sliekšnis. Es neticēju savām acīm, jo nebiju viņu redzējis vairāk nekā gadu, un mūsu saziņa vienmēr bija izvērtusies draudzīgā piecu minūšu tērzēšana universitātes gaitenēs.

– Sofija! Kāda tikšanās! Kā tev iet?

– Sveiks, Sergej! – Es biju sajūsmā un steidzos atbildēt uz jautājumu, – Es mēģinu nopirkt piparu gāzi paš aizsardzībai.

– Cik interesanti! Vai jaunais vīrietis nesargā jūsu drošību?

“Tiklīdz viņš parādīsies, es tūlīt tikšu vaļā no aizsarglīdzekļiem, bet pagaidām man ļoti nepieciešams aerosols,” es iesmējos, taču pēkšņi samulsu un pat nedaudz nosarku par viņa jautājumu.

Tikmēr rudmatainā pārdevēja, metot izsalkušus skatienus uz Sergeju, ātri atrada, pēc kā atnācu, un pat laipni novēlēja labu ceļojumu, bet tā nebija. Likās, ka Emeljanovs bija aizmirsis, kāpēc viņš ieradās veikalā, un brīvprātīgi pieteicās mani pavadīt.

– Un tu, jaunais cilvēks? Kāpēc tu neko nepērc? – Viņa neatteicās no mēģinājuma aizturēt Sergeju.

"Nē, paldies," viņš uz brīdi vienaldzīgi paskatījās uz viņu un atkal pievērsa uzmanību man.

Sarkanmates neapmierinātās nopūtās mēs izgājām no veikala un kopš tā laika nekad neesam bijuši šķirti. Apmainījušies ar numuriem, mēs vispirms sazvanījāmies, pusi nakts plāpājām par visu pasaulē, un tad sākām satīties katru dienu.

Pateicoties Sergejam, es sāku lēnām attapties un aizmirst to briesmīgo nakti, ja kaut ko tādu vispār var aizmirst. Sākumā viņš vienkārši kļuva par manu draugu, kurš atšķirībā no pārējiem neinteresējās par manī pēkšņu pārmaiņu cēloņiem, bet vienkārši izrādīja bažas, kas mani tiešām uzpirka. Galu galā es nevienai dzīvai dvēselei vai pat viņam nestāstīšu, kāpēc esmu kļuvis citādāks. Viņš neizdarīja uz mani spiedienu, tuvojoties man ļoti maigi un klusi un ar katru dienu kļūstot tuvāks un mīļāks, un es kā maza aizvainota meitene, kas beidzot bija atradusi aizsargu, gandrīz pilnībā paļāvās uz viņa cieto vīrieša plecu.

Dažkārt man pat šķita, ka viņš priecājas redzēt mani nesabiedrisku un pārāk mājīgu. Galu galā tagad man ceļā nestāvēja draudzeņu un kaitinošu fanu bars, kas pastāvīgi brīvprātīgi pieteicās mani pavadīt. Tagad bija tikai viņš. Sergejs

zvanīja un rakstīja katru dienu, taču mūsu komunikācija nebija saspringta un nesaistoša. Jau pēc pāris nedēļām mūsu nesen aizsāktās draudzības es pēkšņi jutos labāk, un murgi sāka sabojāt manu miegu retāk.

Es biju tik ļoti pieradis, ka viņš ir mans pastāvīgais pavadonis, kā uzticams suns, kas sargā mieru, ka, kad es pametu universitāti un neatradu viņu ar acīm, es saņēmos ļoti satraukts un pārņēmu panikas lēkmi.

Tad viss notika ātri.

Kādā maija vakarā Emeljanovs atkal veda mani mājās un pēkšņi, manā pilnīgā šokā, nometās uz viena ceļa un atvēra sarkanu samta kastīti, kuras iekšpusē bija zelta gredzens.

– Sofīja, mēs esam pazīstami jau ilgu laiku, un es gribu atzīties, ka esmu pret tevi daļēja! Lai arī cieši sazināties tikai mēnesi, esmu priecīgs, ka satiku jūs toreiz, ceturtajā aprīlī. Es nekad neaizmirsīšu šo dienu. Esmu iemīlējusies un gribu jautāt: vai tu mani precēsi?

Pēc viņa ugunīgās un ļoti sirsnīgās runas es sastingu, un likās, ka gandrīz aizmirsu, kā elpot.

Tas ir sapnis? Šis, iespējams, ir laimīgākais sapnis pēc divu mēnešu murga!

Man neprātīgi patika Emeljanovs, ar viņu es jutos kā aiz akmens sienas. Sergeja rokās es sāku atkust un beidzot sajutu dzīves garšu. Varbūt es sajaucu bailes no nedrošības un draudzīgu pieķeršanos ar iemīlēšanos, bet vai tad tas tiešām bija svarīgi? Galvenais ir tas, ka murgi un depresija pamazām atkāpās, un es

sāku dzīvot no jauna un neeksistēt, pateicoties Sergeja aprūpei.

Sākumā viņš saspringti vēroja manu reakciju un gaidīja atbildi, bet tad, nepareizi interpretējot manu klusēšanu, Sergejs piecēlās un pēc brīža turēja manu roku.

– Sofija, es tev neko neuzlieku! Es tikai lūdzu: neatsaki man uzreiz! Padomājiet par mums, es esmu gatavs gaidīt un pieņemt jebkuru jūsu lēmumu!

– Sergej, es neredzu jēgu gaidīt...

"Man jau sen šķita, ka jūs kaut kas traucē, bet jūs varat man uzticēties!" Vai jums bija kāds? Varbūt pagātnes sajūtas neļaus jums aiziet...

– Nē, man nebija neviena! Seryozha, piekrītu!

Emeljanova sejā parādījās priecīgs smaids, un viņš ātri paņēma mani rokās, apgriezta tieši uz ielas, tad uzmanīgi nolika uz zemes un ar lūpām maigi pieskārs manām lūpām. Pirmajā brīdī es nodrebēju, kas lika viņam atrauties:

–Tu neesi gatavs? Vai es pārāk steidzos?

Negatīvi pakratīju galvu, liekot saprast, ka nemaz neesmu pret skūpstiem. Viņš man nebija pretīgs, taču pēc Zvēra pieskārieniem es it visā saskatīju draudus un nevilus salīdzināju Zafirova cietās, pakļāvīgās lūpas ar Emeljanova maigajiem un apstiprinājuma meklējošajiem skūpstiem.

Tagad es paskatījos uz Sergeju no jauna un nez kāpēc atgriezos tajā pašā vakarā. Abi vīrieši, kas mani skūpstīja pēdējos divos mēnešos, bija pilnīgi atšķirīgi: viens bija tumšmatains un melnādains, nežēlīgs kā viņa sirds, bet otrs bija gandrīz blonds ar

zilām acīm un gaišu dvēseli, kas bija pievilktā pie manis.

Tas ir vēl labāk... Galvenais, ka man nekas neatgādina tās šausmas, es nodomāju, un es, nedaudz pārspējis sevi, noskūpstīju Emeljanovu, viegli pieskaroties viņa jutekliskās mutes kaktiņam.

– Es priecājos, Sofija! Es mīlu Tevi! – viņa sejā spēlējās priecīgs smaids, un viņš atkal pacēla mani, iebāzdams degunu manos matos.

– Es arī priecājos!

Tā bija pilnīga taisnība. Tajā brīdī es biju patiesi laimīga. Manu sirdi un dvēseli, ko ievainoja nežēlīgs, dīvains vīrietis, piesaistīja laipnais Sergejs, kurš īsā laikā kļuva par ģimeni. Es gribēju atbrīvot sevi no pagātnes nastas, cerot, ka drīz pilnībā aizmirsīšu savas dzīves briesmīgāko epizodi.

Protams, bija skaidrs, ka arī Sergejam agri vai vēlū vajadzēs vairāk, taču viņš bija gatavs gaidīt. Līdz šim mūsu attiecības nebija tikušas tālāk par skūpstiem un apskāvieniem, taču es jutu, ka viņa pieskārieni pamazām sāk manī iedegt siltumu.

Kas nozīmē “vairāk” ir laika jautājums.

3. nodaļa

Es jau divas stundas sēdēju uz milzīga dīvāna, ko ieskauj mana draudzene Daša, tante Ļena un vecmāmiņa. Apbrīnojām Leroju, kurš griezās uz ģipša pjedestāla balta tilla mākonī.

Mana māsiņa ir vienkārši skaista. Nav pārsteidzoši, ka kapteinis Gromovs viņa iemīlēja un pēc iespējas īsākā laikā radīja bērnu.

Tagad mēs esam tālu viens no otra, bet pirms tam bijām ļoti tuvu. Mēs esam kopā kopš bērnības, iestājāmies vienā augstskolā un kopā ievācāmies vecmāmiņas vecajā, mājīgajā dzīvoklī, no kura viņa mums laipni atteicās, kad pārcēlās pie manas mammas. Ar katru ziņu dalījās, par katru noslēpumu dalījās divi. Tagad viss ir mainījies, jo viņa sāka jaunu ģimenes dzīvi sava līgavaņa dzīvoklī, un es pat nevarēju ar viņu dalīties tajā, kas notika pavasarī. Radniecība un draudzība saglabājās, taču ceļi šķīrās.

Lera deva priekšroku pieguļošai kleitai, jo agrīnā grūtniecība to ļāva, un viņas figūra joprojām bija nevainojama. Mežģīnes izcēla visus izdevīgos aspektus un labi saskanēja ar tumšajiem matiem, kas sakrājušies pakausī nevērīgā mezglā.

"Tas ir tik labi, ka vēl nav vēdera, visas kleitas ir laikā," vecmāmiņa, kā vienmēr, bija skarba un pārāk atklāta. Es gribēju kaut kā pieklusināt neveiklību, kas radās pēc viņas vārdiem, bet, laimējās, nekas nenāca prātā.

– Dārgais, tu esi vienkārši skaista! – iesaucās tante Ļena,

kura atklāti apbrīnoja savu meitu, neskatoties uz mūsu diktatores vecmāmiņas kodīgajiem izteikumiem.

– Tas ir viss, ko jūs vēlaties, es noteikti esmu nākamais! Citādi Leriķis ir gandrīz klāt, un pat Sofija ir paziņojusi, ka viņai ir līgavainis, bet es joprojām nevaru! Ja vajadzēs, es izspiedīšu Mišas piedāvājumu,” Daška to automātiski teica, novēloti uzmetot skatienu man uz sāniem.

Sasodīts viņu paņemtu!

Tādos brīžos es vienkārši ienīdu savu labāko draudzeni, jo šī nebija pirmā reize, kad viņas garā mēle ar mani izspēlēja nežēlīgu joku.

Te nu mēs atkal esam. Ir pārāgri runāt par Sergeju, mēs ilgi neesam bijuši kopā.

Mēģināju iekšēji satverties un pacēlu skatienu uz vecmāmiņu, kura, tāpat kā mana tante un Lera, sastinga un izbrīnīta skatījās uz mani.

– Sofijai ir līgavainis?! – vecmāmiņa kļiedza. Biju gatava izkrist cauri zemei, jo tuvākajā laikā nebiju plānojis ar ģimeni dalīties personīgās dzīves detaļās.

Bet tagad no atklātas sarunas nevar izvairīties, pateicoties manam labākajam draugam, kurš, negribot, mani uzrunāja. Dziļi ieelpojot un nosarkusi līdz matu saknēm, es drosmīgi teicu:

– Jā! Viņu sauc Sergejs! Viņš ir manas nodaļas absolvents! Un es esmu viņā līdz galam iemīlējusies!

Maniem vārdiem bija sprādziena bumba, un mani radinieki, pēkšņi izkļuvuši no apdullināšanas, sāka mani apbērt ar

jautājumiem:

– Sofija, es ceru, ka saglabāsi savu nevainību un nekļuvi izlaidīga kā Lera? Es neļaušu jums to ienest apakšmalā! – vecmāmiņa satrakojās. Viņas garā seja un dusmu pilnās acis lika manai sirdij pukstēt ar divkāršu spēku. Viņa vēl nebija pilnībā samierinājusies ar māsas kāzām, un tad jaunās šokējošās ziņas par manu gaidāmo laulību viņu pilnībā satrauca.

– Vai Tanja zina? – tante ļoti nevietā atcerējās mammu, kurai es, protams, arī neko neteicu.

"Tāpēc jūs pēdējā laikā esat bijis tik nesabiedrīks!" Un es savās problēmās pat nenojautu! Esmu tik priecīga, māsiņ! "Lera, šķiet, bija aizmirsusi par savām kāzām, nolēca no pjedestāla un steidzās mani apskaut.

Stop!

Vēl mazliet, un mana galva būtu pārplīsusi no šīs jautājumu un minējumu straumes!

– Izvēlamies Leras kāzu kleitu! Par Sergeju pastāstīšu vēlāk!

Dīvaini, bet pēc mana kliegšana visi paklausīja un neko vairāk nejautāja. Vienīgi vecmāmiņa nenomierinājās, līdz nesaņēma no manis solījumu, ka grūtniece neprecēšos, jo viņas sirds noteikti neizturēja kaunu par otru mazmeitu.

No neobjektivitātes nopratināšanas nevar izvairīties, taču atelpa priecēja un lika cerēt, ka viņi nomierināsies, kas nozīmē, ka saruna ritēs mierīgākā tonī.

Praktiski aizbēgu no kāzu salona, ar galvu, kam sekoja manas vecmāmiņas bargais skatiens, kas manī gandrīz iededzināja

caurumu.

Likās, ka vētra ir rimusies, bet tās pašas dienas vakarā man piezvanīja satraukta Lera:

"Māsa, cik tālu es esmu kļuvis no tevis!" Man ir tik kauns! Bet mēs bijām ļoti tuvu! Izrādās, ka Daša zināja vairāk nekā es!

– Nomierinies, Lerik! Jūs nevarat uztraukties! Mēs esam kopā tikai pusotru mēnesi, lai gan mēs esam pazīstami ļoti ilgu laiku. Es negribēju apgrūtināt jūs ar savas personīgās dzīves detaļām, jo jums nav laika man pareizi tagad.

– Vai tev jau viss ir bijis?

– Nē, es vēl neesmu gatavs.

– Tā es domāju! Šis Sergejs patiesi ir bruņinieks, gatavs pagaidīt līdz kāzām un paņemt tavu nevainību savā kāzu naktī? – māsa iesmējās un pēkšņi es izdzirdu Gromova balsi

– Ler, vai jūs to visu apspriežat Vadima Andrejeviča priekšā? Paldies, māsiņ, par privāto sarunu!

Vispirms Daša un tagad Lera! Biju gatava nolikt klausuli vai uz mest mā sai dusmu lēkmi par viņas garo mēli, bet atceroties, ka esmu stāvoklī, savaldījos.

"Viņš vienkārši ienāca un neko nedzirdēja," viņas attaisnojumi vairs neglāba sabojāto garastāvokli, un es steidzos izslēgties.

– Atā, redzēsimies vēlāk.

– Beidz, Dīvān! Es tikai gribēju jautāt, vai man viņu iekļaut kāzu viesu sarakstā?

– Viņš tikko pabeidza praksi kādā no liela ārzemju uzņēmuma filiālēm, kas tika atvērta mūsu pilsētā, tāpēc 10. jūnijā viņš būs

komandējumā.

– Tas ir skaidrs. Žēl, tā būtu bijusi lieliska iespēja iepazīstināt viņu ar visiem viņa radniekiem. Labi, čau, mazā māsiņ, kapteinis Gromovs jau skatās uz mani ļoti bargi, tāpēc es skrienu!

– Čau, Lerik.

Mani pašai sarūgtināja tas, ka Sergejs bija aizņemts manas māsas kāzu dienā, taču sapratu, ka mums vēl visa dzīve priekšā, lai satiktos ar ģimeni, jo īpaši tāpēc, ka man vajadzēja būt līgavas mātai, kas nozīmē, ka visa mana uzmanība joprojām būs vērsta uz Leroju. Un es negribēju atstāt viņu vienu starp daudziem nepazīstamiem viesiem. Kāpjot zem siltas segas, es nosūtīju Sergejam īsziņu:

"Esmu mājās. Atvainojiet, ka neatbildēju. Visa diena pagāja, gatavojoties kāzām un tiekoties ar ģimeni."

"Es visu saprotu, dārgais, ceru, ka pirms komandējuma jūs atradīsiet man laiku, jo es dodos prom uz visu nedēļu."

"Protams, es tevi atradīšu. Es tevi noskūpstīšu."

"Un es jūs dziļi skūpstu! Drīz jūs gatavojaties mūsu kāzām."

Pēc pēdējās ziņas izlasīšanas es sāku smaidīt kā pēdējais idiots.

Cik neprognozējams ir liktenis, tikai pirms pāris mēnešiem es jutos kā visnelaimīgākais cilvēks uz šīs planētas, bet tagad es biju cerību pilna un iemīlējusies visjūtīgākajā un izskatīgākajā puitā, kurš mani patiesi darīja laimīgu.

Nākamajā dienā parkā, zem jūnija saules stariem, es sēdēju un gaidoši skatījos uz sarauktā Sergeja seju. Viņš jau desmit minūtes

pētiņa fotogrāfiju, kurā es pozēju šikā, pieguļošā, līdz grīdai garā bēšā kleitā ar milzīgu šķēlumu:

– Kurš vispār nāca klajā ar ideju uzvilkt šādus tērpus līgavas māsām?

– Vai tev tas nepatīk?

"Man tas ļoti patīk, bet es negribētu, ka tur pulcēsies lielvārdiešu un biznesmeņu bars, kas skatās uz jums!"

– Serjoža, es visu laiku būšu kopā ar Leru! Un ir par vēlu mainīt dizainu, jo tas ir apstiprināts. Un tad, kleitas tiek izgatavotas pēc mūsu mērījumiem, un kāzas jau pēc nedēļas!

"Es jau simts reizes esmu nožēlojis, ka aizgāju iepriekšējā dienā, mīļā, esmu greizsirdības noguris," viņš mani asi pagrieza pret sevi un, pakļāvies impulsam, apskāva, iebāzis degunu manā. mati.

– Nomierinies, mana vecmāmiņa būs tur, tāpēc es būšu stingrā uzraudzībā!

– Visa cerība slēpjas viņā!

Pēc maniem vārdiem abi smējāties, jo Sergejs jau bija daudz dzirdējis par manu mīļo vecmāmiņu, kura jau divas nedēļas dzīvoja pie manis un aktīvi palīdzēja gatavoties kāzām, pareizāk sakot, aktīvi traucēja tieši šai gatavošanai.

Ja es toreiz būtu zinājis, ka manas māsas kāzas būs sākumpunkts visiem turpmākajiem notikumiem, es to būtu palaidis garām, aci nepamirkšķinot, atsaucoties uz slimību, taču biju ļoti naiva un cerību pilna par kopīgu nākotni ar Sergeju, tāpēc krītu. mīlestībā notrulina manu piesardzību. Tas ir tas, ko

es vēlāk ļoti nožēloju.

4. nodaļa

Desmitajā jūnijā mūsu ģimenei pienāca viena no svarīgākajām dienām: māsas Leras kāzas.

Jau no paša rīta vecmāmiņas dzīvoklis lēnām, bet noteikti piepildījās ar elegantiem viesiem. Mēs ar Dašu gandrīz negulējām, jo darbi, kas tika atstāti līdz pēdējam brīdim, aizņēma gandrīz visu nakti. Taču izskatījāmies lieliski, jo tik nozīmīgā gadījuma kosmētiku un matus uztaisīja pie stilista un uzvilka tieši tās kleitas, kuras Sergejam tik ļoti nepatika.

– Nu, skaistule! – draudzene griezās spoguļa priekšā, atklāti apbrīnodama sevi, un es centos pēdējo nerātno balonu piestiprināt pie durvīm.

– Ko tu esi vērts? Iepriecināsim tavu Seryogu! Izsludinu fotosesiju!

Nolēmusi, ka šādam skaistumam nevajadzētu iet velti, Daša lika man fotografēt no dažādiem leņķiem un pēc tam pieprasīja, lai es vienu no fotogrāfijām nosūta līgavainim. Padomājīs, nestrīdējos un izvēlējos pāris labas fotogrāfijas, kuras uzreiz aizlidoja pie viņa.

Nepagāja ilgs laiks, līdz tika saņemta atbilde:

"Vēl viena fotogrāfija, un es tūlīt atgriezīšos un nozagšu tevi!"

Daša, kurai izdevās izlasīt ziņojumu, apstiprinoši pamāja ar galvu:

– Iemīlējies kā zēns! Bet man jau sen bija aizdomas, ka tu

viņam patīc, pat tad, kad universitātē, būdams vecāko klašu students, viņš pastāvīgi viesojās pie mums!

Tas ir dīvaini, jo es personīgi no viņa nepamanīju neko citu kā tikai draudzīgus smaidus. Vai Dašai ir taisnība, un es, iegrimis savās problēmās un mācībās, neredzu neko tālāk par savu degunu?

– Meitiņ, tu esi vienkārši lieliska! Es ceru, ka tavs tētis debesīs redzēs, cik skaista tu esi kļuvusi! – Mamma noslaucīja asaras no acīm un apskāva mani.

– Pietiek māmiņas, šodien visa uzmanība tiek pievērsta mūsu Lerai!

Es norādīju uz tanti Ļenu un onkuli Koļu, kuri deva Ļerai vecāku svētību, un metos pretī viesiem, kuri slējās apkārt.

Māsa, kas jau bija skaista, tagad bija vienkārši skaista: gaišais grims uzsvēra viņas līdžību ar slaveno Andželīnu Džoliju, un viņas mati, salikti zemā kūciņā, atklāja asus vaigu kaulus un piesaistīja uzmanību viņas kuplajām lūpām.

Pieguļošā baltā mežģiņu kleita uzsvēra visus viņas trauklās figūras valdzinājumu. Es atklāti apbrīnoju savu māsu un pilnībā nepiekritu tiem, kas teica, ka viņai ir paveicies ar savu līgavaini. Neskatoties uz savu stāvokli un izskatu, viņam ar mūsu Leru paveicās ne mazāk! Vienkārši atcerieties viņu attiecību sākumu, kam viņa pretojās ar visu savu spēku, un viņš vajāja viņu kā traks un pat atklāti piespieda. Godīgi sakot, Gromovs mani vienmēr mazliet biedēja ar saviem diktatoriskajiem veidiem un acīmredzamo vēlmi piesavināties manu māsu. Atšķirībā no

vairuma vīriešu, kuri izvairās no laulībām, viņš vēlējās, lai Lera viņu apprecētu pēc iespējas ātrāk, un arī grūtniecība bija viens no viņa plāniem.

Kad visi atvadišanās vārdi bija izrunāti un viesi jaunlaulātā vadībā nolika glāzes un metās uz izeju, pilnīgi nelaikā parādījās mana vecmāmiņa, kura, kā vienmēr, sabojāja visu šī brīža skaistumu:

– Kamēr tavs Vadiks pats neatnāks pēc tevis, es tevi nekur nelaidīšu! Eesh, ko tu domāji! Kur ir redzēts, ka līgava pati iet pie līgavaiņa? Lai viņš nāk šurp, mēs izpildīsim izpirkuma maksu, un tad viņš tevi apprecēs!

– Vecmāmiņ, vai tu konkrēti gribi sabojāt manas kāzas? “Lera, nobijusies, ka svinības varētu tikt izjauktas, sāka šņukstēt un raustīt rokas, bet vecmāmiņa bija nelokāma. Likās, ka runa nav pat par izpirkuma maksu, bet gan, ka viņa beidzot atradusi veidu, kā nokaitināt savu topošo znotu un atriebties par to, ka viņš, kā viņa pati izteicās, pirms tam “nogāza” viņas mazmeitu. kāzas.

Atmosfēra karstās, bet spītīgo vecmāmiņu ietekmēt nevarēja, tāpēc mēs varējām tikai nomierināt viņas māsu, lai viņa nesabojātu savu krāšņo kosmētiku ar asarām.

Konflikts ievilkās un ilga vairāk nekā stundu, mēs kavējāmies uz dzimtsarakstu nodaļu, un Vadima, kurš Daškas tālrunī vienkārši norūca “Es visu atrisināšu”, joprojām nebija.

– Vecā kundze spēlējas ar uguni. "Gromovs ir nevaldāms psihopāts visā, kas attiecas uz Ļerku," rezumēja Daška, un es

klusēju, bet mans nemiers pieauga, jo mana drauga vārdi bija tīrā patiesība.

Mēs visi apzinājāmies viņa grūto raksturu, kas kļuva vienkārši nepanesams, kad runa bija par manu māsu. Turklāt mums bija tikai divdesmit viens gads, un viņam jau bija trīsdesmit divi, un tāpēc viņam bija pavisam cita attieksme pret daudziem brīžiem, kas mums šķita muļķīgi.

Viss notiekošais izskatījās pēc traģikomēdijas: tante Lēna asarās centās pierādīt vecmāmiņai, ka kļūdās, Lera pat bez saspringtas stīgas bija gatava ģībt, un es, paredzot nepatikšanas, visvairāk uztrauca, ka Vadims. Andrejevičs nāktu un pusi dzīvokļa iznīcinās.

Bet beigas bija tuvu.

Pēkšņi kāpņu telpu piepildīja troksnis un kāju stutēšana, un skaļas vīriešu balsis aiz durvīm lika visiem klātesošajiem sastingt:

– Visi uz grīdas! Seja uz leju! Es teicu apgulies!

Durvis pēkšņi atvērās, un telpu piepildīja cilvēki maskās.

Policija.

Lieliski, vecmāmiņa sasniedza savu – Vadims ir ieradies. Savā tipiskajā manierē, nebūdamas pieradis spēlēt pēc kāda cita noteikumiem, viņš uzradās maskā un nēsāja automātu, nevis smokingu un pušķi.

Es vienmēr esmu piederējis pie cilvēku kategorijas, kas baidās no formas tērpiem. Šķiet, ka neko nelikumīgu neesi izdarījusi, bet, ieraugot lielus pušus formās, tu saraujies, it kā būtu pie kaut

kā vainīgs.

Un tagad mani pārņēma kāda neizskaidrojama panikas sajūta un es kā līgava gandrīz nokritu bezsamaņā. Paldies Dievam, priekšnesums bija īss un, pretēji bažām, mūs nepārmeklēja, bet vienkārši rūpīgi noguldīja uz parketa grīdas.

– Vecmāmiņa gribēja izpirkuma maksu, viņa to saņēma. Labāk nedusmot Vadimu,” Dašai bija pilnīga taisnība.

Vecmāmiņa, kas palika stāvam, pēkšņi uzsprāga neticamā tirādē:

– Mans topošais znots strādā policijā! Liels vīrs! Viņš jums to noorganizēs!

– Kopš kura laika viņa iemīlēja Gromovu? – atkal atskanēja mana blakus guļošā drauga šņākšana, un pēc mirkļa lielās rokas uzmanīgi palīdzēja mums piecelties un pēc vienas policistu komandas visi mazdūšīgie viesi sāka skaļi skandēt “Rūgts!”

Viens no drošības spēkiem, kurš izrādījās līgavainis, pacēla masku un sāka skūpstīt Leru, un pēc tam pacēla viņu rokās mūsu aplausiem un saucieniem “Urā!” iznesa to ārā.

“Tomēr viņi ir brīnišķīgs pāris,” vecmāmiņa pasmaidīja un pirmo reizi apstiprinoši pamāja ar galvu, un es pieķēru sevi pie domas, ka pilnībā piekrītu viņai.

Ja vīrietis ar tādu pašu krāsu kā Vadims Gromovs izvēlējās manu māsu, tad viņa vienkārši ir lemta kļūt laimīgai. Reizēm viņš var būt nežēlīgs un greizsirdīgs, taču viņa neatlaidību mērķa sasniegšanā var apskaust, un veids, kā viņš godbijīgi izturējās pret Leru, izsvītvoja visus viņa trūkumus.

Plūstošais šampanietis palīdzēja man un pārējiem pārbiedētajiem viesiem atjēgties, tāpēc pavisam drīz kāzas sāka uzņemt apgriezienus.

Fotosesija, pastaiga, dzimtsarakstu nodaļa – viss paskrēja laimīgā jautrības un mīlestības kaleidoskopā. Šķita, ka visa diena ritēja labi, jo rīta spriedze bija izkļiedējusies, bet, kad ieradāties restorānā, es atkal jutos neomulīgi.

Lai kā es centos nedomāt par to, ka svētki notiek tieši tā cilvēka dibināšanā, kurš bija manas divus mēnešus ilgās depresijas cēlonis, manas domas turpināja atgriezties pie viņa.

Laikam ejot, tu sāc savādāk skatīties uz nozīmīgiem dzīves notikumiem, taču trīs mēneši, manuprāt, bija pārāk īss laiks, lai nomierinātos un justos pārliecināti starp sienām, kas piederēja Zafirovam.

Mēģinot kaut kā novērst uzmanību, es sāku aplūkot grezno apkārtni un viesus. Zāle un visa ēka bija gaišās krāsās ar augstām zelta kolonnām un marmora grīdām. Stils un gaume bija redzami katrā detaļā: nebija nekādas pretenciozitātes, bet viss vienkārši elpoja ar diskrētu greznību. Jaunatnākušie viesi arī piestāvēja iestādei. Vairāk nekā trīs simti cilvēku un visi, izņemot mūsu radniekus, bija no varas vai biznesa pārstāvjiem.

Arī pašas svinības neizskatījās pēc parastām kāzām. Programma atgādināja koncertu, kurā kaleidoskopā viens otru nomainīja numuri un apsveicēji. Nebija ierastu konkursu, nebija diskotēkas, bet vijole, saksofons, akadēmiskais vokāls un klavieres, kas viens otru aizstāja, man atgādināja Filharmoniju.

Pamazām es, sēžot pie jaunlaulāto galda, pilnībā atslābinājos un pat izdzēru veselu glāzi sausa baltvīna, nododot savus prātīgos ieradumus.

Likās, ka viss norit pēc plāna un ir pienācis laiks priecāties un baudīt banketu, taču kaut kas mulsināja un kaut kāda neskaidra priekšnojauta mani nepameta visu laiku jau no paša brīža, kad atradāties restorānā.

Vēl viena glāze vīna. Un tad vēl viens.

Es dzēru, mēģinot apslāpēt signālus, ko deva mana apziņa, sajaucot tos ar sajūsmu un vieglu panikas lēkmi.

Atmosfēra mainījās pa nakti. Šķita, ka biezā migla, kas piepildīja zāli, pēkšņi noskaidrojās un kaut kas uzsprāga. Es jutos neērti, un manās krūtīs izplatījās kāda nomācoša sajūta. Sākumā es krītu līdz alkoholam un, garīgi rādot sevi, mēģināju piecelties.

Bet lieta bija cita.

Es jutu acis uz sevi.

Man nevajadzēja pacelt acis un nemaz nebrīnīties, jo manas iekšas tikai kļiedza: Viņš ir šeit.

Es gribēju to piedēvēt vīnam, manai iztēlei vai kaut kam vispār, tikai ne patiesībai. Mēģinot atsaukt atmiņā pirms mēneša sarunu, es sastingu: tad kāzu salonā Lera teica, ka Deivids Zafirovs tika svītrots no viesu saraksta, jo viņš atradās ārzemēs.

Tas nevar būt viņš.

Manas rokas trīcēja, un mana sirds pukstēja kā traka, atsitot manas ribas, cik vien smagi spēju. "Panika," es nojautu, bet nevarēdams aizsniegties pēc nomierinošās tabletes, kas gulēja

manā somā, es vienkārši sēdēju, jutos pēc iespējas neaizsargātāka un kaila.

Likās, ka šie trīs mēneši nekad nebūtu notikuši, it kā Sergejs un viss pārējais neeksistētu, un es atkal biju maza meitene, kurai bija bail skatīties zem gultas.

Vienreiz.

Divas.

Trīs.

Pacēlu acis un satiku aukstu skatienu, kas lika man justies tik slikti, ka mana acu priekšā dubultoījās mana skaistā, nežēlīgā seja.

Mans murgs ir piepildījies.

Zvērs skatījās tieši uz mani.

5. nodaļa

Laikam jau veselu mūžību skatījos vienā punktā uz galda, līdz nāvei pārbijusies atkal satikt auksto melno skatienu.

Bija sajūta, ka vairs nav trīssimt cilvēku, un šajā telpā bijām tikai mēs divi.

Murgs atkal ir kļuvis par realitāti.

Manas iekšpusēs apgriezās no bailēm, un manas rokas un kakls, pēc iespējas atsegti atsedzošā kleitā līdz zemei, neizturami dega.

Likās, ka tas nekad nebeigsies. Bet pēc kāda laika es pēkšņi jutos mazliet labāk: mana sirds pārstāja mežonīgi pukstēt un manas rokas sāka trīcēt mazāk.

Vai viņš tiešām ir aizgājis?

Kā atbilde uz manu jautājumu pēkšņi man blakus atskanēja zema, aizsmakusi balss, kuru es vienkārši nespēju aizmirst:

– Apsveicu jaunlaulātajiem.

Es viņu atpazītu no tūkstoš. Galu galā tieši šis zemais baritons pirms trim mēnešiem lika man izģērbties un piedāvāja naudu par seksu. Domas pazuda, trīssimt viesu mūzika un troksnis kļuva pavisam nedzirdami, un galvā pulsēja tikai viens: Viņš ir blakus, Viņš skatās.

Nesatiec viņa skatienu, nepievērš sev uzmanību. Viņš nevarēja mani atcerēties. Tā ir tikai paranoja.

Leru pārņēma pateicība, un viņas vīrs piecēlās no galda un,

man par neticamo atvieglotumu, aizveda Zafirovu uz sarunu. Viņš vairs uz mani neskatījās. Juzdamās mežonīgi vāja, viņa paskatījās uz augšu un paskatījās apkārt istabā. Likās, ka neviens neko nemanīja un svētīgi pagāja kā parasti. Nevilcinoties pielecu no vietas un skrēju uz dāmu istabu, jo pēkšņi milzīgajā banketu zālē vairs nebija gaisa.

Ieslēdzusies tualetē un apstājusies pie gigantiska spoguļa zelta rāmī, viņa rūpīgi nopētīja savu seju. No atspulga uz mani paskatījās skaista, bet neticami pārbijusies meitene:

"Visas sievietes baidās, ka viņas var aizmirst un pazust, bet es baidos, ka viņas varētu mani atcerēties un atrast," mana piezīme lika man histēriski smieties un raudāt vienlaikus.

Šī tikšanās ir eksāmens, kuram gatavojos trīs mēnešus. Nekas nenotiks. Viss būs labi.

Nē, viņš nevarēja mani atpazīt. Uzreiz pēc šiem notikumiem es nokrāsoju savus balinātos matus savā dabiskajā zeltaini brūnā krāsā, un tāpēc manas zilās acis vairs neizcēlās tik ļoti kā agrāk. Pēc pieciem stresa dēļ zaudētajiem kilogramiem manā sejā vēl vairāk kļuva redzami ģimenes asie vaigu kauli, un šķita, ka profesionālais grims un mati ir nedaudz mainījuši manu izskatu.

Viņš noteikti mani nepazīna!

Nedaudz nomierinājusies, izgāju koridorā un aiz stūra praktiski uzdūros Vadimam un tam, ar kuru uz pasaules vismazāk gribētu saskriet.

Nolādēt viņus!

Paldies Dievam, ka viņiem bija pagrieztas muguras, un es biju

pietiekami gudrs, lai paslēptos aiz aizkara. Mana sirds pukstēja kā putns būrī, mana elpošana bija satraukta, bet es zināju, ka sevis atdošana ir kā nāve, tāpēc sastingu un pārvērtos par dzirdi:

"Apsveicu ar pirkumu, skaistā kumelīte," atskanēja Dāvida zemā balss, kas atvēsināja līdz kaulam.

"Paldies," Vadims pasmīnēja.

Vai viņš runā par manu māsu? Dzeltenis! Cik nepieklājīgi viņu saukt par ieguvumu, it kā viņa patiešām būtu mātīte!

Un Vadims iesmējās, vai viņš piekrīt šai definīcijai?! Labs līgavainis iemīlējies! Tomēr viņš ir briesmīgs cilvēks!

– Un otrā?

Otrais?

Viņš jautāja par mani?!

Vai tu to vēl uzzināji? Vai nē?

Man šķita, ka mana sirds sitās pa visu restorānu un tagad mani atdos. Es sastingu, baidīdamās atvilkt elpu un gandrīz noslīdēju pa sienu no kāda nesaprotama pēkšņa vājuma.

– Viņas māsa. Skaista, bet nepārprotami fanātiķa jaunavība. Nesabiedriska, izdrādzis. Viņa teica, ka pirms kāzām nevienu neizdrāzīs.

– Interesanti.

Šis vārds tika teikts apzināti lēni, un intonācija ar sarkasma notīm lika man justies karsti.

VIŅŠ MANI ATCEĻĀS.

Tagad viņš zina, ka es meloju.

Mulķības!

Vadims ir nelietis!

Viņš mani atdeva tikai vienā sekundē. Lai gan arī Lera uzvedās kā cūka, viņa priekšā pa telefonu ar mani pārrunājot jaunavības tēmu.

Sākumā viņi smējās, un tad balsis sāka attālināties, bet viņi nemaz negribēja pamest patversmi. Atlikušo vakaru es Viņu vairs neredzēju, bet garastāvoklis bija sabojāts un es sēdēju kā izbijies trusis, drebēdams no katras pēkšņās kustības.

Bija gandrīz pusnakts, kad beidzot beidzās galvenā programma, svarīgākie cilvēki devās prom, un atlikušajiem viesiem sākās diskotēka. Galva dauzījās no emocijām, ko piedzīvoju ļoti notikumiem bagātajā dienā, un nedaudz reiba galva no iepriekšējā dienā izdzertā alkohola, tāpēc nolēmusi, ka mana klātbūtne vairs nav nepieciešama, izmantoju mirkli un izlīdu ārā. koridorā. Cenšoties neapgriezties, es rikšu uz izejas pusi tik ātri, cik mana garā kleita ļāva. Līdz durvīm bija palikuši tikai pāris metri, kad pakausī sajutu dedzinošu sajūtu.

Ne šis!

Viņš ir šeit.

Viņš skatās uz mani.

Mans vēders sarāva krampjus, kājas trīcēja, un mana ātrā elpošana bija pilnībā zaudēta. Vai viņš mani gaidīja, vai tas bija nelaiimes gadījums?

Cenšoties nekrīst panikā, es gandrīz sāku skriet, taču tieši uz marmora sliedīņa mana kāja augstpapēžu pumpās sagriezās un visi mani sešdesmit pieci metri nokrita uz grīdas.

Saraujoties no asajām sāpēm potītē, es pat uz brīdi aizmirsu par to, no kā bēgu, bet nākamajā sekundē pacēlu skatienu un sastingu, jo mans murgs pacēlās tieši virs manis.

Nē, Viņš nesteidzās mani celt un nepiedāvāja savu palīdzību, bet vienkārši nostājās man blakus un viņa melnās, aukstās acis bezkaislīgi slīdēja pār manu ķermeni.

Man likās, ka viņi mani lasa kā atvērtu grāmatu, lai gan no viņa vienaldzīgās sejas neko nevarēja saprast. Es vienkārši vairs nevarēju paskatīties uz viņu un nolaidu acis. "Kā vergs," pazibēja man galvā.

Zafirovs nekustējās un klusi skatījās, nedarot pilnīgi neko. Pēc manām sajūtām pagāja vēl kāda minūte, līdz viņš pēkšņi paspēra asu soli un vieglu kā spalvu pacēla mani rokās un tad uzmeta sev pār plecu. No viņa pieskāriena ķermenis šķita apliets ar verdošu ūdeni, un man gribējās aiz bailēm čīkstēt.

Man degunā trāpīja tā pati smaka, kas varēja padarīt traku jebkuru sievieti, bet ne mani. Es atcerējos šīs dārgās smaržas, kas sajauktas ar Viņa personīgo smaržu no pirmās tikšanās reizes. Tart, ar tabakas un citrusaugļu nokrāsu – dārgi un šiki, man tas asociējās ar sāpēm, bailēm un to briesmīgo nakti.

Varbūt no sāpēm kājā vai no nervu spriedzes man acu priekšā sāka parādīties tumši loki, un es gandrīz zaudēju samaņu, kas neizbēga no viņa caururbjošā skatienu. Zafirovs mani asi kratīja un es atjēdzos. Tāpat kā šajā briesmīgajā atmiņā, skaļa mūzika apslāpēja manus kliedzienu, un lielās rokas mani cieši turēja un nesa augšā pa kāpnēm.

Murgs atkal ir kļuvis par realitāti.

Aiz vienām no lielajām durvīm atradās kabinets, kurā Viņš mani piecēla un atbalstīja manu seju pret sienu, un tad ar vienu asu kustību viņš attaisīja manas kleitas aizmugurē esošo garo rāvējslēdzēju. Pārsteigumā es kļiedzu un satvēru sevi ar rokām, neļaujot kleitai nokrist.

Vēsture atkārtojās. Atkal.

Es vairs nejutu viņa rokas pie sevis, bet man bija bail apgriezties, jo zināju, ka viņš skatās uz mani.

"Tātad, viņa ir jaunava," lēnām atskanēja zema vīrieša balss, atskanēja šķiltavas klikšķis, un istaba pēkšņi piepildījās ar cigarešu dūmiem. Nebija jēgas to noliegt, tāpēc es savācu savu gribu dūrē, strauji pagriezos un neatradu neko labāku kā atkal melot:

– Tad jā! Bet vairs ne! Esmu stāvoklī un precējos!

Melnas acis uz mirkli pakavējās pie gredzena uz mana zeltneša, kuru es izaicinoši izbāzu, paceļot trīcošo roku.

Nežēlīgā seja neizteica nevienu emociju. Viņš tikai skatījās uz mani, pētot mani kā mednieks uz retu dzīvnieku.

Vai viņš tam ticēs otrreiz? Es to nezināju, bet cerēju; galu galā saderināšanās gredzens runāja man par labu.

Es paskatījos uz viņu, baidīdamies novērst skatienu, it kā viņa lēmums būtu atkarīgs no šī acu kontakta. Izskatīgs, ar gaiši melniem rugājiem un cigāru zobos, viņš varēja iet par itālieti un varēja paņemt jebkuru meiteni. Bet viņš gribēja mani. Es to jutu.

– Sofija! – tieši laikā gaitenī atskanēja drauga kļiedzieni.

Daška!

Tas ir mans glābiņš!

Zafirovam nekas nevarēja likt zaudēt savaldību. Viņš lēnām nodzēsa cigareti, paspēra soli un izelpoja dūmus tieši man sejā, un tad mierīgi izgāja no kabineta, atstājot durvis vaļā.

– Sofija! Kas notika? "Es tevi meklēju visur," uz biroja sliekšņa parādījās Daša.

"Es domāju, ka es sastiepu savu potīti." Es priecājos redzēt savu draugu, kurš, nezinot, mani izglāba.

– Šausmīgi! Tu arī saplēsi savu kleitu! Uz kurieni tu lidoji? Vai varat iet? Mums jābrauc uz slimnīcu! Privātajā klīnikā, kurā tiek redzēta Lera, ir lieliski ārsti! Miša mūs aizvedīs!

Es saviebos un tik tikko varēju aizturēt stenēšanu, bet lēnām devos uz izeju. Pēkšņi Daria apstājās, un viņas sejā pazibēja pārsteigums un apjukums:

– Ko Deivids te darīja?

"Viņš man palīdzēja," es slikti meloju, bet no viņas sejas sapratu, ka viņa man tic.

– Tad varbūt man viņam piezvanīt, lai viņš tevi aiznes uz mašīnu?

– NĒ! – es iekliedzos tik asi un izbāzu rokas uz priekšu, ka pat zaudēju līdzsvaru, sabrūkot virsū draugam.

– Kāpēc ne? Cik aizkustinošs tu esi! – Daša neapstājās, bet es viņā neklausījos.

Manās smadzenēs pulsēja tikai viena doma: es atkal tiku izglābts, bet Viņš to tā neatstās.

Kaut kas man teica, ka šoreiz Zafirovs man neticēja. Viņa seja, pārāk mierīgās un nesteidzīgās bendes pašpārliecinātās kustības – viss vēstīja, ka nevis es, bet viņš kontrolēja situāciju un mani šodienas meli neko neietekmēja, bet tikai saasināja neizbēgamo izpildi.

6. nodaļa

Sākumā atteicos apmeklēt ārstu, bet pēc šausmīgās nakts biju pavisam pārgurusi, tāpēc, kad nākamajā rītā sāpošās sāpes potītē pastiprinājās, tika nolemts doties uz slimnīcu.

– Sofija Aleksejevna, tev ļoti paveicies, jo nav lūzuma, tev ir vienkāršs sastiepums. Pēc nedēļas tu būsi kā jauns. Tagad paņemsim tavas asinis, un tu vari būt brīvs

– Kāpēc asinis? – Es biju pārsteigts.

"Tā tam vajadzētu būt," ārsts sarauca pieri, liekot saprast, ka ar viņu nav jāstrīdas.

Mājās bija daudz lekciju no manas vecmāmiņas un mamma. Es klausījos morāles mācības par to, kā es nekopju sevi un valkāju šausmīgas kurpes, bet pati domāju par to, cik labi, ka pēc kāzām visi brauc prom un neviens mani vairs nevadīs. Tad zvanīja Lera, kura, pārlicinoties, ka varu staigāt, pieprasīja, lai es atnāku uz kāzu otrajai dienai veltīto banketu. Protams, gribējās aizraidīt viņas savtīgo dabu, bet, atceroties, ka viņa ir stāvoklī, piekāpos. Man bija jāsaņem un jāiet uz restorānu. Par laimi, šī iestāde piederēja citam Vadima Andrejeviča draugam, un tāpēc es jutos vairāk vai mazāk mierīgs.

Biju spiesta atteikties no iepriekš šim gadījumam iegādātās kokteilkleitas un tagad sēdēju gaišā bikškostīmā un baltās kedas, kas elastīgā saitē neierobežoja sāpošās kājas kustību.

Pie ingvera tējas tases es domāju par to, kāpēc liktenis

mani otrreiz saveda kopā ar šo briesmīgo vīrieti. Viņš gribēja mani – tas ir skaidrs. Principā jau pieradu, ka vīriešiem ļoti patīku, bet visi parasti atpalika pēc vienkārša “nē”. Un šī bija pirmā reize, kad sastapos ar tik necaurredzamu, biedējošu un nežēlīgu cilvēku. Ir taisnība, ko viņi saka, ka karstasinīgi vīrieši, piemēram, neandertālieši un barbari, ir pat gatavi nozagt sievieti, kas viņiem patīk, un viņiem piespiedu sekss ir normāla prakse. Par to domājot, es nodrebēju. Kaut kāda mežonība. Viņš jau mani nobiedēja ar savu izskatu vien, un tagad Zafirovs man jau divas reizes ir uzbrucis.

Kāpēc es neteicu savai ģimenei un negāju uz policiju?

Pateicoties kopīgiem draugiem, man bija zināms priekšstats par to, kas ir Deivids Zafirovs. Trīsdesmit piecus gadus vecs vīrietis, pusgrieķis, pasakaini bagāta tēva un liela uzņēmēja dēls, kurš slavens ar savu nežēlību un grūto raksturu. Tāpēc ne tikai policijai, es nevarēju pateikt pat tuvākajiem, ka viņš mani vajā, jo es biju viena lieta, un mani radinieki bija pavisam kas cits, kuriem es noteikti negribēju problēmas. Patiesību sakot, ir vērts teikt, ka otro tikšanos es izturēju vieglāk nekā pirmo, un attapība mani šoreiz atkal izglāba.

Tas nozīmē, ka, neskatoties uz manām dzīvnieciskajām bailēm, briesmas uzņēmēja Dāvida Zafirova personā ir gandrīz pārgājušas. Vai arī tas drīz pāries, ja es atkal zemu gulēšu un viņš par mani laimīgi aizmirsīs.

Pēc pusdienām mana vecmāmiņa, mana māte un Leras vecāki atvadījās no visiem un devās tieši mājās no banketa uz

kaimiņpilsētu. Man neprātīgi pietrūka ģimenes un bija grūti šķirties, bet tagad priecājos, ka atkal būšu viena vecmāmiņas dzīvoklī. Vakarnakt man bija kārtējais murgs, tikai tagad tas bija daudz spilgtāks un īstāks kā jebkad. Es pamodos un nobiedēju visu māju ar saviem kliezieniem. Man bija jāsaprata, ka tas viss bija manas sliktās kājas dēļ, jo manas patiesās problēmas bija vieglāk noslēpt no klātesošajiem radniekiem, un es tiešām negribēju viņiem traucēt.

Pēkšņi saksofons sāka atskaņot skaistu skumju melodiju, un es pagriezos uz skatuvi, neviļus apbrīnojot mūziķi un klausoties skaņdarbu, kas manī raisīja drūmas domas.

Man pietrūka sava līgavaiņa, kuram bija jāatgriežas tikai pēc piecām dienām. Sergejs bija aizņemts un nesūtīja neko, izņemot pāris īsziņas, man bija skumji un gribējās ātri atrasties viņa rokās, kam vajadzēja padzīt visas manas bēdas.

Mana mobilā telefona trīce novērsa manu uzmanību, un, kad es ieraudzīju ziņojumu par ienākošajām asins analīzēm, es ievadīju savu e-pastu. Tika veikta detalizēta asins analīze, kas, cik sapratu, bija normāla, un vēl viens tests ar nosaukumu hCG, kura rezultāti arī tika sniegti zemāk.

Es sazvanīju tās klīnikas numuru, uz kuru Daška un viņas draugs Miša mani no rīta aizveda:

– Labdien! Sofija Aleksejevna Kirsanova jums traucē. Es saņēmu testus, kas man tika ņemti no rīta.

– Jā, jā, vai kaut kas nav kārtībā?

"Es tikai nesaprotu, kāpēc ir nepieciešams otrais hCG tests?"

– Šī ir cilvēka horiona gonadotropīna analīze.

"Es jūs nesaprotu," es nespēju apvaldīt aizkaitinājumu savā balsī, pēc kura klīnikas pārstāvis pārgāja no termiņiem uz parastu runu:

– Vienkāršiem vārdiem sakot, precīzāks grūtniecības tests. Jūs šorīt to pasūtījāt pats! Mums pat brīvdienā nācās izsaukt laborantu.

– Kas? Es neko tādu nepasūtīju!

– Jebkurā gadījumā tests ir gatavs, pēc tā rezultātiem grūtniecības iestāšanās iespējamība ir nulle.

Man galvā pazibēja neskaidrs minējums un pēkšņi parādījās nesaprotama priekšnojauta. Es trokšņaini noriju noriju un, nespēdama strīdēties, vienkārši nospiedu galu un skatījos viedtālruna ekrānā.

Tad telefons atkal atdzīvojās un es ieraudzīju brīdinājumu.

Ienākošā ziņa:

"MELIS"

Tava māte!

Es nezināju numuru, no kura tas nāk. Bet es precīzi zināju, no kā bija šī ziņa.

Mana elpošana pēkšņi iekrita kaklā, un asaras dzēla acīs, mani pirksti neveikli saspieda melno korpusu, tas izslīdēja no manām rokām un skaļi atsitās pret akmens grīdu, pēc kā pāri ekrānam uzreiz pārmeklēja šķelto stiklu tīkls. viedtālrunis vairs nerādīja dzīvības pazīmes.

Bet man bija vienalga. Manas domas bija tālu.

Bilde ieguva formu un kļuva skaidrs, ka esmu pieķerta.
Trešās reizes nebūs.

Intelektuāli es sapratu, ka sākotnēji Dāvidā nebiju izraisījusi neko citu kā vien dzīvniecisku vēlmi, un pēdējo trīs mēnešu laikā viņš, visticamāk, par mani gandrīz aizmirsā. Ja viņš toreiz būtu dabūjis to, ko gribēja, diez vai viņš mani atcerētos, un es paliktu viņa dzīvē kā vēl viena skaista seja, bet tagad viss bija savādāk.

Viņš atkal mani ieraudzīja un atcerējās. Galvenā loma jaundzimušā interesē vispirms bija Vadima komentāriem, kas atklāja manu maldināšanu, un pēc tam maniem jaunajiem meliem...

Es bez jēgas par viņu izraisīju nopietnu interesi.

Kāds vīrietis ļautu meitenei pateikt dubultus melus?

Ne gluži Zafirovs.

Viņš ir viens no tiem cilvēkiem, kas neļaus sevi apmānīt. Un ikviens, kurš mēģinās to izdarīt, tiks bargi sodīts. Dzīvnieks, kurš smaržo laupījumu, neapstāsies, kamēr nerasniegs savu mērķi, un jo grūtāk tas būs, jo vairāk alks uzvaras.

Viņa mērķis biju es.

Ja es neizdomāšu, kā sevi glābt, agri vai vēlu nokļūšu gultā ar zvēru. Tagad es nožēloju, ka devos uz šīm kāzām un iekritu viņa acīs, jo varēju atsaukties uz slimību un neiet uz šo sasodīto restorānu. Varbūt viņš bija dusmīgs un vēl vairāk iekaisis par to, ka tagad man jau bija līgavainis, kas nozīmē, ka Zafirovs nolēma, ka es vairs neesmu jaunava.

Sergej, mans mīļais, kur tu esi, kad man blakus ir vajadzīgs

stipra vīrieša plecs?

Ja viņš tagad būtu mājās, es nekavētos viņu apprecēt bez kādām kāzām, lai tikai Zvērs atstātu mani mierā. Lai gan, ja viņu apturēja meli par grūtniecību, tas nenozīmē, ka kāzas ar kādu citu būtu šķērslis. Beigās viņš gribēja mani spīdzināt un izdrāzt, nevis aizvest pa eju.

Jebkurā gadījumā tagad Zafirovs zināja manu numuru un to, ka esmu melojis, ka esmu slimis un stāvoklī... Tas nozīmēja tikai vienu: man vajadzēja slēpties un mēģināt nogaidīt maksimāli daudz laika, lai sevi pasargātu.

7. nodaļa

Es jau desmito reizi pacēlu kleitu pie sejas un ieelpoju aromātu.

Tartīga, garšīga ar izteiktu tabakas noti. Bagāti vīrieši valkā šīs smaržas. Tādi cilvēki kā Deivids Zafirovs. Tomēr smarža ir lieliska, lai gan man ar to ir briesmīga asociācija.

Nez kāpēc es atcerējos, kā tajā pašā ceturtā marta naktī es ilgu laiku berzu savu ķermeni ar mazgāšanas lupatiņu, lai nomazgātu Viņa smaržu, kas, šķiet, ir iespiedusies manā ādā. Viņš man toreiz likās visur, biedējošs un izraisot bailes. Kā es raksturotu šo dārgo smaržu? Man tas asociējās ar paniku. Nē, viņš nebija šķebinošs, bet viņš mani izbiedēja.

Kad es atgriezos mājās pēc Leras kāzām, es atkal sajutu viņa smaržu kā mātīti, kuru iezīmējis dzīvnieks. Mana vienīgā vēlme bija izmest šiko vakarkleitu pa logu un ar veļas lupatiņu noberzt ādu līdz kaulam, lai tikai atbrīvotos no viņa neredzamās klātbūtnes, bet sāpošā kāja un pilna māja ar radiem neļāva man palikt iekšā. vannas istabā uz ilgu laiku. Varbūt tāpēc naktī es redzēju tik reālistisku murgu, ko atbalstīja patiesais Viņa smaržu aromāts, kas lidinājās pa istabu? Mani tuvinieki, ko pamodināja mans kliedziens nakts vidū, nolēma, ka tieši sāpes kājā lika man ik pa brīdim raudāt un elpot. Vecmāmiņa vaimanāja, ka izmetīs visas manas augstpapēžu kurpes, un mamma mēģināja izsaukt ātro palīdzību, taču slepus iedzertās tabletes visu atrisināja un es

aizmigu.

Tagad negribēju par to domāt, tāpēc iemetu kleitu veļasmašīnā un pievērsos vibrējošajam telefonam – zvanīja Sergejs. Es smaidot skatījos uz pazīstamo numuru un domāju, cik man ir paveicies ar to. Mans līgavainis un mans drošais patvērumš, labākais, mierīgākais un uzticamākais. Tādam ir jābūt vīrietim.

– Sveika dārgā!

– Sveika mazā! Beidzot es tiku līdz jums! Es biju pilnībā izsmelts šajās trīs dienās, kuru laikā tu biji nepieejama!

"Es salauzu savu tālruni Leras kāzās un tikai šodien atguvu to no remonta." Kā iet ar darbu?

– Tiklīdz es ieradīšos, mēs jums tūlīt nopirksim jaunu viedtālruni! Darbs ir daudz grūtāks nekā biju gaidījis, liela finansiālā atbildība, bet atalgojums atbilstošs. Tāpēc man patīk viss līdz šim. Kā gāja kāzās?

– Tev nekas man nav jāpērk! Nāc pats ātri! Kāzas noritēja labi, izņemot to, ka nokritu un stipri sastiepu kāju, tāpēc visu šo nedēļu sēdēšu mājās, tikai eju uz vienu pārbaudi.

Mēs ar Sergeju runājām vēl četrdesmit minūtes, negribēdami šķirties, un tad es, mierīga, cieši aizmigu. Nakts vidū es atkal kliezdu, jo man bija jauns murgs. Manā sapnī bija mans līgavainis Sergejs, viņa seja bija asiņaina, un viņš skaļi smējās un kliezda man: "Melis! Melis! Melis!"

Auksti sviedri, asaru un šņukstu straume un pēc tam nomierinošie līdzekļi pēc vecās shēmas atgriezta mani adekvātu cilvēku pasaulē un jau trijos naktī gulēju kā mazulis. Lieta tāda,

ka tad, kad tu pats zini savas problēmas un pierodi pie tām, tad parastie risinājumi pārbaudīta rīcības plāna veidā vairs nav biedējoši. Vienkārši katrs murgs ir kā atgriešanās mājās pie sevis, un jūs noteikti nevarat paslēpties no sevis.

Atlikušo nedēļu pavadīju mājās, pildot mācību grāmatas. Sliktas kājas dēļ man uzlika automātisko ieskaiti, jo biju viens no obligātākajiem studentiem. Piekdien bija saplānota visa diena: pabeidzu pēdējo kursa darbu un savedu sevi kārtībā, gatavojos rītdienas tikšanās reizei ar Sergeju.

Iepriekšējā vienatnē pavadītā nedēļa ļāva vēlreiz pārdomāt pašreizējo situāciju. Sākumā baidījos, ka Deivida ziņai sekos tālākas darbības, bet viņš acīmredzot par mani aizmirsā. Tas bija pārlicinoši un pārliecinoši, ka tagad esmu brīvs no vajāšanām.

Tiklīdz Sergejs ieradās, es uzaicināšu viņu palikt pie manis, ar visiem no tā izrietošajiem apstākļiem, es nolēmu. Joprojām nejutos gatavs vairāk, es negribēju gaidīt ilgāk, jo īpaši ņemot vērā nesenos notikumus. Galu galā, es esmu iemīlējusies savā līgavainī, tad kāpēc gan mums beidzot neizgulēties kopā?

Es nevarēju iztēloties Sergeja šoku, ja viņš uzzinātu, ka mani uzmāca viens no lielajiem uzņēmējiem, kurš uzvedās kā īsts psihopāts un maniaks.

Gribēju fantazēt un mēģināju iztēloties, kā Sergejs paķer ieroci un aukstasinīgi nogalina Zafirovu manā vietā, taču bilde kaut kā nepielīpēja. Blondmatainais Emeljanovs, kaut arī viņam bija liela, atlētiska uzbūve, tomēr nepārprotami zaudēja šim zvēram. Kungs, kā es varētu viņam pretoties?

Atskanēja durvju zvans, kas lika man saraustīties un uzlēkt uz vietas. Sākumā galvā pazibēja doma, ka šis varētu būt tas, par ko es tikko domāju, taču es to uzreiz atlaidu. No kā man būtu jābaidās? Briesmonis nenāks tieši manā mājā, manas vecās vecmāmiņas dzīvoklī? Rave.

Droši vien piegāde.

Tomēr caur skata caurumu es ieraudzīju savu labāko draudzeni Dašu, kura no durvīm sāka uz mani kliegt:

– Ļaujiet man paskatīties uz šo cūku ar sāpošu kāju!

– Sveiks arī tev, draugs! – Es biju apmulsusi no viņas tirādes, tāpēc atbildēju attiecīgi.

– Draudzene? Draugi neaizmirst par dzimšanas dienām! Un tu, Sofija, esi cūka!

Muļķības!

Kāds šodien datums? Kāzas bija pagājušajā sestdienā, desmitajā jūnijā, šodien ir piektdiena, sešpadsmitā – Dašas dzimšanas diena!

– Mans mīļais draugs, piedod! Es tiešām aizmirsu, bet vēl nav vakars? Apsveicu jūs no visas sirds un novēlu vienmēr mirdzēt priekā un būt vislaimīgākajam! – Man bija neticami kauns, jo savu bailu un problēmu dēļ es pilnībā aizmirsu par savu labāko draudzeni un viņas dienu.

– Un arī žēlsirdīgs un ne atriebīgs, jo es piedodu, ka aizmirsi par manu dienu, bet tikai ar vienu nosacījumu: tu ātri sagatavojies un mēs dodamies prom.

– Kur? Par ko? Kāpēc tu man nepateici agrāk?

– Sofija, uz restorānu nosvinēt manu dzimšanas dienu! Es nevaru jums sazvanīt trīs dienas! – No draudzenes toņa sapratu, ka viņa ir ļoti nokaitināta un tas bija manis dēļ.

Tikai tagad pamanīju, ka viņa izskatās satriecoši: apspīlēts uzvalks, kurpes ar milzīgiem plāniem papēžiem, šiki ievēdoti un viļņveidīgi uz vienu pusi krītoši mati, spilgts grims un asinsarkanās lūpas. Tāda vampu meitene.

Viņa pagrieza manam degunam priekšā jaunāko iPhone modeli un apsēdās uz dīvāna:

– Miša man to iedeva. Un apmaksāja arī dzimšanas dienas vecpuišu ballīti, jo dežurēja kā vienmēr.

– Nestāsti man, ka mēs braucam uz Getsbiju!

– Nē, vispirms ejam uz japāņu restorānu, un tad pēc situācijas. Kāpēc jums nepatika jaunais greznais klubs?

"Es nevaru ciest Deividu Zafirovu," es pēkšņi godīgi atzinu.

– Sofija, mana dvēsele, Seryoga, protams, viņš ir glīts un jauks, bet kā gan var nepatikt bagāts, pumpains, divus metrus garš vīrietis, kurš izskatās pēc visiem brutālākajiem turku aktieriem uzreiz? "Daša izplūda smieklos un piebilda: "Turklāt puse no pilsētas iestādēm pieder viņam, tāpēc maz ticams, ka mēs viņu satiksim, par ko ir žēl..."

Apmierināta ar viņas atbildi, es sāku ģērbties: tumša bordo kleita ar plānām lencītēm, diezgan īsa, bet ideāli pieguļoša manai īsajai, slaidajai figūrai, un galvenais, kas slēpj gurnus, kas, manuprāt, neskatoties uz manu tievumu, bija plašāks nekā nepieciešams. Es atstāju savus gaiši brūnos matus vaļīgus un

vienkārši uzklāju uz acīm skropstu tušu un izcēlu uzacis. Pieticīgi, bet mīli.

– Esmu gatavs!

Mans draugs kritiski paskatījās uz mani un teica:

–Vai tu esi traks? Kad tu nokriti uz kājas, vai nesasīta galvu?

Kur ir tavs stils, kuram seko visa fakultāte? Es nepasūtīju viņas dzimšanas dienā neglītu draugu! Nomainiet baleta kurpes pret papēžiem tūlīt, un nevajag gausties par savām kājām, ņemsim līdzī savus maiņus! Uzkrāsojiet lūpas ar savu raksturīgo sarkano lūpu krāsu un ātri uzzīmējiet bultiņas!

Es, nokaunējusies un joprojām jūtoties vainīga, ka aizmirsu apsveikt savu draugu, paklausīju. Un pēc piecpadsmit minūtēm uz mani no atspulga paskatījās pavisam cita meitene. Labi, šodien ir viņas diena, tāpēc ļaujiet viņai piezvanīt. Galu galā drīz ieradīsies Sergejs, un man vispār neatliks laika saviem draugiem. Tad kāpēc gan šodien neiziet pastaigāties?

Ieradušies jūnija nakts pilsētas vēsumā, iesēdāties taksī un devāties svinēt.

Kā vēlāk izrādījās, tā bija ne tikai mana drauga dzimšanas diena, bet arī manas jaunās dzīves sākums.

8. nodaļa

Kādā japāņu restorānā pie mūsu galda pulcējās septiņi cilvēki: dzimšanas dienas meitene, es, Lera un vēl četri klasesbiedri. Mēs visi bijām pazīstami jau ilgu laiku un bijām draugi, tāpēc atmosfēra bija ļoti nepiespiesta.

Par spīti smiekliem, visi bāza mutē rullīšus un suši, kā arī izmēģināja sakē, kas vienbalsīgi tika atzīts par nejauku garšu. Es nekad nebiju bijis japāņu virtuves cienītājs, tāpēc es ēdu gandrīz neko un saraujos, ieraugot manu draugu smieklīgās sejas, kas izmēģina dīvainas ēdienu kombinācijas.

Pirmo reizi nedēļas laikā spriedze, kas mani aizturēja, pazuda. Tuvo draugu lokā radās drošības un miera sajūta, un notikumi pirms nedēļas vairs nebija biedējoši un šķita teju triviāli.

Ar vieglu skaudību klausījos telefona sarunu starp Ļeru un Vadimu, kurš pieprasīja, lai viņa neēd jēlas zivis, un jautāja, vai kāds mūs nemīca. Es nevarēju nedomāt, ka, ja Sergejs mani aizsargātu pat uz pusi tik daudz, cik Gromovs aizsargāja savu sievu, es būtu pilnīgi laimīgs.

Protams, Lerina vīrs nebūt nav tikumības paraugs, un šāda pratināšana varētu pārsteigt un nobiedēt, bet ne tos, kuri nezināja Gromovu. Visā, kas attiecās uz viņa māsu, viņš bija ļoti stingrs un pārlicieku aizsargājošs, un, lai gan viņa bija atklāti kaprīza, viņa bija nepārprotami apmierināta, gozējās kā princese viņa nedalītā uzmanības lokā. Es viņai nestāstīju par sarunu, ko noklausījos

kāzās, taču biju pārliecināta, ka kapteinis bija līdz galam iemīlējies Lerū, tāpēc mēģināju aizmirst tajā vakarā dzirdētos vārdus. Vīrieši var būt skarbi sarunās, kas nav paredzētas sieviešu ausīm. Galu galā, vai mums nevajadzētu pateikt šim Zafirovam, Vadimam, ka viņš burtiski nēsā Leru rokās?

Pulkstenis jau bija desmit vakarā, kad gatavojos doties mājās.

– Kā lai iet mājās?! – dzimšanas dienas meitene kļiedza, – tu joprojām esi vainīga pie manis, jo īpaši tāpēc, ka tu esi mana labākā draudzene! Pat Leriķis paliek, un jūs saplūstat!

"Es apsoliju Sergejam, ka nekavēšos!" Viņš rīt nāks mājās!

– Sergejs vēl nav tavš vīrs! "Daša noskaldījās un novērsās, ar šo žestu skaidri norādot, ka viņa ir aizvainota, un pārējie sāka lūgt, lai es palieku.

Man pašai gribējās ilgāk pasēdēt mūsu kompānijā, jo jautrība tikai sākās, tāpēc pēc nelielas pierunāšanas piekritu. Dīvaini, bet šeit, starp cilvēkiem, es jutos drošāk nekā mājās.

Pēc japāņu restorāna tika nolemts pārcelties uz jaunu un pretenciozu vietu ar nosaukumu "Sea Restaurant". Pelēkzilos toņos veidotais iestādes dekors pārsteidza savā greznībā, un vairāki akvāriji ar zāles centrā izvietotajiem jūras rāpuļiem, kas tika noķerti un gatavoti tepat atvērtaajā virtuvē, nobiedēja un piesaistīja uzmanību plkst. tajā pašā laikā. No visas mūsu kompānijas šajā vietā iepriekš bija bijuši tikai Daška un Lera un viņu vīrieši, tāpēc viņi pasūtīja zivis un vīnu un sāka mums degustēt. Mēs dzērām Lera un viņas mazulim, Daškai un viņas laimei izmeklētāja Mihaila Strelkova personā, kā arī man un

manam līgavainim Sergejam.

Sausais baltvīns darīja savu, un līdz pusnaktij es biju maksimāli atslābinājies, kaut arī nedzēris. Leru paņēma Vadims, vēl trīs mūsu klasesbiedri arī devās mājās. Palikām tikai es, Daška un mūsu priekšniece Vika. Mēs negribējām iet mājās, un Daša mūs mudināja sarunāt banketa turpinājumu, tāpēc tika nolemts doties uz naktsklubu.

Atceroties, ka negribēju iet uz “Getsbiju”, dzimšanas dienas meitene man piedāvāja dārgo un pretenciozo “Platīnu”. Parasti mēs uz turieni nedevāmies augstās cenas dēļ, bet šodien mums bija vienalga, jo Dašas līgavainis teica, lai mēs neko sev neliegtu.

Face control izgājām bez problēmām un desmit minūšu laikā atradāmies nakts iestādes apakšējā stāvā. Neko citu darīt, ar interesi skatījies uz interjeru, nospiedošu un, manuprāt, pārāk drūmu. Neskatoties uz augstajām izmaksām, šī vieta man asociējās ar kaut kādu superforšu, bet tomēr angāru pilnu ar bagātiem cilvēkiem un elitāru alkoholu. Virs mums atradās VIP stāvs, uz kuru nepārtraukti nāca viesmīļi, kas ienesa arvien jaunas alkohola porcijas. Mēs nevarējām redzēt, kas tur sēdēja, bet deju grīda bija pilnībā redzama, un no augšas mēs skaidri redzējām, kas atrodas zemāk.

Dīvains risinājums telpai. It kā augšgalā esošajiem tika speciāli dota iespēja pētīt parastos apmeklētājus un no deju grīdas izvēlēties sev tīkamo. Dzimšanas dienas meitene, atšķirībā no manis, skumju domu neapgrūtināta, sēdēja pretī ar ūdenspīpes pīpi un entuziastiski izlaida dūmu riņķus, kas šķīrās virs

mums un piešķīra patīkamam citrusaugļu aromātu. Biju pret viņu vienaldzīga, tāpēc malkoju baltvīnu no augstas glāzes.

"Mana mīļākā dziesma," Daša iesaucās un vilka mani uz deju grīdu.

Skatot "Ainsi bas la vida" skaņām, sākām šķobīties mūzikas ritmā. Uz apaļā balkona, kas veda ārā no VIP kabīnēm, pamanīju vairākus vīriešus, kas mūs vēro. Šī uzmanība mani neiepriecināja, tāpēc es steidzos atpakaļ pie mūsu galdiņa. Iepriekš es biju piekāpīga pret vīriešu uzmanību, bet tagad tas mani nobiedēja un iedzina stuporā. Es nezināju, kā reaģēt uz drosmīgiem vīriešu skatieniem, un baidījos no tiem.

"Kur jūs dodaties," mans draugs iesaucās, "paskatieties uz vīriešiem, kas skatās uz mums!"

Daša vienmēr mīlēja vīriešu uzmanību, un, neskatoties uz to, ka viņai nebija nodoma krāpt Mišu, viņa vienmēr nebija pret flirtu. Viņa to sauca par pārbaudes formu.

– Ja es neredzu vīriešu apbrīnas pilnus skatienus, kā gan citādi es uzzināšu, ka joprojām esmu tas pats rudmataināis zvērs? – draugs iesmējās

– Nē, man viņi nepatīk, būtu labāk, ja mēs paliktu restorānā.

"Starp citu, arī Sea Restaurant, kurā bijām, pieder Deividam," viņa pēkšņi teica, liekot man vienkārši aizrīties no sašutuma.

Brīnišķīgi!

Vai viņš izpirka visas iestādes mūsu pilsētā? Man vairs nav kur iet! Tagad nebrīnīšos, ja šis sasodītais "Platīns" būs arī viņa! Galu galā, lai kur es dotos, uznirst šī briesmona vārds! Pat nebūdam

personīgi klāt, viņš turpina padarīt manu dzīvi nožēlojamu!

Pēkšņi manās alkohola miglotajās smadzenēs pazibēja traka doma. Kāpēc gan viņam neizstāstīt visu, ko es par viņu domāju? Man ir tālruņa numurs, bet viņš joprojām nezina manu atrašanās vietu. Atvainojusies Dašai, es izgāju vasaras verandā un, dziļi ieelpojot svaigu gaisu, beidzot apņēmos. Un, lai gan veselā saprāta paliekas joprojām turpināja raidīt briesmu signālus, smadzenes kļuva nopietni drosmīgas.

Kad, ja ne tagad?

Atradu ienākošo ziņu ar tekstu "LIAR" un nospiedu pogu "atbildēt". Paši pirksti ierakstīja tekstu, kas ilgi griezās manās smadzenēs, bet trīs garus mēnešus nebija atradis izeju:

"Labāk būt melim nekā aizņemtam maniakam, izvarotājam un pilnīgs psiho! Es esmu gatavs ne tikai melot, es esmu gatavs darīt JEBKO, tikai nekad neiet ar tevi gulēt! Tu man riebji!"

Vēlreiz pārļausot dusmīgās ziņas saturu, es jutos gandarīts un pat pasmaidīju, domājot par to, kādu izteiksmi uzņems šī grieķa nežēlīgā seja, kad viņš to izlasīs.

– Sveiks kur tu esi? Mēs ar Dašu vēlreiz pasūtījām šo foršo dziesmu! – mūsu priekšnieka Vikija sauciens tieši virs manas auss lika man saraustīties un es nejauši nospiedu "sūtīt".

Mana pirmā doma bija mežonīga nožēla un bailes, ka nāksies maksāt par izdarīto, bet pēc minūtes pēc drosmes iedzēru vēl baltvīnu un šaubas kļiedēja alkohola tvaiki. Galu galā man nācās izteikties par murgu, kurā viņš mani iegrūda šos garos trīs mēnešus. Ir divdesmit pirmais gadsimts – feminisma un

vienlīdzības laikmets! Nevienam vīrietim nav tiesību paņemt sievieti tikai tāpēc, ka viņš to vēlas. Barbaru un neandertāliešu laiks jau sen ir pagājis!

Skatot mūsu vakara dziesmai, kas jau bija kļuvusi par šodienu, es devos uz deju grīdas ar vīna glāzi un pacēlu to augstu, it kā saskandinot glāzes ar sevi, tad aizvēru acis un iedzēru lielu malku vēsā, skābā šķidrums. .

Man un manai drosmei!

Taču šoreiz vīnam bija cits efekts.

Šķita, ka garša kļuva sasmakusi un pretīga, un uz mēles palika kaut kāda netīrums sajūta. Es jutos nepatīkami un man bija grūti to norīt.

Nē, tas nav vīns. Iemesls ir cits.

Lēnām, bet pārliecinoši visā manā ķermenī parādījās zosāda, it kā ar mazām adatiņām caurdurtu manas ekstremitātes, un es apstājos.

Es zināju šo bezcerības un baiļu sajūtu, jo tas ar mani bija noticis jau divas reizes.

Es atkal esmu mazā meitene no sapņa, kura baidās apgriezties...

Kaklā izveidojās kamols un rokas nevilus trīcēja, it kā pamatīgā salnā. Skaļās mūzikas apdullināts, es pagriezos un atvēru acis un ieraudzīju sev priekšā Deividu Zafirovu klātienē.

9. nodaļa

Viņš skatījās tieši uz mani. Tas bija satriecošs, auksts skatiens, taču tajā nebija ne dusmu, ne iekāres. Zvērs mani pētīja.

Sākumā es sastingu un tad strauji atkāpos. Viņš nereagēja uz manu kustību un turpināja skatīties.

Vai viņš domāja, ka es bēgšu? Nē.

Viņš bija Plēsējs, kas ar skatienu hipnotizēja savu laupījumu, un es, nespēdama atrauties, vienkārši stāvēju satriekta savā vietā.

“...Tik zemu la vida

Tānad uz leju vid

So down la vida

Tik zems vidà...”

Skaista sievietes balss runāja franču valodā. Beidzot dziesma beidzās, un pie pēdējām nošu skaņām es it kā iznācu no ūdens dzīlēm un atjēdzos. Vīna glāze izslīdēja no maniem sastindzis pirkstiem un sašķīda mazos gabaliņos pie manām kājām. Es saraujos, tādējādi pārtraucot acu kontaktu, nākamajā sekundē atkal pagriezos, bet Zafirova vairs nebija.

Izskatījās? Vai man jau ir halucinācijas stresa un alkohola dēļ?

Tā vai citādi es nobijos un nolēmu pēc iespējas ātrāk doties prom. Es gandrīz pieskrēju pie mūsu galdiņa un paķēru savu maku un telefonu.

"Sofija Aleksejevna, nāc man līdzi," milzīgs, ciets, liels vīrietis melnā kreklā un biksēs lidinājās un gaidīja reakciju.

Miesassargs? Kāpēc tādām veselām lācim kā Dāvids tas vajadzīgs? Varbūt tāpēc, lai pievilktu pie viņa nerātnas meitenes. Neskatoties uz bailēm, man šī ideja šķita loģiska un patiesa.

Cerība, ka zvērs ir vienkārši drudžainas iztēles auglis, strauji izzuda, tāpēc vairs nebija kur iet, un es, stingri turēta ar milzīgu ķepu, sāku kliegt. Pilnā zāle ar cilvēkiem uz mani nekādi nereaģēja, un tie daži, kuri pievērsa uzmanību manai agonijai, droši vien nolēma, ka apsargi pavada iebrucēju ārā, tāpēc vienaldzīgi novērsās.

Kā paveicās, Daška un Vikija, kas bija izgājuši uzsmēķēt, nebija redzami, tāpēc, neatradusi vairāk iemeslu pretoties, es lepni piecēlos un sekoju apsargam.

Es nevaru slēpties mūžīgi!

Galvenais neraudāt!

Tā ir visa sasodītā ziņa. Bet bija par vēlu nožēlot. Es radīju sev problēmas – pats atrisināšu!

Tikmēr mūzika un trokšņainā zāle palika aiz muguras, un lielais vīrs apstājās pie kāda biroja ieejas. Manā galvā dzima minējums, kas ātri vien pārvērtās pārliecībā, ka arī "Platīns" pieder Viņam. Daša arī mani iekārtoja šeit.

Jau netālu no durvīm es atjēdzos un mēģināju bēgt, pēkšņi saprotot, ka no šī briesmoņa mani nekas labs nesagaida, taču apsargs mani satvēra un pacēla augšā.

– Neaiztieciēt ar rokām. Bezmaksas. "Es pats," asa balss, dodot īsas komandas, kas lika man justies karsti, atskanēja man aiz muguras.

Tas bija Zafirovs.

Miesassargs lēnām un spici uzmanīgi nolika mani uz grīdas un aizgāja, un es mēģināju skriet vēlreiz, bet te mani satvēra jau pazīstamās, naidpilnās rokas un degunu kutināja tās pašas smaržas.

Šis murgs atkārtojās trešo reizi, vienīgā atšķirība, ka tagad Zafirovs bija nepārprotami dusmīgs. To varēja redzēt viņa koncentrētajā sejā un viņa melnajās, aukstajās acīs, kas kavējās pie manis.

Viņš mani sodīs. Tas nebija atklājums, bet kaut kādu iemeslu dēļ tas mani tik ļoti nobiedēja, ka, nespējama apvaldīt emocijas, es sāku sist ar dūrēm pa viņa masīvo muguru. Zvērs nereaģēja un mierīgi ienesa mani iekšā, pēc kā aizslēdza durvis, uzreiz atraujot mani no skaļās mūzikas skaņas.

Birojam ir skaņas izolācija.

Tagad sapnis noteikti ir piepildījies. ES esmu iesprostots.

It kā palēninājumā Zafirovs nolika mani istabas vidū un paskatījās uz mani ar vērīgu skatienu.

"Novelciet drēbes," viņa balss bija pārsteidzoši mierīga, taču tas tikai pasliktināja situāciju.

Neprātīgi domājot, es savā galvā izgāju cauri vairākiem glābiņa variantiem, bet sapratu, ka visi tagad nedarbosies. Viņš neticēs.

"Es nedarīšu," balss vietā no manas mutes atskanēja aizsmacis čuksts. Asaras tecēja pār maniem vaigiem, un manu ķermeni klāja lielas zosāda. Es joprojām nevarēju noticēt, ka esmu

atgriezies sākuma punktā – tajā pašā marta vakarā, kad viss sākās.

"Tu mani tik ļoti ieintriģēji ar savu apbrīnojamo attapību, ka, ja tagad es nepiedzīvošu mežonīgu saviļņojumu, kas tevi drāž, tad es varētu salauzt tavu kaklu no vilšanās," viņš mierīgi sacīja, it kā skaļi domādams par to, vai es Esmu tā vērtā, cik viņš man tērē tavu laiku.

Es klusēju, klusu šņukstu satricināja.

"Novelciet drēbes," zvērs pavēlēja skarbāk, acīmredzot zaudējot pacietību.

"Nē," īsais vārds atskanēja ar grūtībām, jo mēle kļuva koka un parasti atteicās griezties mutē.

– Lūdzu. Es negribu. Atlaid mani," čuksti sajaucās ar šņukstēšanu un trīci, pārvēršot vārdus putriņā.

Viņš sāka tuvoties, un es atkāpos un paslēpos vispirms aiz liela tumša koka galda un pēc tam aiz melna ādas krēsla. Zafirovs nesteidzās, tuvojās man pēc iespējas lēnāk, atrotīja melnā krekla piedurknes līdz elkoņiem un atsedza savas lielās, tonizētās rokas. Kustības bija nesteidzīgas un pārliecinātas, jo viņš noteikti kontrolēja situāciju. Kad cerība bija pilnībā zudusi, es pēkšņi ieraudzīju saimniecības nazi, un, pat nedomājot, es to satvēru un pavēru pret Zvēru.

Mirkļis pārsteigums melnajās acīs ātri pārgāja jautrībā, un Zafirovs izplūda klusos, dārdošos smieklos.

Bet, kad es pavēru nazi uz sevi, liekot saprast, ka drīzāk nomiršu, nekā padošos, viņš izlika zobus un vienā mirklī atradās

man blakus. Smaids pazuda un Zvērs pagrieza manu roku, liekot man atbrīvot nazi, kas ar triecienu nokrita uz parketa grīdas.

Iespiedis mani starp krēslu un galdu, Zafirovs pacēlās man virsū, turpinot spiest manu plaukstu locītavu.

Cik nožēlojami es tagad izskatījos! Tieva un trausla, daudz īsāka un divas reizes vieglāka par viņu, asaru notraipīta un trīcoša kā apses lapa, es biju gatava noģībt.

Bet sliktākais tikai sākās.

Atbrīvojis tvērienu, Zafirovs saplēsa manu kleitu, kas nožēlojami nokrita pie manām kājām, un tad ar vienu prasmīgu kustību tika galā ar manu krūšteri, atstājot mani tikai biksītēs.

Es gribēju aizvērt acis, aizvērt acis un neredzēt skaisto nežēlīgo seju, kas izraisa šausmas, bet viņš cieši satvēra manas plaukstu un saspieda manus augšstilbus starp savām kājām, pētot katru mana gandrīz kailā ķermeņa detaļu.

Es noliecos zem pārlietu vēriņā skatiena un, saprotot, ka lūgšanas nepalīdzēs, nolēmu, ka atpakaļceļa vairs nav:

– Ja tu man pieskarsies, es izdarīšu pašnāvību! Es neiešu ar tevi gulēt! Es esmu izmisusi!

Zafirova domīgā seja atkal kļuva cieta, un viņš, stingri satvēris mani aiz rīkles, vispirms piespieda mani skatīties viņam tieši acīs, bet pēc tam ļoti lēni un apzināti mierīgi pievilka:

"Varat iedomāties savu līgavaini manā vietā; iespējams, ar viņu nebija nepatīkami." Un, tā kā jūs nevēlaties iet ar mani gulēt, galds noderēs.

Vienā mirklī muskuļotās rokas, kas pārklātas ar izspiedušās

vēnām, pagrieza manu ķermeni un nolieca mani pār masīvu koka galdu. Bez jebkādas ceremonijas Zvērs saplēsa atlikušo veļas gabalu un es paliku pilnīgi kaila tikai augstpapēžu kurpēs, ar ķepām piesprausta pie galda. Viņa vaigs bija piespiests koka galda virsmai, un plaukstas bija aiz muguras. Pārsteidzošā kārtā viņš ar vienu roku brīvi turēja abas manas tievās plaukstas, bet ar otru locīja un mīcīja manus gurnus un muguras lejasdaļu, it kā pielaikodams un pielāgojot manu ķermeni kā māla gabalu tieši sev un savam izmēram.

Beidzot Zafirovs apstājās, saliecot mani tā, ka mana izvirzītā sēžamvieta bija viņam pilnībā pakļauta.

"Mans pirmais dzimumakts būs izvarošana šausmīgi pazemojošā pozā no aizmugures, no visnīstākā vīrieša pasaulē," es nodomāju, un asaras plūda ar jaunu sparū.

– Tu to esi pelnījis. "Melis," balss, kas atskanēja no aizmugures, noslīka manā kliezīnā, jo asas sāpes iedūrās manā sēžamvietā.

Viņš mani sita. Tā bija pirmā reize, kad mani sita.

Ikreiz, kad raupjā lielā plauksta atsitās pret apsārtusi, dedzinošu ādu, es kliezdu un nosmaku asaras. Pēc desmitā pēriena zaudējusi skaitīšanu, es čukstēju, norijot sāļu mitrumu un asinis no sakosts lūpas:

– Lūdzu...

Sitieni pēkšņi apklusā, bet tos nomainīja bikšu rāvējslēdzēja atpogāšanas skaņa.

Tas bija tikai sākums, es domāju. Zvērs bija noķēris savu upuri

un tagad pakļāva un pazemoja mani par visiem maniem pagātnes trikiem un bēgumiem. Viss zem vidukļa dega ugunī, un es vairs netrīcēju no bailēm, bet gan no patiesām sāpēm.

Pēkšņi man starp sāpošajiem sēžamvietām iespiedās kaut kas karsts un ciets. Viņa penis.

Mēģinājums pārvietoties tika apspiests, un muguras lejasdaļa atkal tika piesprausta pie galda. Pilnīgi atņemta kustība, biju spiesta paciest kustības uz priekšu starp kājām. Tas bija tā, it kā viņš iesildītu un sagatavotu manu dzemdi, tagad atnesot kātu manā cirkšņā, tagad laižot to pa klitora un kaunuma lūpu virsmu. Bet atelpa bija īslaicīga, un pēc minūtes zvērs novietoja man šķiet iespaidīgu dzimumlocekli un sāka lēnām ienākt manī.

Viss, kas notika iepriekš, man šķita kā bērnu runa, salīdzinot ar to, ko es jutu tagad.

Katra viņa milzīgā orgāna kustība manī rezonēja ar mežonīgām sāpēm un spazmām visā ķermenī. Mani vaidi un gaudošana piepildīja telpu, liekot Zvēram uz brīdi apstāties. Taču pēc dažām sekundēm viņš turpināja spīdināšanu, milimetru pa milimetram uzgrūzdams mani sev klāt, un, sastopoties ar šķērsli, strauji paraustīja, kas izraisīja vēl vienu bezpalīdzīgu, sāpju un izmisuma pilnu saucienu.

Tagad, kad es biju pavisam salauzta, piepildīta līdz galam, it kā uzsista uz mieta, pilnīgi bez spēka, viņš pēkšņi atlaida manas rokas un sastinga.

"Pārsteigts, ka esmu jaunava. Atklāju savus trešos melus," man iešāvās galvā, un viņa turpmākā rīcība to tikai apstiprināja.

Tagad Briesmonis, kurš mani nežēlīgi mocīja pirms minūtes, kļuva gandrīz maigs, vispirms dodot man iespēju pierast, ka esmu piepildīts ar viņu, un pēc tam sāka kustēties pēc iespējas lēnāk, maigi glāstot manu muguru un noslaukot asaras. acis.

Tomēr uztraukums drīz vien darīja savu, un zvērs pamazām paātrinājās, atkal cieši turot mani aiz pakausi un piespiežot manu seju pie galda, palielinot tempu.

Sāpes, kas mani caururbj, strauji mainījās uz blāvām acīmredzot tāpēc, ka mans ķermenis šķita noskaņojas uz viņa vilni un izstiepās zem iespaidīgā dzimumlocekļa. Tagad es vairs neraudāju no nepatīkamām sajūtām, bet vienkārši šņukstēju, drebēju no ātrajiem dziļajiem sitieniem. Tas ilga veselu mūžību, bet tad Zafirovs sāka burtiski iesist manī, atkal liekot man kliegt, pilnībā zaudējot balsi. Kad likās, ka man vairs nav spēka izturēt šīs šausmas, beidzot sajutu sāpīgu mezglu vēdera lejasdaļā, un tad kaut kas karsts mani piepildīja no iekšpuses. Zvērs sastinga, bet turpināja mani cieši turēt aiz sēžamvietas un ar gurniem piespiest pie galda.

Viņš nenāca ārā uzreiz. Pagāja kāds laiks, līdz mans izsmeltais ķermenis tika atbrīvots un atstāts nogurušam uz galda. Kā sapnī es lēnām slīdēju uz parketa grīdas un ar sviedriem klātu pieri atspiedos pret masīvo galda kāju. Mana vienīgā vēlme tagad bija nomirt un nekad vairs nejust to rūgtumu un sāpes, kas pār mani krita kā lavīna. Pēdējais, ko vēlējos, bija pacelt acis un ieraudzīt šo Briesmoni, tāpēc vienaldzīgi skatījos uz saviem augšstilbiem, pa kuriem plūda ar asinīm sajaukta sperma. Mans deguns nevilus

sarauca no sāpēm un dīvainas jaunas smaržas, Viņa smarža sajaucās ar sēklu, kuru, šķiet, es biju cauri un cauri izmirkusi.

Nez kāpēc šobrīd man galvā pazibēja atmiņa no manas mīlākās filmas “Cits Bolejs”, kad karaļa līgava ar saviem atteikumiem un viltībām atveda viņu uz izvarošanu. Tad man bija žēl piekrāptā valdnieka, un sapratu viņa nežēlību, tikai tagad es biju šīs meitenes vietā. Un karalis pēc izskata dīvainā kārtā atgādināja manu mocīti.

Zafirovs aizpogāja bikses, tad notupās man blakus, paņēma manu zodu un, skatoties man acīs, mierīgi teica:

– Tu mazais melis. Vai bija labāk izlikties par slimu padauzu vai grūtnieci, nekā uzreiz pateikt, ka esi jaunava, nevis viena no koķetām prostitutām, ar kurām es tevi paņēmu pirmo reizi, kad satikāmies? Ko tu esi izdarījis, stulbi?

Neko neatbildot, paskatījies uz aukstajām acīm, taisno profilu un melnajiem rugājiem un iespiedu atmiņā šo mirkli.

Viņš bija mans pirmais vīrietis.

To tagad nevar mainīt.

Ar pārliecinātām, bet maigām kustībām Zafirovs ar kleitas paliekām noslaucīja manu apsēto seju un pēc tam augšstilbu iekšpusi, un tad mierīgi uzvilka man no kaut kurienes atnākušo vīrieša kreklu, kas smaržoja pēc viņa, un aizpogāja to ar visu. pogas līdz manam kaklam. Pēc tam, atstājot mani sēžot uz grīdas, viņš piecēlās un izgāja pa durvīm, aizverot tās no ārpuses.

10. nodaļa

Sekundes pārvērtās minūtēs, un minūtes ilga mūži.

Mani no stupora izvilka telefona zvans, kas nāca no manas somas, kas gulēja pie durvīm. Lēnām novilku kurpes un mēģināju piecelties. Sāpēja viss ķermenis, un starp kājām atkal parādījās asins traipi. Šķita, ka jūtas bija atrofējušās un vairs nebija palicis ne bailes, ne panikas, tās nomainīja pilnīga apātija un notikušā pieņemšana.

Telefons turpināja zvanīt, tāpēc es pieliku neticamas pūles un piecēlos kājās. Acīs aizpeldēja apli un ķermenis, pavisam novājināts un joprojām nedaudz trīcēdams, sāka kustēties, bet es jau laikus satvēru galdu un noturēju līdzsvaru. Tomēr, atceroties, ka burtiski pirms pusstundas tiku krustā sist uz šīs galda virsmas, un, redzot notikušā pēdas, es atvilku roku atpakaļ un, pārvarot sāpes, lēnām ķēros pie somas. Daška sauca.

– Sveiks, kur tu esi? Gatavojamies doties mājās un jau divas stundas tevi meklējam!

Pagriezies pret ciparnīcu, kas karājās pie sienas, un vienaldzīgi atzīmēju: bija jau trīs naktī. Bet kāda starpība, kur es atrodos un cik pulkstens? Tagad viss ir zaudējis savu nozīmi, arī laiks un notikumi apkārt.

"Es devos mājās, jo nejutos labi, un es neatradu tevi un Viku uzreiz," mana lauztā balss izklausījās aizsmakusi un nogurusi, parastu vārdu vietā izraisot neskaidas skaņas.

Kas vainas tavai balsij? – mans draugs bija piesardzīgs.

"Es guļu," es meloju.

– Tātad tu esi mājās? Kā tu mani nobiedēji, Sofija! Es jau gribēju piezvanīt Mišai vai piezvanīt Deividam, lai paskatās caur kamerām, jo nolēmu, ka tevi kāds ir nozadzis!

Deividam nav jāzvana, viņš ir tieši mans nolaupītājs, spīdinātājs un personīgais murgs, es nodomāju, bet skaļi pateicu ko citu:

– Vai zinājāt, ka tas ir viņa klubs?

"Jā," mans draugs godīgi atzina, "es jums teicu, ka viņš ir īpašnieks pusei pilsētas iestāžu." Vai ir svarīgi, kurš ir īpašnieks? Nu, tu neapvainojies, vai ne? Godīgi sakot, man viņš ļoti patīk un ja nebūtu Mišas...

Es neļāvu viņai pabeigt un noliku klausuli. Skaidrs, ka viņa nebija iesaistīta ne šodienas sēdē, ne asins analīzes pasūtīšanā. Vienkārši Deividam Zafirovam viss ir aptverts visur, ieskaitot mani.

Notiekošā nerealitātes sajūta mani nepameta, un pat sāpes visā ķermenī un specifiskā asiņu, sēklu un skābo vīriešu smaržu smarža uz krekla, kas man bija mugurā, nespēja mani pārlicināt par notikušo.

Šis ir sapnis. Tikai murgs, kas drīz beigsies.

Atgriezoties savā iepriekšējā stāvoklī, es atspiedu galvu pret masīvo galda kāju un aizvēru acis, nevēlēdamās neko vairāk kā aizmirst. Es nezinu, cik ilgi es tur sēdēju pirms snaudas, bet, kad pamodos, es ieraudzīju Zafirovu, kurš tupēja ļoti tuvu un

uzmanīgi skatījās uz mani.

Bija labs brīdis, kad es rāvos vai panikā kā agrāk, bet man vienkārši tam nebija spēka. Iepriekš bieži biju lasījis, ka upuri parasti izjutuši riebumu pret izvarotājiem, bet man par pārsteigumu tā nejutos. Pirmkārt, es sajutu postu iekšā un fatālisma sajūtu par notiekošo. Tas bija neizbēgami, apstākļi un laiki mainījās, bet liktenis mani atgriezta sākuma punktā. Tā bija paredzēts, un nez kāpēc es to pieņēmu.

Uztvēris manu kustību, Zafirovs satvēra mani aiz zoda un maigi, bet prasīgi, gandrīz kā ārsts, piespieda atvērt muti. Paklausījies, es jutu, ka viņš uzliek divas tabletes uz manas mēles un tad pienes man pie lūpām glāzi ūdens.

Pretoties vairs nebija jēgas, tāpēc viss ierosinātais tika paklausīgi pieņemts, un šķiet, ka briesmonis ar to palika apmierināts, jo uzreiz uzslavēja par manu padevību:

– Kā šis. Labi.

Nākamajā sekundē mocītājs mani pacēla un iznesa no biroja un tad pa sētas durvīm uz ielu. Vasaras nakts vēsums lika manai ādai rāpot, neskatoties uz to, ka gandrīz noslīku lielā kreklā ar garām piedurknēm.

Pamazām atlikušās domas pazuda no manas galvas, atstājot dīvainu mieru un nogurušu mieru. Viena no tabletēm noteikti bija miegazāle, jo es biju noguldīts melnās ārzemju automašīnas aizmugurējā sēdekļī un dažu sekunžu laikā nomira.

Spilgtās pēcpusdienas gaismas apžilbināts, es atvēru vienu aci

un sarāvos. Mana galva vienkārši sadalījās gabalos, un plakstiņi jutās tā, it kā manos plakstiņos būtu iebērtas smiltis.

Paskatoties apkārt, es pat uzreiz nesapratu, ka esmu savā dzīvoklī savā gultā. Tas ir tāds murgs. Varbūt spilgtākais no visiem.

Nevērīgi, pat strauji izstaipoties, es noelsos un iekodu lūpā: katra mana ķermeņa šūna atbildēja ar mežonīgām mokošām sāpēm.

Tas nebija sapnis.

Manā galvā ātri pazibēja spilgtas pagājušās nakts bildes, kas viena otru nomainīja un radīja rūgtu notikušā atziņu. Trešā tikšanās ar Zvēru beidzās ar viņa pilnīgu uzvaru. Es vairs neesmu jaunava, izvarotājs panāca savu, un manā dvēselē notiek īsts atomsprādziens.

Savilkusies, es piecēlos sēdus uz gultas un dziļi ieelpoju.

Smarža.

Tās pašas smaržas, sajauktas ar manējo un viņa personīgo aromātu, meistarīgi izplatījās pār manu ķermeni un istabu, liekot manām acīm atkal piepildīties ar sāļu mitrumu.

Ieklausoties savās iekšējās sajūtās, pēkšņi pieķēru sevi dīvainai domai... It kā notikušais būtu atbrīvojis no bailēm. Varbūt dažiem izvarošanas upuriem rodas dusmas, slāpes pēc izrēķināšanās vai naidis pret vīriešiem, bet mans gadījums bija pavisam cits. Galu galā, pirms es baidījos no tā, ko Zvērs gribēja ar mani nodarīt, bet tagad, devusi viņam to, ko es gribēju, es pēkšņi jutos tukša un brīva. Tagad es viņam vairs neesmu

vajadzīga. Nav vairs no kā baidīties.

Pārvarot sāpes, es devos uz vannas istabu un vienkārši sastingu spoguļa priekšā: es ne tikai izskatījos pēc izvarošanas upura, bet arī biju tāda. Zili zaļi plankumi uz rokām un plaukstas locītavām, izspūrusi mati un piepampušas acis – meitene atspulgā bija vakar uz klubu aizgājušās skaistules bāla ēna.

Lai kaut kā mazinātu sāpes, es iekāpu siltā vannā ar relaksējošiem sāļiem un gulēju tajā, līdz ūdens kļuva auksts. Man negribējās ēst, bet man bija jāpiespiežas izdzert tasi melnās kafijas un kaut kā pabeigt auzu pārslu šķīvi. Visas šīs darbības tika veiktas automātiski, jo manu galvu pamazām sāka nodarbināt viena satraucošākā doma: šodien vajadzēja ierasties Sergejam.

Mans dārgais laipnais līgavainis. Cik es esmu viņam vainīgs par visu notikušo. Sirdi plosīja, ka, kamēr viņš mierīgi gulēja, mani sita kā pēdējo kuci naktsklubā. Es būtu varējis savest kopā un izlikties, ka nekas nav noticis, taču Deivids atstāja uz mana ķermeņa daudz savu pēdu. Pēriena pēdas uz sēžamvietas, zili plankumi uz kakla un rokām un diskomforts cirkšņos – tas viss mani pameta, īpaši ņemot vērā karstumu, kurā grūti noslēpties aiz biežām drēbēm.

Šādā formā nebija iespējams parādīties līgavainim. Un vai viņš tagad ir mans līgavainis?

Maldināt?

Nē.

Es vienkārši neuzdrošinos no viņa slēpt faktu, ka biju kopā ar

kādu citu. Neticama vainas sajūta pret savu mīļoto tagad mani pacēlās katru reizi, kad parādījās atmiņas par iepriekšējo nakti. Neskatoties uz asarām, kas mani žņaudza, nolēmu, ka izstāstīšu viņam visu, kad mani zilumi pāries, bet, protams, bez detaļām un bez cilvēka vārda, ar kuru tas noticis.

Es vienkārši fiziski nedzirdēju Sergeja balsi, tāpēc nolēmu viņam uzrakstīt SMS:

"Dārgais. Es zinu, ka jūs, iespējams, jau esat pilsētā, bet es nevarēju jūs šodien satikt. Man ir augsta temperatūra, un šķiet, ka ir kādi izsitumi."

"Bērns, jā, es esmu pilsētā, bet vakarā man atzvanīja, jo dažos līgumos bija kļūdas. Es ļoti gribu tevi redzēt, un man ir vienalga par jūsu izsitumiem. Galvenais ir ka tu jūties labāk. Tūlīt atnesīšu tev zāles. Uzraksti, ko vajag."

"Nē. Es nevēlos tevi inficēt, tāpēc mēs nevaram redzēt viens otru. Es tevi mīlu."

Mēs strīdējāmieš vēl pusi dienas, jo Sergejs nevēlējās dzirdēt nekādus attaisnojumus un pieprasīja tikšanos, bet es turējos pie sava, un beigās viņš piekāpās.

Vakarā līgavainis aizgāja, un es mierīgāk nopūtos. Tagad man bija atelpa no grūtās sarunas.

Atkal un atkal es savā galvā atkārtāju to, ko ar mani izdarīja Deivids Zafirovs. Vai viņš bija tik nežēlīgs pret mani manu melu dēļ?

Jā.

Vai es domāju, ka tagad esmu brīvs no viņa vajāšanām?

Noteikti jā.

Nomierināts par izdarītajiem secinājumiem, pirmo reizi trīsarpus mēnešu laikā gulēju kā miris, un tas man šķita dīvaini, jo pēc iepriekšējā dienā notikušā man vajadzēja redzēt murgus. Bet manā mierīgajā miegā neiekluva neviena briesmīga vīzija, par ko es biju neticami priecīgs.

Turpmākajās dienās nolēmu paņemt brīvu dienu un paliku mājās, jo īpaši tāpēc, ka pēdas, kas vasarā rotāja manu kaklu un rokas, bija grūti noslēpt zem drēbēm. Labi, ka mājās bija ducis dažādu krēmu pret sasitumiem, kurus reiz pēc viena viņa greizsirdīgā pļauka nopirka Vadims Andrejevičs Lerai. Es dāsni smērēju tos uz ķermeņa un visu pirmdienu pavadīju, gulot uz dīvāna, skatoties asaru pilnas filmas.

Taču jau otrdien astoņos no rīta mani pamodināja zvans no fiksētā tālruņa numura:

"Sveika," es miegaini nomurmināju.

– Labdien, Sofija Aleksejevna! S klases klīnika jums traucē. Aicinām atgādināt par vizīti pie dakteres, šo trešdien pulksten desmitos, arī no jums ņems nepieciešamās pārbaudes, tāpēc lūgums ierasties tukšā dūšā.

– Tu laikam kaut ko jaucat! Biju pie tevis pirms nedēļas ar saišu sastiepumu un jau taisīju pārbaudes!

– Nē, apjukuma nevar būt, jums šo trešdien desmitos no rīta ir pieraksts pie mūsu klīnikas vadošā ginekologa.

Tad man sāka apjaust teiktā jēga.

– Kas mani pierakstīja?

Vispirms līnijas otrā galā bija klusums un vilcināšanās, un tad gaidītā atbilde:

– Tas ir Dāvida Platonoviča pasūtījums.

– Es nenākšu. Uz redzēšanos.

Es vienkārši aizsmaku no sašutuma! Viņam ne tikai izdevās bez manas piekrišanas pārbaudīt, vai esmu stāvoklī vai nē, viņš arī izlemj, kad man jādodas pie ārsta. Sekundes daļu man radās doma, ka viņu mocīja sirdsapziņa un ka viņš vēlas izpirkt to, ko bija man nodarījis. Bet es uzreiz to nometu malā. Šis briesmonis vienkārši nevar mocīt sirdsapziņu. Protams, es neesmu vienīgais, kuru viņš nogalināja, un šī ir tikai pārbaude, lai noskaidrotu, vai citai upurim nav iestājusies grūtniecība.

Nē, viņš dabūja to, ko gribēja, un tagad viņam ir, vienkārši jāatstāj mani mierā!

11. nodaļa

Kāpēc viņš nolēma, ka pēc viņa paveiktā es kļūšu paklausīga un došos pie ārsta?

Pie velna, nē!

Protams, nez kāpēc biju pārliecināts, ka pēc notikušā Zafirovs mani nevis nogalinās, bet gan ārstēs! Tas bija sava veida absurds.

Protams, tagad vajadzēja apmeklēt ginekologu, bet nepakļauties šim zvēram arī bija princips. Viņš dabūja to, ko gribēja, tāpēc ļaujiet viņam atstāt mani mierā!

Trešdien stingri nolēmu palikt mājās, bet jau no rīta jutos kā uz adatām. Man nez kāpēc šķita, ka tad, kad Zvērs uzzinās, ka esmu nepaklausījusi, viņš noteikti sadusmosies.

Astoņos zvanīja no klīnikas:

– Labdien, Sofija Aleksejevna! S klases klīnika jums traucē. Zvanām, lai atgādinātu par vizīti pie ārsta, šodien pulksten desmitos, arī no jums ņems nepieciešamās pārbaudes, tāpēc lūgums ierasties tukšā dūšā.

– Es nenākšu.

– Sofija Aleksejevna! "Mēs gaidīsim jūs šodien," sievietes balss uzstāja.

Nespēdama strīdēties, es nopūtos un godīgi atzinu:

– Jutos ļoti slikti, tāpēc tikšanās būs jāatceļ. Uz redzēšanos.

Es nemeloju. Es tiešām nejutos labi. Man sāpēja galva un apetīte pilnībā pazuda. Neskatoties uz to, ka man vairs nebija

murgu, gulēju slikti, un fiziski nebiju atguvies vispār trīs dienu laikā, tāpēc nolēmu visu dienu vienkārši nogulēt gultā.

Nedaudz padomājis, ieslēdzu “Another Boleyn” un iegrimu tās skatīšanā. Pēc sestdienas vakara likās, ka pirmo reizi skatījos savu mīļāko filmu, un tagad man bija žēl, pirmkārt, sievieti, kuras bija kļuvušas par kaulēšanās žetoniem vīriešu spēlē.

Atskanēja durvju zvans un mani pamodināja no snaudas, kurā biju iekritis skatoties. Kas vēl tur bija? Šis noteikti nav manu murgu galvenais varonis, jo viņš noteikti nekļauvētu.

Paskatoties caur aci, ieraudzīju sievieti baltā halātā un, īsi padomājusi, atvēru durvis.

– Labdien!

Es apstipriņoši pamāju ar galvu un ielaidu viņu iekšā.

– Esmu ginekoloģe no “S klases” Alieva Marina Timurovna. Šodien gaidīju tevi klīnikā, bet pēc informācijas saņemšanas, ka tev ir slikti, tika nolemts pierakstīties mājās.

– Tas ir skaidrs.

– Kur jums būs ērti tikt pārbaudītam? Vai esi jau paēdis brokastis? Nē? Tas ir lieliski, jo man ir līdzīgi viss nepieciešamais testu veikšanai.

Nolēmu nestrīdēties, jo tā vai citādi būs jāapmeklē ārsts, un šī sieviete vienkārši darīja savu darbu, un Zafirovs diez vai būtu nomierinājies.

Pārbaudot un savācot biomateriālu, viņa bija maksimāli smalka un draudzīga, un, lai gan viņa sarauca pieri, redzot zilumus un pēdas uz mana ķermeņa, viņa mani netraucēja ar

jautājumiem.

– Sofija Aleksejevna, cik es saprotu, šis bija jūsu pirmais seksuālais kontakts. Es paņēmu no jums nepieciešamās hormonu pārbaudes. Tagad man jums jāuzdod daži jautājumi, lai radītu skaidrāku klīnisko ainu, protams, tas viss ir konfidenciāli.

"Pajautā man," es teicu un paskatījos viņai tieši acīs.

Es jau sapratu, ka informācija uzņēmējam Zafirovam nebūs noslēpums, tāpēc nolēmu, ka visu pateikšu pēc iespējas atklātāk.

– Vai deflorācijas laikā jūs izjutāt kādu diskomfortu?

– Jā, tā bija viena no visbriesmīgākajām sajūtām manā dzīvē, jo īpaši tāpēc, ka tu pats piefiksēji manas maksts mehāniskus bojājumus. Vai jums nav pienākums šādus datus nodot policijai? – es atbildēju, un viņa vispirms apstiprinoši pamāja ar galvu un brīdi paskatījās uz mani, un tad turpināja rakstīt savā MacBook.

– Vai pēc dzimumakta Jums bija asiņošana, drudzis vai citi satraucoši simptomi?

– Nē, bet kopumā es jutos šausmīgi jau četras dienas. Likās, ka man virsū uzbrauktu kravas automašīna.

– Mmm... Pēc neuzmanīgas iespiešanās, it īpaši pirmās, tas notiek.

"Un vēl jo vairāk pēc izvarošanas," es sarkastiski piezīmēju, taču laikus apstājos, jo man nebija ko vainot ārstu.

Pēc vairāku jautājumu un testu sērijas viņa uzdeva pēdējo:

– Kādām aizsardzības metodēm jūs dodat priekšroku?

– Nekādas!

It kā viņa mani nebūtu dzirdējusi, ārsts turpināja:

– Iesaku sākt ar perorālajiem kontracepcijas līdzekļiem, jo prezervatīvi un avārijas kontracepcija mūsdienās nedod 100% garantiju.

– Es negrastos izmantot aizsardzību un turpināt seksuālo aktivitāti nākamajos mēnešos.

– Tagad varu jums piedāvāt avārijas kontracepcijas līdzekli, lai gan tas ir ļoti kvalitatīvs un nav hormonāls, taču turpmāk iesaku no šādām metodēm atteikties.

Tā ka ārsts būtu izsaukts! Deivids Platonovičs domāja, ka lietoju kontracepciju un ienāca manī, un tad, sapratis, ka esmu jaunava, izsauca ārstu, lai izslēgtu nevēlamu grūtniecību. Toreiz es par to nemaz nedomāju. Jā, man patiesībā nebija laika tam. No šausmīgās sajūtas, ka varu būt stāvoklī no šī Zvēra, es sarāvos un ātri paķēru un noriju ārsta piedāvāto tableti.

– Pārbaudes rezultāti būs jūsu e-pastā rīt pēcpusdienā. Runājot par traumām, tās drīz beigs jūs apnikt un nākamais dzimumakts vairs nebūs sāpīgs, taču tas ir ar nosacījumu, ka jūs nesatraucaties un paliekat gultā līdz nedēļas beigām.

"Paldies par informāciju," es apstājos un piebildu, "kas būtu noticis, ja es jums to neteiktu?"

Viņa brīdi padomāja, bet tomēr atbildēja:

– Tevi tik un tā būtu izmeklējis.

– Es neesmu pirmais, vai ne?

– Savā ziņā tu esi mūsu pirmais un vienīgais patients, – viņa uzmundrinoši pasmaidīja un piecēlās, – visu to labāko, Sofija

Aleksejevna, veselojies un atceries par gultas režīmu!

– Redzu, uz redzēšanos.

Ko viņa domāja ar “pirmo un vienīgo šādu pacientu”? Viņi neveic mājas zvanus, vai arī es esmu pirmais, kurš labprātīgi nepiekrita pārgulēt ar Zafirovu, tāpēc man bija nepieciešama individuāla pārbaude?

Kā es gribēju, lai Zafirovs beidzot atstāj mani mierā! Kāpēc viņi mani vispār sauca par ārstu, ja varēja, piemēram, šoferim vienkārši iedot tableti? Tas man neiederējās galvā, bet pēc ārsta apmeklējuma pie durvīm nolēmu ne par ko citu nedomāt un atgriezos gulēt.

Sergejs atgriežas šovakar, un tas nozīmē, ka man vajag spēku, lai ar viņu runātu.

Zafirovs ir pagājis posms, un man pašam sirdsmieram jāskatās uz priekšu un jācenšas aizmirst visu notikušo.

12. nodaļa

Sergejam bija jāatgriežas šodien.

Ar trīsām gaidīju, kad pienāks vakars. Kā skatīties viņam acīs? Galu galā es nevaru melot un negribu...

Visu dienu es vienkārši trakoju no raizēm un rūpīgi gatavojos satikt savu līgavaini. Viņam nevajadzētu neko aizdomāties, jo tas galvenokārt kaitēs mūsu drošībai. Lai gan bija pagājušas piecas dienas kopš manas sliktākās nakts manā dzīvē, zilumi uz mana kakla un rokām joprojām bija palikuši, un to paliekas bija pārklātas ar tonālo krēmu. Jostas pēdas uz manām sēžamvietām un augšstilbiem manās šaurajās gaišzilajās lina biksēs bija neredzamas, tāpēc jutos apmēram tik atslābināts, cik vien varēju attiecīgajā situācijā.

Es vēlreiz paskatījos uz sevi spogulī:

“Labi,” es pie sevis piezīmēju, garīgi piekrītot visiem, kuri domāja, ka esmu skaista. Tiesa, tagad manā skatienā ir parādījies kaut kas jauns, it kā pēc nakts ar Zvēru būtu parādījies kāds trūkstošs elements, kas iepriekš paslēpts aiz manas nevainības. Neskatoties uz notikušo, es tagad daļēji sapratu savu spēku vīriešu priekšā – es nebiju tikai skaista, es biju iekārojama.

Palika grūtākais: atzīties, lai viņš man piedotu, un pat noticēt sagatavotajai leģendai. Tas šķita pilnīgi neiespējami: kurš vīrietis piedos savai līgavai, kura zaudēja nevainību ar citu?

Nav tā, ka es ticēju, ka līgavainis mani sapratīs un viņa

mīlestības spēks būs pāri visam, es tikai cerēju uz to līdz pēdējai minūtei.

Sešos vakarā pēc manis atnāca Sergejs. Jauns un izskatīgs viņš izskatījās bezrūpīgs un ideju pilns, un, ieraugot mani, viņš apbrīnā iesaucās:

"Mēs neesam redzējuši viens otru tikai divas nedēļas, bet tas šķiet kā visu mūžu!" Mazā, tu esi kļuvusi vēl skaistāka!

"Es tikko zaudēju pāris kilogramus," es iesmējos.

"Bet tev nevajag zaudēt svaru, tu jau esi pārāk mazs un trausls," viņš sniedzās pēc manām lūpām, bet es nodrebēju un atrāvos no viņa.

Man šķita, ka es, cita vīrieša aptraipīta, neesmu pievilta mīlotā skūpstā cienīga, taču, pamanījusi viņa sejā izbrīnu, es centos apklusināt neveiklību:

"Es joprojām baidos inficēt jūs ar savu saaukstēšanos." Atvainojiet.

"Man tas nerūp, un vairāk par visu es vēlētos nākt pie jums un pabūt vienatnē, bet tagad iesaku jums nākt kopā ar mani uz jaunu restorānu centrā, lai nosvinētu mūsu tikšanos." Es domāju, ka to sauc par "Jūras" ...

– NĒ! – Es tik tikko atturējos no kliegšanas pa visu ielu un uzreiz, savelkot sevi, piebildu: "Ārā ir tik karsts, ka gribas pastaigāties svaigā gaisā!" Ejam uz parku?

Sergejs nestrīdējās, un pēc desmit minūtēm mēs apsēdāmies uz viena no attālajiem alejas soliņiem, koku ēnā. Jūnija saule rietēja, tāpēc cilvēki pamazām izgāja uz ielas. Iemīlējušies pāri

un ģimenes ar ratiņiem šurpu turpu skraidīja. Ja lietas būtu izvērtušās savādāk, pēc gada vai diviem mēs varētu būt viņu vietā. No apziņas, ka tagad viss tiks iznīcināts, mana dvēsele it kā sarāvās, un pār vaigiem ritēja nelūgtas asaras. Sirds sāpēja no mīlestības pret Sergeju un uzmanīgi aplūkoju katru viņa sejas vaibstu, kas man jau bija kļuvis mīļš, cenšoties viņu tādu atcerēties.

Tas brīdis ir pienācis. Bija pienācis laiks atzīties.

"Seryozha, es gribu jums kaut ko pateikt," vārdi bija grūti, it kā griezdamies ar katru skaņu, kā asmens no iekšpuses, "Es tevi krāpju."

Smails pa visu seju un neticības pilns skatiens:

– Tavi joki ir stulbi, zaķīt!

Bet manas asaru un trīsu pilnas acis, kas bija redzamas ar neapbruņotu aci, ātri izdzēsa Sergeja smaidu, un viņš jau ar pārsteigtu un izbiedētu intonāciju sāka virzīties uz priekšu:

– Kas? tu joko? Tu esi jaunava! Sofija, saki, ka tie ir meli!

– Vairs ne, es nejokoju. Piedod, dārgais, – viss mans izskats runāja par grēku nožēlu un ārkārtīgu nožēlu, bet sāpes, kas izkropļoja mana līgavaiņa seju, lika saprast, ka viņš nepiedos.

– Kā? Vai jums ir vēl viens? – viņš kļuva nāvīgi bāls un piecēlās no soliņa, – es paziņoju saviem vecākiem, ka precēšos ar labāko un pieklājīgāko meiteni pasaulē, un es tevi ar tevi iepazīstināšu! – balss ielauzās kliezīnā, un es iekšēji saraujos no pret mani vērstā agresīvā uzbrukuma kā pļauka pa seju.

– Daškas dzimšanas dienā klubā es lietoju pārāk daudz

alkohola, un viens no puīšiem to izmantoja. Tā faktiski bija izvarošana. Man žēl! Es mīlu Tevi! Vai tas tiešām kaut ko mainīs mūsu starpā?

Sergeja nīknais skatiens runāja pats par sevi.

Mūsu starpā viss ir beidzies.

– Es vairs negribu tevi redzēt! Jūs samīdāt mūsu mīlestību! Man likās, ka tu esi īpašs, bet tu izrādījies parasta padauza! – Viņš pēkšņi pagriezās un ātri devās prom, atstājot mani vienu pulcēšanās krēslā.

Tas ir viss. Deivids Zafirovs ne tikai atņēma man mieru un nevainību, viņš atņēma arī manu mīloto.

Sasodīts šis velns!

Kļuva tumšs un bija laiks doties ceļā, bet es joprojām sēdēju un, asarās aizrijoties, gaidīju, kad Sergejs atgriezīsies. Tas nebija iespējams, taču bija tik vēlams dzirdēt vārdus no tagadējā bijušā līgavaiņa par mīlestību un to, ka notikušais viņam neko nenozīmē.

Tomēr pagāja laiks, un viņa joprojām nebija. Pieaugošā vēja atvēsināta es pamanīju, kā kāds vīrietis alejas pretējā pusē mani rūpīgi nopēta, tāpēc es steigšus piecēlos, apskāvu sevi aiz pleciem un devos prom.

Manas rokas niezēja rakstīt uz numuru ar tādiem pašiem cipariem daudz nepatīkamu lietu vai piezvanīt māšai un sūdzēties, bet es atcerējos, ka viņas stāvoklī man nav jāuztraucas, tāpēc mani pirksti automātiski sniedzās pēc Dašas numura:

– Sveika, Sofija, mans prieks, tu esi laikā! Tu man steidzami

esi vajadzīgs, jo Miša mani baidināja! – Daša vienkārši dzirkstīja no laimes.

– Apsveicu, draugs! – Centos padarīt savu balsi pēc iespējas vienmērīgāku un neizrādīt, ka raudu, jo sapratu, ka zvanīju nelaikā ar savām problēmām.

– Nāciet tūlīt uz Jūras restorānu, jo līgavaini steidzami izsauca uz darbu, tur ir vēl viena ārkārtas situācija! Un es sēžu ar skaistu gredzenu un gatavojos raudāt!

Tas ir kaut kāds nelietības likums! Otro reizi šodien tiku uzaicināts uz Zafirov staciju. Nu, lai kas arī notiktu, no tā nevar izvairīties!

Es ļoti negribēju iet uz šo restorānu, bet, kad es iedomājos sevi vienu tukšā dzīvoklī, es uzreiz jutos ļoti slikti. Es pārāk daudz slēpos un turēju sevī, tas bija nomācoši un nomācoši, tāpēc, pat nedomājot, devos pie drauga, vēloties vismaz kaut ko izrunāt.

Kad iegāju greznajā, ar akvārijiem izrotātajā zālē, Daša izskrēja man pretī:

– Sofija, es esmu tik laimīga! Es arī piezvanīju Lerai! Kāzas ir pēc mēneša, tāpēc man ir nepieciešama jūsu palīdzība sagatavošanā. Un neuzdrošiniēs rīkoties tā, kā rīkojies ar savu māsu! Jūs esat mans labākais draugs, un es pieprasu jūsu pilnīgu iesaistīšanos!

Tad viņa beidzot pamanīja manu asaru notraipīto seju un sastinga:

– Mana dvēsele, kas noticis?

Saprotot, ka sabojāšu laimīgo mirkli, es joprojām nevarēju

savaldīties un no manām lūpām izkrita šņukstošie vārdi:

– Man vajadzēja šķirties no Sergeja!

– Kāpēc?

– Tas ir personiski!

– Mainīts! – Daška izdarīja pilnīgi nepareizu secinājumu un dusmīgi piebilda: "Viņš noteikti ir izskatīgs, bet tu esi mūsu otrā Andželika pēc izskata – eņģeļu marķīze!" Viņš to nožēlos, zēn!

Tad ieradās mana māsa, un man atkal bija jārunā par šķiršanos ar savu līgavaini, tāpēc asaras no manām acīm plūda ar jaunu sparū. Daška un Lera bija sašutuši un sacenšas savā starpā, lai lamātu pilnīgi nevainīgo Sergeju, kas man tikai pasliktināja pašsajūtu, un es jau atklāti raudāju, aizrijojoties no izmisuma asarām.

– Ātri atnes meitenei ūdeni! – man aiz muguras pēkšņi pavēlēja zema baritona balss.

Es sarāvos, jo atpazīnu šo balsi.

Šeit viņš ir – visu manu likstu un bēdu cēlonis! Briesmonis, kas ir pilnībā izpostījis manu dzīvi. Es gribēju pagriezties pret viņu, kliegt, steigties un saskrāpēt šo skarbo, skaisto seju, bet es vienkārši sēdēju pilnīgā apdullumā. Šņukstēšana sastinga kaklā, un šķita, ka plaušas uzreiz sāka elpot.

Beidzot pie manis pielidoja izbijies viesmīlis un nolika man priekšā glāzi ūdens.

– Dāvid, labvakar! – Lera un Daška izplūda burvīgākajos smaidos. Es nedzirdēju atbildi, bet sapratu, ar visu savu būtību jutu, ka viņš man tuvojas no aizmugures.

"Dzer," viņš klusi pavēlēja, un es paklausīju.

– Jūsu vieta ir lieliska! "Mēs šeit svinam Mihaila un es saderināšanos, lai gan viņš tika izsaukts uz pāris stundām strādāt," sarunu iesāka tikko uztaisītā līgava.

"Un mana draudzene acīmredzot ir ļoti priecīga par šo notikumu, jo viņa raud kā bērēs," sarkastiski atzīmēja Zafirovs.

"Viņa šodien izšķīrās ar savu līgavaini," pietvīkusī Daška iekliedzās, "nodevības dēļ!" Ak, man liekas, ka es teicu pārāk daudz," viņa paskatījās uz mani sāniski un uzreiz saknieba lūpas.

Vai es tajā brīdī gribēju viņai noplēst garo mēli?

Noteikti!

Bet tad tieši laikā parādījās Miša un pievērsa sev klātesošo uzmanību, un man aiz auss atskanēja klusa aizsmakusi balss:

"Vai jums nevajadzētu gulēt gultā mājās, kā ārsts lika?"

Viņa balss skaņas un karstā elpa manā kaklā radīja zosādu, un es paķēru savu maku un izlecu no sēdekļa:

"Es domāju, ka es iešu, es nejūtos labi."

– Māsiņ, neej prom! Tagad ieradīsies Vadims un mēs svinēsim! Un tad es neļaušu tev iet vienam šajā stāvoklī!

– Nē, es tiešām iešu, čau visiem! – pagriezos un devos uz izejas pusi, cenšoties neapgriezties, lai nesadurtos ar melnajām acīm, kas man sagādāja tik daudz sāpju.

Bet pirms es pieskāros durvīm, manā priekšā tās atvēra spēcīga vīrieša roka. Izejot no restorāna, es vērsos pie cilvēka, kurš sabojāja visu manu dzīvi:

– Atstāj mani vienu.

Liela Zafirova figūra stāvēja tuvu un pacēlās man virsū, vienaldzīgi vērojot nākamo histēriju:

– Kāpēc tu viņam nemeloji? Jums ir liela pieredze šajā jautājumā.

Kā viņš uzdrošinājās man par to jautāt? Smuki!

Visvairāk sāpināja tas, ka Zafirovs, atšķirībā no Daškas, uzreiz saprata, kāpēc mēs ar Emeljanovu izšķīrāmies. Manas asinis vārījās, un es pēkšņi gribēju izstāstīt šim Briesmonim visu šeit un tagad!

"Es jums meloju, lai glābtu sevi, bet es viņu mīlu!" Mans līgavainis zināja, ka esmu jaunava, un bija gatavs gaidīt! Viņš izglāba mani no murgiem, kuros tu spēlēja galveno lomu un kas mani mocīja no mūsu pirmās tikšanās!

Zafirova vienaldzīgā seja neko neizteica; viņam šķita, atklāti sakot, garlaicīgi, klausoties mani. Pēkšņi viņš satvēra mani aiz elkoņa un teica, radikāli mainot tēmu:

"Tu tagad dosies mājās un atlikušo nedēļu pavadīsi gultā, jo tu vēl nejūties labi."

– Nē!

"Jā," Deivids mierīgi teica un pacēla mani aiz sēžamvietas un aiznesa uz mašīnu, nosēdinot aizmugurējā sēdekļī.

Es gribēju kliegt un pretoties, bet Zvērs aizcirta durvis un devās atpakaļ uz restorānu, un mašīna uzreiz sāka kustēties, vedot mani arvien tālāk pa naksnīgo pilsētu.

Es gāju līdz pat dzīvokļa durvīm uzraudzībā. Un tikai tad, kad biju iekšā un aiztaisīju durvis, mani pavadošais šoferis aizgāja.

Pēc otrā nedēļas laikā piedzīvotā stresa man nebija spēka analizēt notikušo vai pat vienkārši izģērbties, tāpēc es, būdams drēbēs, iekritu gultā un iegrimu dziļā miegā.

13. nodaļa

– Sofija, vai tā ir tikai es, vai arī tu flirtē ar Zafirovu? – drauga zvans izvilka mani no stingrā miega, kurā biju tikai pirms minūtes.

– Nē, viņš vienkārši aizveda mani līdz mašīnai, jo es raudāju, un, lai to uzzinātu, tev nevajadzēja man zvanīt astoņos no rīta.

"Es esmu uz kājām kopš sešu gadu vecuma, bet tagad man ir daudz ko darīt kāzās!" Kā ar Deividu, pat Leras kāzās man radās aizdomas, ka kaut kas nav kārtībā, kad atradu viņu izejot no biroja, kur biji tu. Jebkurā gadījumā, ja jums ir iespēja, satveriet viņu, draudzene, viņš ir vienkārši super bagāts puisis! Un tu pats atriebsies Seryogai šokolādē!

"Dash, es gulēšu, un jūs varat fantazēt par Zafirovu un citiem vīriešiem, cik vēlaties, bet ne Mišas priekšā," es nospiedu beigu zvana pogu un mēģināju aizvērt acis, bet miegs nenāca. tagad.

Kad citi sāka kaut ko pamanīt, tas nozīmēja, ka situācija kļūst nekontrolējama. Un, ja pašam Deividam bija vienalga, tad es noteikti negribēju, lai visi zinātu, kas notika starp mums. Bija nepieciešams distancēties no notiekošā, tāpēc zibens ātrumā nāca lēmums: steidzami pamest smacīgo pilsētu un doties pie vecmāmiņas un mammas, kuras pašas baiļu dēļ nebiju apmeklējis ļoti ilgu laiku. . Atliek tikai gaidīt, kamēr palikušie zilumi pazudīs.

Pusdienlaikā viņi piezvanīja no klīnikas un uzaicināja uz otru

konsultāciju, jo saņēma informāciju, ka, neskatoties uz labiem testiem, es neievēroju gultas režīmu. Man vairs nebija noslēpums, no kurienes nāca pasūtījums:

– Vai Dāvids Platonovičs deva šādu pavēli?

"Jā," pēc īsa klusuma viņi atbildēja otrā līnijas galā.

Nē, kāds dupsis!

– Pasaki, lai viņš iet ellē! – es dusmās izmetu telefonu un pagriezpos pret sienu.

Patiešām dīvaini, ka šis briesmonis uztraucas par manu veselību pēc tam, kad viņš pats tai nodarījis pāri! Es noteikti nejutos vislabāk, it īpaši pēc vakardienas šķiršanās ar Sergeju, taču sajūta, ka Zafirovs zināja par katru manu soli un lasīja manu iekšējo stāvokli, mani vienkārši saniknoja! Protams, tagad viņš arī zina, ka man vairs nav līgavaiņa! Atmiņas par vakardienas šķiršanos lika man saraustīties, un sirdsapziņas pārmetumus nomainīja dusmas uz līgavaini un vispār uz visiem pasaules vīriešiem. Sasodīts visus, psiho Zafirova vadībā!

Nolēmis, ka karsta duša man palīdzēs aizskalot atmiņas, ilgi stāvēju zem plaucējošā ūdens straumēm un patiešām jau pēc dažām minūtēm jutos daudz labāk.

Taču, kā vēlāk izrādījās, zvans no klīnikas bija tikai sākums. Divdesmit minūšu laikā pie mana dzīvokļa sliekšņa parādījās apsargs un paziņoja, ka Deivids Platonovičs licis mani nogādāt pie ārsta.

"Pasaki tam dupsim, lai viņš iet ellē!" – atkal iekliedzos pie aizvērtajām durvīm un devos gulēt. Bet, pirms es paguvu sasniegt

guļamistabu, manā tālrunī atnāca ziņa no numura ar tādiem pašiem numuriem:

"Es tevi sodīšu"

Tikai trīs vārdi vienā sekundē spēja nodzēst visu manu degsmi, un manā atmiņā parādījās šausmīgi attēli, kā to sūtītājs labi spēj sodīt.

Zilumus var aizsegt, bet es gribu tūlīt apciemot vecmāmiņu un mammu, tāpēc viņas ātri iemeta mantas lielajā sporta somā un izsauca taksi uz staciju.

Kad es kā zaglis izlīstu no ieejas, mana sirds daudzījās un plaukstas svīda. Man priekšā lidoja melna mašīna, kas gandrīz lika atgriezties mājās, bet acu priekšā arvien parādījās trīs vārdi "es tevi sodīšu", kas deva apņēmību. Es nešaubījos par šo draudu spēku, jo jau zināju, ka Deivids Zafirovs savus vārdus netērēs. Visu ceļu līdz stacijai es bailīgi skatījos apkārt, bet neko aizdomīgu nepamanīju.

Viņš dabūja to, ko gribēja. Kāpēc lai viņš man sekotu?

Jau stacijā trīcošām rokām pievienoju viņa numuru melnajam sarakstam, tad nopirku biļeti un iekāpu autobusā. Ceļš šķita neticami garš un saspringts. It kā taisītos parādīties melns apvidus auto un, kā biedējošās asa sižeta filmās, aizšķērsotu ceļu autobusam. Tikai tuvojoties dzimtajai pilsētai, kas atrodas piecdesmit kilometrus no reģiona centra, varēju nomierināties un uzelpot vieglāk. Viņi man neseko, neatgriezīs, esmu gandrīz mājās un drīz satikšu mammu un vecmāmiņu!

Taču jau ceļā uz savu ieeju atkal likās, ka mani sagrābs,

jo manam Zvēram nepatīk, ja pret viņu runā, un es viņam nepaklausīju un aizbēgu. Kāpņu telpā bailes un panika sasniedza savu apogeju, un es, praktiski izplūstot asarās, atteicos iekāpt liftā ar kādu vīrieti, kurš neizpratnē skatījās manās trakās acīs, acīmredzot nolemjot, ka redz traku sievieti.

– Tāds pārsteigums! – mamma iesaucās atverot durvis un apskaujot mani

– Sofija, mazmeitiņ! – Vecmāmiņa uzreiz viņai pievienojās.

Es pēkšņi izplūdu laimes asarās, un šeit, mājās, viss, kas notika pilsētā, tagad šķita kā šausmīgs sirreāls sapnis. Likās, ka aiz manu vecāku dzīvokļa durvīm vairs nebija nekādu draudu, un es atgriezos savā bezrūpīgajā bērībā.

– Kas noticis mīļā? Kāpēc tu raudi? – Mamma un vecmāmiņa noraizējušās paskatījās uz mani.

– Man tevis tik ļoti pietrūka! – es nočukstēju, apslāpējama apslāpētās šņukstas, kas izlauzās no manām krūtīm.

Pie vecmāmiņas laiks paskrēja nemanot, un likās, ka beidzot sapratu, cik labi man ir vecāku mājās, kur mani ieskauj patiesas rūpes un mīlestība. Šeit es pavadīju savas vasaras dienas pēc iespējas priecīgāk draugu kompānijā, kuri bija atgriezušies pie saviem vecākiem uz vasaru. Mēs gājām uz upi un pastaigājāmies, mamma gatavoja manus mīļākos ēdienus un visu laiku sūdzējās par to, kā viņas mīlotā meita ļoti zaudējusi svaru.

Līdz otrās nedēļas beigām es pilnībā atguvos fiziski un pat nedaudz garīgi. Man gandrīz nekad nebija murgi, kas nozīmēja, ka arī sirdsmiera iestāšanās bija laika jautājums. Zafirovs

neierādās, acīmredzot beidzot aizmirsis par manu eksistenci, Sergejs arī nezvanīja, bet es negaidīju no viņa piedošanu. Es jau biju garīgi atlaidusi savu bijušo un novēlēju viņam laimi arī bez manis. Manā sirdī joprojām mirdzēja mīlestība, bet pēc visa notikušā atpakaļceļa vienkārši nebija.

Tikai viena lieta aptumšoja manu eksistenci: katra diena sākās ar histēriju un apsūdzībām no Dašas, kura nevarēja tikt galā ar gatavošanos kāzām un pieprasīja manu atgriešanos.

"Tu vairs neesi mans labākais draugs!" – viņa kļiedza un nolika klausuli, bet pēc minūtes atzvanīja un šņukstēja, jo Miša vispār atteicās piedalīties pasākuma plānošanā, sakot, ka viņš par visu maksā un ar to viņam pietiek.

Draugs bija izmisumā. Viņas kleita netika piegādāta laikā, problēmas bija arī ar kūku un pasūtītajiem ziediem, viesu skaits un viņu ieņemamais amats lika jaunajam pārim pārdomāt katru sīkumu, un Daša bija tuvu nervu sabrukumam. Es viņu nomierināju pa telefonu, cik vien varēju, bet centos visu iespējamo, lai aizkavētu aiziešanas brīdi, jo negribēju atgriezties savā vecajā dzīvē un līdz ar to arī sāpīgajās atmiņās.

Līdz kāzām bija atlikušas tikai septiņas dienas, kad sāku saprast, ka tas ir neizbēgami: gaidāmās mācības un drauga kāzas prasīja manu klātbūtni.

Galu galā es nevaru slēpties mūžīgi, vai ne? Turklāt, manuprāt, ir pagājis pietiekami daudz laika, lai Zafirovs mani aizmirstu.

Beidzot pēc trešās prombūtnes nedēļas tika pieņemts lēmums

atgriezties mājās. Man vajadzēja pielaiķot ķleitū, kuru jau bija sākusi šūt bez manis, tāpēc trešdien, svētku priekšvakarā, atnācu mājās.

Divas dienas pirms kāzām paskrēja nemanot, jo es biju iesaistīta burtiski visā un Daša katru minūti prasīja manu palīdzību.

Piektdienas pēcpusdienā, kad taisījām manikīru, viņa pēķšņi jautāja:

– Vai jūs joprojām mīlat Sergeju?

"Es nezinu," es godīgi atzinu.

– Ja tu samierinātos, vai tu viņu apprecētu?

"Visticamāk, jā nekā nē," es izvairīgi atbildēju.

Šis dialogs lika man aizdomāties: vai tiešām es varētu atkal būt kopā ar kādu, kuru bez jēgas nodevu?

14. nodaļa

Daškas un Mihaila kāzas bija tikpat haotiskas un trokšņainas kā visi viņu notikumi. Tas nebija tādā pašā mērogā kā Lera un Vadima, bet no tā viņu svinēšana, manuprāt, tikai ieguva un svētki bija simtreiz dvēseliskāki un priecīgāki, jo visi simt piecdesmit viesi bija lieliski noskaņoti. jautri un šampanietis tecēja kā upe.

No pieciem rītā es kā līgavas labākā draudzene biju kājās. Mani gaiši brūnie mati bija saritināti lielos gredzenos un sasprausti augstā frizūrā, lieliski piestāvēja bēša īsā kleitiņa un to papildināja tādas pašas krāsas sandales. Man par nepatiku arī grims bija daudz spilgtāks nekā parasti, jo Daša, kā jau ierasts, vizāžistei teica, ka nav pasūtījusi neglītu līgavas māsu.

Patī pasākuma varone bija brīnišķīga pūkainā baltā kleitā, viņas mati bija saritināti eleganti sarkanām lokām un skaisti ierāmēta lellei līdzīgā seja. Mēs ar Viku izteicām viņai komplimentu jau simto reizi un mierinājām, jo viņa bija nervoza un uztraucās par katru sīkumu:

– Daša, viss izdosies lieliski!

– Galu galā, jums kāzās nav manas vecmāmiņas! – Lera teica, glāstīdama savu noapaļoto vēderu.

Pieminējuši šausmas, ko vecmāmiņa izdarīja manas māsas kāzās, mēs visi izplūdām smieklos.

– Vismaz man šajā ziņā paveicās! Lerrick, man pat nebūs

policistu, paldies Dievam! – uz šo Daškas piezīmi Lera dramatiski satvēra viņas sirdi, kas izraisīja jaunu smieklu uzliesmojumu no klātesošajiem.

Beidzot ieradās līgavainis un mēs devāmies uz dzimtsarakstu nodaļu. Diena bija brīnišķīga: gan laikapstākļi, gan sanākušo noskaņojums – viss bija vienkārši ideāli. Klātesošie jau simto reizi kļiedza “rūgti” jauniešiem, un mēs ar Viku dejojām pēc modīgākajām sliedēm. Kad bija pienācis laiks doties uz banketu, es nedaudz saspringu, bet to neizrādīju. Restorāns, protams, bija tāds pats kā Leraī un Vadimam, bet es centos nedomāt par slikto un visu laiku atkārtāju pie sevis, ka esmu jau visu aizmirsusi, jo īpaši tāpēc, ka viņš, šķiet, atkal ir ārzemēs.

Un vai man bija izvēle? Pienākums apmeklēt draudzenes kāzas pat netika apspriests, plus man par pārsteigumu šoreiz biju daudz atraisīgāks. Murgi mani pārstāja mocīt pavisam un panikas lēkmes apstājās ļoti pēkšņi. Pārsteidzoši, kā izrādījās, bailes, kas mani mocīja trīs garus mēnešus, bija notrulinātas, jo starp mani un Zafirovu viss jau bija noticis, un realitāte izrādījās sliktāka par murgiem. Galu galā briesmonis, kurš mani inficēja ar šausmām, mani izdziedināja pats, panākot savu plānu līdz galam. Vairs nebija jābaidās no nezināmā, tāpēc nolēmu atpūsties un izklaidēties pilnībā.

Svētki ritēja pilnā sparā, kad pēkšņi iestājās klusums un izdzirdēju vadītāja balsi:

– Aicinām uz zāles centru līgavas labāko draudzeni Sofiju!

Es, neko nesaprotot, paskatījos uz smaidīgo Dašku un piecēlos

no savas vietas. Simt piecdesmit viesu skatienā viņa devās uz zāles centru un, izdzirdējusi lēnu, skumju melodiju spēli, vilcinādama apstājās.

“Atkal Daškas triki,” nodomāju un parādīju viņai dūri, kas zālē izraisīja smieklu vilni.

Viņa atbildot ķīķināja, un es, neko nesaprotot, stāvēju klātesošo skatienā un klausījos raidījuma vadītāja ugunīgo runu:

“Dažreiz liktenis skarbi atdala mīlošās sirdis un sagatavo tām lielus pārbaudījumus. Daudzas dvēseles nevar izturēt laika pārbaudi un šķiršanos un aizmirst viena par otru... Bet, ja esat satikuši patiesu mīlestību, tad ne cilvēki, ne laiks, ne pārbaudījumi jūs nevar šķirt. Jūsu sirdis kā magnēts pievilksies viena pie otras...”

Nē, runa, protams, bija skaista, bet kāds tam sakars ar mani?!

Pēkšņi viss kļuva skaidrs. Sergejs iznāca no pūļa un devās man pretī.

No kurienes viņš šeit ir? Es gandrīz noģību no pārsteiguma un jutos... nelaimīga, nē. Pulss sāka sisties straujāk, plaukstas sāka svīst, un radās dīvains diskomforts, piemēram, dedzinoša sajūta pakausī, kas lika man pāriet no pēdas uz pēdu. Sergejs tikmēr lēnā kustībā piegāja augšā, nokrita līdz viena ceļgalam, un manā acu priekšā parādījās sarkana kaste ar gredzenu.

Sasodīts! ES to zināju!

– Sofija, es daudz domāju! Es mēģināju dzīvot bez tevis, bet nevarēju, jo es tevi mīlu. Es vēlos, lai mēs aizmirstam aizvainojumus un mēģinātu vēlreiz! Vai tu mani precēsi?

Es sastingu, neticot savām acīm un ausīm! Tas ir sapnis? Viņš man piedeva! Viņš joprojām mīl! Šos vārdus viesi sagaidīja ar pārkoniem aplausiem, kuri sāka kliegt apsveikumus. Pateicoties viņiem, es atjēdzos un ar draudīgu skatienu paskatījos uz Dašku, kura, kā jau nojautu, to visu sakārtoja.

Tad pēkšņi atkal bija jūtama dedzinoša sajūta un diskomforts, liekot man nodrebēt un apgriezties.

Protams, tas ir Viņš. Mans personīgais murgs un iemesls šķirties ar savu līgavaini.

Pats Deivids Zafirovs stāvēja durvīs un mierīgi mani vēroja.

Jā, kā viņš uzdrošinājās mani mērīt ar savu vienaldzīgo skatienu?

Dzeltenis!

Es, neizprotami saniknots, nolēmu noņemt šo tukšo izteiksmi no Zvēra sejas, tāpēc skaļi teicu "Jā" visai zālei un ļāvos apskaut.

Uz sekundes daļu es gribēju redzēt viņa acīs uguni, bet tas nenotika, jo viņa sejas izteiksme palika auksta un mierīga, un pēc dažām sekundēm viņš pazuda pa durvīm.

"Tevi neapvaino mans pārsteigums, vai ne?" Vajadzēja tikai kaut kā samierināties," taisnojās Daška.

"Viss ir kārtībā, draugs, paldies," pasmaidīju un steidzos iziet gaisā.

Sergejs visu atlikušo vakaru nepameta manu pusi un, neskatoties uz manu neveiklību un sasprindzinājumu, bija ļoti smalks.

Pamazām nomierinājusies, pieķēru sevi pie domas, ka viss,

kas notika starp mums, ir jāaizmirst kopīgas nākotnes un mūsu mīlestības vārdā.

Augstāki spēki deva mums otru iespēju, kas nozīmē, ka mēs nevaram vienkārši atteikties no laimes!

Vai pēc mēneša šķiršanās es joprojām biju iemīlējusies Sergejā? Nē, bet iekšā kā dārgās ogles joprojām bija sajūtas, kuras gribējās vai nu no jauna uzliesmot, vai pilnībā nodzēst.

Mājās atnācu tikai divos naktī, Sergejs jau sen bija aizbraucis, un mēs ar pārējiem klasesbiedriem palikām līdz galam, jo Daša mums aizliedza doties prom, līdz jautrība beigusies.

Dzīvoklis sagaidīja klusums un kaut kāda dīvaina spriedze, kas nemanāmi virmoja gaisā.

Viņa smaržu smarža.

Nevar būt!

Tā ir paranoja!

Bailes padevās dusmām, un es, saņēmusi drosmi, iegāju savā istabā, pēkšņi ieslēdzot gaismu.

Kliedziens sastinga uz lūpām, un ķermenis trīcēja kā lielā izbijumā, manu murgu galvenais varonis sēdēja krēslā pie loga.

"Klusi," Zafirovs draudēja un pielika rādītājpirkstu pie lūpām.

– Ko tu šeit dari? – balss nodeva un skanēja tikpat augstu kā no Zvēra nobiedēta bērna.

"Es tev teikšu izglītojošu runu, mazais meli."

15. nodaļa

Es stāvēju sakņots uz vietas, nespēdama izrunāt pat vārdu. Mana sirds mežonīgi pukstēja, un manas rokas kļuva aukstas kā ledus. Atkal. Atkal parādījās briesmonis.

Zafirovs bija manā dzīvoklī un jutās vairāk nekā pārlicināts! Kāpēc man ir vajadzīgs šis sods nelāga formā, kurš manu dzīvi pārvērta par elli?

Es gribēju izplūst asarās vai aizbēgt, bet ne palikt vienā istabā ar izvarotāju.

Tikmēr Deivids pacēla savas tumšās acis pret mani un diezgan mierīgi teica:

– Aizmirsti par iespēju izlīgt ar savu līgavaini. Ja tu nepaklausīsi, es tevi sodīšu.

No pārsteiguma un šoka mani ceļi sasprāga un nogurušais ķermenis nogrima uz grīdas. Šķita, ka visa mana pieticīgā istaba nemanāmi mainījās un pārstāja būt par drošu patvērumu, kad tajā ienāca tas, no kura es biju pieradis šeit slēpties. Mīļākie aizkari un plaukts ar grāmatām tagad izskatījās draudīgi, metot šausmīgas ēnas uz jau tā biedējošo Zvēra seju.

Viņš lēnām piecēlās un pienāca tuvu un paskatījās uz mani. Pretīgā dējā vu sajūta un bezcerība padarīja mani tik slimu, ka es grasījos noģībt, bet tā vietā es ierunājos:

– Kāpēc?

"Tāpēc, ka tikai es tevi izdrāzīšu," viņa ikdienišķais un

mierīgais baritons lika man justies slikti.

Biedējošs cilvēks! Viņš runāja par manu dzīvi kā par kaut ko nenozīmīgu un nesvarīgu, kas mani sāpina gandrīz vai fiziskā līmenī. Patiešām, kādas ir manas asaras par tādu kā Zafirovu?

– Kā būtu, ja man šomēnes kāds jau būtu? – nez kāpēc man gribējās melot kaut ko, kas varētu likt viņam mainīt domas, kā pēdējās divas reizes.

– Tu esi nelabojams melis. Tev nebija neviena, izņemot mani, un tagad tev noteikti nebūs neviena,” no viņa pārliecinātās balss sapratu, ka viņš precīzi zina, par ko runā.

Varbūt man sekoja?

– Ko darīt, ja es nepiekrītu?

– Es neprasīju jūsu piekrišanu.

Es paskatījos uz viņu un jutos kā lelle, ar kuru bija spēlēties, un tad noliku plauktā un atcerējos par to pēc mēneša. Varbūt pie vainas mans šodienas grims, frizūra un atklājošā kleita? Viņš mani ieraudzīja un atkal gribēja?

Sasodīts, es nevarēju ierasties sava drauga kāzās kartupeļu maisā, lai nedod Dievs, es provocēju iestādes īpašnieku, kurš, pēc Daškas teiktā, nemaz nebija valstī! Vienu es zināju noteikti: lai gan mani murgi bija gandrīz beigušies, es no viņa nāvē baidījies un nekad vairs negribētu nonākt gultā ar Zvēru.

– Kāpēc tagad?

– Viss tika izlemts Gromova kāzu dienā. Vienkārši tavas uzvedības dēļ, kas noveda pie manām dusmām un sekojošām veselības problēmām, un pēc tam bēgšanas pie vecākiem...

Tu vienkārši aizkavēji neizbēgamo. Bet paturiet prātā, ka es vairs neciešu nepaklausību. Jums ir bijis pietiekami daudz laika atgūties, un tagad es jūs sodīšu par jebkuru pārkāpumu.

Es paskatījos uz viņu ar paceltu galvu un vienkārši biju neizpratnē: viss bija izlemts no Leras un Vadima kāzu dienas. Viņš jau tad zināja, ka es nekur neiešu, esmu muļķis, glaimoju sev ar cerībām par nākotni kopā ar Sergeju. Stulbā Sofija!

"Es nepiekrītu," es beidzot teicu ar trīcošām lūpām, saprotot, ka maniem vārdiem sekos sods, "Es mīlu kādu citu!"

"Tu vari mīlēt, ko vien gribi, bet tikai es tevi izdrāzīšu," zvērs vienaldzīgi noteica un noliecās un pacēla mani aiz vidukļa kā lelli. Es izmisīgi pretojos, skrāpējot un kožot kā savvaļas kaķis, bet tas tikai vēl vairāk pastiprināja iekāres uguni melnajās acīs. Īsā kleita ilgi gulēja uz grīdas, un mežģīņu krūsturis bija saplēsts, savukārt Zafirovs bija pilnībā ģērbies. Lai gan es atcerējos, ka Zafirovs mani bija redzējis kailu, kad mēs pēdējo reizi tikāmies, es joprojām dega neticamā kaunā.

Kādā brīdī Zvēram apnika spēlēt kaķi un peli un vienā kustībā viņš mani noķēra un iesēdināja sev klēpī. Spēcīga roka valdošā veidā saspieda manas krūtis, un viņa īkšķis rupji saspieda manas lūpas.

Radās dīvains iespaids, ka Zafirovam ir garlaicīgi, jo šodien viņa kustības bija nesteidzīgas, saimnieks droši vien pārbauda mana ķermeņa izliekumus. Kad viņš mani pievilka sev klāt, karsta elpa pārņēma manu kaklu un raupji rugāji dedzināja manu maigo ādu.

Viņa mute burtiski iesūca manas lūpas un iekļuva manā karstajā mēlē iekšā. Man nekad nav bijis tāds skūpstis. Mani vaigi dega, sāpes un vājums vienlaikus izplatījās pa visu ķermeni. Mantkārīgi mocīdams manas lūpas, viņš ar vienu roku turēja manu pakausi un ar otru taustījās pār manu ļengano ķermeni, nepievēršot uzmanību manām dūrēm, kas bija cieši piespiestas viņa krūtīm. Vēdera lejasdaļā bija nepatīkams raustījums, it kā pirms mēnešreizu sākuma, un es jutu, kā mana apakšveļa, kas tagad kalpoja kā vienīgais apģērba gabals, kļūst mitra. Turpinot kost un sūkt manas lūpas, viņš ar vienu kustību attaisīja manas muša rāvējslēdzēju un izņēma savu dzimumlocekli, pēc kā pabīdīja manas biksītes uz sāniem un, nedaudz paceļot mani, sāka stumt mani uz sevi. Viņa rīcība nebija nežēlīga, bet no sāpīgās sāta sajūtas es ievaidējos tieši viņa lūpās, acīmredzot ar šo Zafirovu uzbudinot vēl vairāk, jo viņš burtiski norūca un asi ienāca manī visā garumā. Mēģinājumi atbrīvoties nedeļa neko, un es, nobijies un mocīts no jaunām un nesaprotamām sajūtām, ļoti atšķirīgām no pirmās reizes, izlocījos un skrāpēju viņa muguru, pārklāta ar viņa krekla audumu. Pretēji manai gribai sāpīgie vaidi pārgāja ar karstām, gandrīz lūdzošām šņukstām, liekot viņam paātrināt izmisīgos grūdienus manī. Tas bija kaut kas jauns, apkaunojošs un nepieņemams, bet plīst no iekšpuses un pilnībā pārņēma varu pār mani. Vai sāpes un baudu var sajust vienlaikus? Tagad es noteikti zināju, ka jā.

Viss iekšā dega no spēcīgām un nežēlīgām kustībām, un klitors, satraukts par berzi, kas šajā stāvoklī bija neizbēgama,

vienkārši dega ugunī.

Mazliet vairāk...

Mazliet vairāk...

Sprādziens un mežonīga, lieliska sajūta, kas nelīdzinās nekam citam, it kā es būtu salauzts tūkstoš gabalos un atkal salikts kopā. Ķermenis, kas ilgu laiku nebija man paklausījis, sāka nikni sarauties ap viņa dzimumlocekli, atkal izraisot zvēra nūrdēšanu.

– Tava māte! – viņš zvērēja un manī iešļācās karsta sēkla. Nespēdama ilgāk pretoties un zaudējot līdzsvaru, es atspiedos pret viņa krūtīm, paslēpusies aiz melna lina krekla auduma, un aizvēru acis, cenšoties atvilkt elpu. Vairākas minūtes ķermenis attapās, palikdams nekustīgs, un Zafirova rokas glāstīja kailo mugurkaulu, kas bija pārklāts ar zosādu.

Es neatceros, kā es nokļuvu gultā, bet, it kā zvēra piedzēries, es jutos mežonīgi bezspēcīgs un, nespēdams pat pakustēties, iegrimu dziļā miegā.

Atverot acis pilnīgā tumsā, es pat uzreiz nesapratu, ka neesmu viena. Bija karsts, un es biju mežonīgi izslāpis, bet lielā karstā roka, kas uzkrita man, nedeva man nekādu iespēju kustēties.

Zafirovs guļ manā gultā. Tas ir sliktāks par jebkuru murgu, bet kaut kādu iemeslu dēļ es nemaz nebaidos. Baidījos, ka ar savām kustībām pamodināšu savu mocīti, atkal aizmīgu, bet pēc kāda laika pamodos no sajūsmas, kas spiežas cirksnī. Noguris no iepriekšējās cīņas un tai sekojošā seksa, es ar šausmām nodomāju, ka viņš mani atkal vēlas. Šoreiz Zvērs pagrieza mani uz muguras, pacēla manas rokas virs galvas un cieši satvēra

manas plaukstas, plati izpleta augšstilbus un atkal ienāca, šoreiz rūpējoties tikai par savu gandarījumu. Akmens cieta ķermeņa iespiesta matracī, mani metodiski drāž, nespēdama pat kustēties.

Es ilgi un metodiski sapņoju par to, ka kāds klauvē, un staigāju pa dzīvokli un mēģināju saprast, no kurienes nāk skaņa, bet, atverot acis, sapratu, ka kāds tiešām klauvē pie durvīm. Kaut kā piecēlos, pārvarot sāpošos muskuļus, uzvilku pirmo naktskreklu, kas man nāca pretī un izgāju koridorā. Mans mocītājs nekur nebija redzams. Varbūt tas bija tikai sapnis? Nē. Ķermenis skaidri norādīja, ka viņš bija šeit vakar.

– Beidz ārdīties! Tagad atvērts! – Es paskatījos pa skatienu: tas pats Zafirova miesassargs.

– Sveiki! – mans izskats lielajam puisim nemaz netraucēja, jo viņa seja neizteica pilnīgi neko, tāpat kā mūsu iepriekšējās tikšanās reizēs.

– Labrīt, Sofija Aleksejevna! Tas ir jums,” viņš pasniedza man paku, „ja jums ir kādi lūgumi vai norādījumi, varat to izdarīt jebkurā diennakts laikā.

Atvēru iepakojumu un sastingu. Kontracepcijas līdzeklis ar ginekologa norādījumiem no "S-klases". Viena tablete tagad un iepakojums, kas man jāsāk cikla pirmajā dienā.

Deivids Platonovičs nepārprotami nevēlas, lai lelle nejauši paliktu stāvoklī un pārstātu funkcionēt.

16. nodaļa

"Sergej! Vai tu joprojām gribi mani precēt?"

Es gaidīju atbildi uz savu ziņu, rūpīgi pētot sevi spogulī: šoreiz es piecēlos no gultas ar zvēru ar mazākiem zaudējumiem: vairāki sasitumi uz rokām un augšstilbiem, pāris sitieni uz krūtīm un šausmu šausmas. , bordo vaigi, stipri saskrāpēti ar rupjiem rugājiem.

Pēc kontracepcijas līdzekļa lietošanas manā galvā zibens ātrumā nobrieda plāns: man jāskrien. Dūfīra Zafirova interese par mani nav atdzisusi, bet tikai kļuvusi stiprāka, kas nozīmē, ka miera nebūs. Ja pirmais dzimums bija sods, tad otrais noteikti ir viņa vēlmes dēļ. Un manas sajūtas bija biedējošas. Viņa vaidēja kā prostitūta un nekaunīgi nāca, iesista šim briesmonim!

Bet vispretīgākie bija šie ultimāti attiecībā uz manu līgavaini. It kā tas Zvērs uz mani būtu greizsirdīgs... Nē, īsti...

Mūsu ģimenē jau ir varmāka – tas ir Lerina vīrs, un šādas attiecības man acīmredzami nebija piemērotas. Turklāt ir mīlestība, bērns un laulība, bet viņi no manis negribēja neko, izņemot seksu, un es nejutu nekādu mīlestību pret savu izvarotāju. Ja vien, protams, mūsu vakardienas seksu, kas beidzās ar manu orgasmu, nevar saukt par vardarbību. Vai viņš domāja, ka manī ir atradis brīvu prostitūtu?

"Tikai es tevi izdrāzīšu!"

Šie vārdi joprojām stāvēja manās ausīs un lika asinīm saplūst

manā sejā. Sākumā gribēju piezvanīt Vadimam, bet tad sapratu, ka tas ir nekam nederīgs numurs. Kā es varu izskaidrot, ka viss šis stāsts turpinās kopš ceturtdā marta, kad ir gandrīz augusts?! Un vai Zafirova tuvs draugs man palīdzēs? Gromovs var viegli sacensties ar Zafirovu cietsirdībā un tirānijā... Vai viņš mani pasargās no tā paša spoka?

Ir izlemts! Ar vai bez Sergeja, es eju prom! Šī ir vienīgā izeja! Tad tālrunis vibrēja un ekrānā parādījās ienākošais ziņojums: "Jā"

Šķita, ka šis īsais divu burtu vārds pacēla smagu akmeni no maniem pleciem. Sergejs ir ar mani. Mans dārgais... Viņš mani atkal dziedinās no šīs apsēstības.

Sirds skaļi pukstēja krūtīs, aukstie pirksti nepaklausīja, ierakstot tekstu:

"Tad tev ar mani jābēg no šīs pilsētas! Tikai nejaucieties neko! Pēc divām stundām es tevi gaidīšu ar tavām lietām stacijā."

"Labi. Es ceru, ka tas nav joks. Bet stacijā jūs man visu izskaidrosit."

Viņa tūlītēja piekrišana man deva cerību, un es ātri aizsedzu no Deivida saņemtās atzīmes un uzvilku džinsus un T-kreklu. Padomājusi, slepenības labad pieliku saulesbrilles uz sejas grīdas, iemetu dokumentus un mantas sporta somā un izskrēju no mājas. Neticamā brīvības sajūta un jūlija saule lika man justies laimīgam. Bet es nebiju izjutusi šo sajūtu ilgu laiku. Atkal varēju dziļi elpot un smaidīt no iekšējā miera, kas pamazām izplatījās pa manām vēnām – nepieejamā greznība. Drīz grieķu maniaks

būs tālu un nevarēs traucēt manai laimei!

Mēs parakstīsimies ar Sergeju un īrēsim dzīvokli, es būšu labākā sieva un kompensēšu viņam visus zaudējumus, ko viņš cietīs sakarā ar pārvākšanos. Paskatoties apkārt un pat divas reizes pārsēžoties no viena autobusa uz otru, beidzot tiku līdz stacijai. Atliek tikai gaidīt savu līgavaini.

Taču drīz vien manu laimi nomainīja satraukuma sajūta, jo bija pagājušas jau divas stundas un piecpadsmit minūtes, un Sergeja joprojām nebija. Sēdēju uz soliņa netālu no stacijas un vērīgi skatījos garāmgājēju sejās, kad pēkšņi man pretī apstājās melns mercedess. Mana sirds izlaida divus sitienus un pēkšņi kļuva neticami auksta. Mašīnas tonētais logs lēnām nolaidās un es ieraudzīju uzņēmēja Zafirova seju, kuru es ienīdu.

Sasodīts šis velns!

Viņa aukstās acis mierīgi skatījās uz mani, it kā piespiežot mani pie vietas un padarot neiespējamu kustēties.

"Viņš nenāks," viņš vienaldzīgi sacīja, pārtraucot klusumu.

"Viņš nāks," es nez kāpēc iebildu, šņaukdama.

"Jo ilgāk tu pretojies un pretojies, jo vairāk es tevi sodīšu," neskatoties uz vienaldzīgo balsi, sapratu, ka viņš nemaz nejoko. Kāpēc viņam esmu vajadzīga? Kāda maniakāla vēlme pakļaut un pazemot?

"Es negribu," es nočukstēju un turpināju sēdēt uz soliņa, cerot, ka parādīsies Sergejs vai kāds no garāmgājējiem mani izglābs.

Klusumu, kas atkal valdīja starp mums, pārtrauca tikai manas šņukstas. Acīmredzot noguris skatīties, kā es raudu, Deivids

nesteidzīgi izkāpa no mašīnas un sāka tuvoties. Ar acs kaktiņu uztvēru divu meiteņu apbrīnas pilnus skatienus, kas no tuvējā soliņa noklausījās mūsu sarunu. Ieraugot kādu vīrieti, kas dodas uz mani, viņi sāka kaislīgi čukstēt un stulbi ķiķināt. Protams, Zafirovs ir tikai staigājošs sekss, sava veida visu jauno muļķu sapnis.

"Kādi idioti!" – Es nodomāju, "mēs esam gatavi izkust vīrieša priekšā tikai viņa brutalitātes un dārgās mašīnas dēļ, nemaz nejaudājot, vai viņš ir sadists un reta kaza."

Deivids tikmēr pienāca tuvu, vēl vienu sekundi paskatījās uz mani un tad satvēra zem sēžamvietas un garāmgājēju skatienā ienesa mašīnā. Izlēmusi uz ielas neuzmest dusmu lēkmi, viņa nepretojās. Vai bija kāda jēga? No malas tas izskatījās pēc mīloša pāra strīda, ar vienīgo atšķirību, ka Zafirovs nebija dzeltenmatains jauneklis, bet gan vīrietis dzīves plaukumā.

– Kā tu zināji? Vai jūs atbildējāt uz ziņām?

"Mēs beidzot esam pārgājuši uz tevi," viņš mierīgi sacīja un nosēdināja mani uz sēdekļa un pēc tam piesprādzēja ar drošības jostu, piebilda, "tavs līgavainis jums atbildēja, bet viņš aizkavējās."

– Tātad viņš nāks? Izlaid mani!

"Viņš tagad ir policijā un paliks tur, līdz jūs viņam piezvanīsiet un pateiksiet, ka vairs nevēlaties viņu satikt."

– Citādi ko? – es sāku kliegt.

– Citādi viņš tiks ieslodzīts. Un beidziet histēriski.

– Ko darīt, ja es neapstāšos? – es atkal kļiedzu no bezspēcības

un dusmām.

"Tu redzēsi," viņš mierīgi teica un tad iedarbināja mašīnu.

Bijām braukuši pa ceļu jau pusstundu, kad sapratu, ka mājās neiešu. Nolēmusi pārtraukt klusumu un sakopot spēkus, viņa jautāja:

–Kur tu mani vedi?

Atbildes nebija. Es pagriezos pret viņu un ielūkojos viņa lepnajā profilā. Visa Zafirova izskats atklāja viņu kā sarežģīta rakstura vīrieti. Pārlaidusi skatienu pār viņa melniem rugājiem klāto zodu un viņa rokām, kas turēja pie stūres, es nosarku līdz matu saknēm, jo atcerējos, ko viņš ar mani vakar izdarīja, un īpaši to, kā es kliežu no kaunpilnas baudas.

Beidzot apstājāmies pie lielas savrupmājas, ko ieskauj augsts žogs. Un tad man atklājās, ka Zvērs mani ir atvedis pie viņa. Atvērās automātiskie vārti, un mēs iegājām lielā flīzētā pagalmā. Tur bija peldbaseins un divas milzīgas dobermana piespraudes, kas ātri izskrēja, lai satiktu savu saimnieku. Kopumā viss ir kā filmās. Vienīgi manā gadījumā bija nelaimīgas beigas, tāpēc šiks interjers nekādu interesi neizraisīja. Es atkal kā vergs tiku pārmests pār kunga plato plecu un pacelts uz lielas mājas otro stāvu. Visas domas vienā mirklī pazuda no manas galvas, atstājot tikai sāpīgi pulsējošo apziņu, ka tuvojas sods par bēgšanu. Vienā no istabām Zafirovs nolika mani uz grīdas un aizslēdza durvis.

"Vai tu būsi paklausīgs un piezvanīsi, vai arī mēs to izdarīsim vieglāk, un es viņu iesēdināšu cietumā un tad sodīšu tevi par nepaklausību?" – viņš runāja vispiemērotākajā tonī par mana

mīlotā cilvēka likteni.

Briesmonis neblefo.

– Sodi mani, tikai neaiztiec viņu.

– Oho, kāds upuris. Vai tiešām tu tik ļoti mīli?

Neko neatbildot, trīcošām rokām uzspiedu Sergeja numuru un ieslēdzu skaļruni:

– Sveiks, Sergej!

– Sveiks, dārgais, vai vari iedomāties, ka tiku aizturēts, līdz tika noskaidrota mana identitāte. Kādas muļķības! Ceru, ka drīz būšu stacijā un apskaušu!

– Serjoža... Tas, ka vakar piekritu kļūt par tavu sievu, bija kļūda. Es mīlu vēl vienu.

Iestājās smags klusums, ar katru sekundi nogalinot daļu manas ievainotās sirds.

– Kā ar tavām ziņām? Kā ar mūsu mīlestību? – līgavaiņa balss aizlūza un pārvērtās kļiedzienā.

– Ziņojumi ir nejaušība. Uz redzēšanos.

– Tu atkal mani nodevi! Kura! Viņa ne tikai gulēja ar kādu, bet arī spēlējās ar mani! ES gaidīju! Es parūpējos par tavu nevainību! Tu visu samīdi, radījums!

Neļaujot viņam pabeigt, es noliku klausuli un nogrimu uz grīdas no skumjām un iekšēja posta. Asaras tecēja pār maniem vaigiem, un mana sirds plīst no skumjām. Virs manis atskanēja plaukstas. Zafirovs aplaudēja.

"Redzi, mazulīt, tas nav nekas sarežģīts," zvērs vēsi nomurmināja un atņēma man telefonu, "tagad novelc drēbes."

– Ne tagad... Lūdzu, Dāvid, ļaujiet man atjēgties! – Es viņam lūdzu, necerot uz līdzjūtību, bet pēkšņi zvērs apžēloja:

– Atpūties.

Skatoties uz Zafirova plato muguru, kas virzījās uz durvīm, es kļuvu nikns. Atpūsties? Kāda tagad atpūta? Dusmas pēkšņi izraisīja visas manas atmiņas, liekot man lēkt:

– Slimais necilvēks! Kāpēc es tev esmu vajadzīga? Ko tu gribi?

Kļūdas apziņa nāca gandrīz uzreiz. Bet bija par vēlu.

"Tagad," zvērs atbildēja klusā balsī un pagriezās un devās man pretī, "es izdrāšu tevi."

Tad viss bija vienkārši šausmīgi, vēl trakāk nekā pirmajā reizē, jo viņš atkal sodīja, bet tagad nevis par meliem, bet gan par bēgšanu un nepaklausību.

Nebija ne priekšspēles, ne skūpstīšanās, Zvērs bija nežēlīgs un auksts. Pēc minūtes pilnībā ģērbies Zafirovs saplēsa manas drēbes un uzsvieda pāri krēsla platajam roku balstam, atstājot mani četrpāpus. Šausmas par notiekošo bija vēl spēcīgākas nekā pirmajā reizē, jo tagad droši zināju, ka var būt arī savādāk – ne sāpīgi un rūpīgi.

Es, pagātnē pārcietusi spīdzināšanu viņa kabinetā un nevainības atņemšanu, biju nobijusies un pirmo reizi biju gatava darīt visu, lai to apturētu. Praisds ir padevies:

– Dāvid, es tevi lūdzu! Lūdzu! Piedod man, es tā vairs nedarīšu! – Mani satricināja šņukstes un katra viņa kustība manī atbalsojās ar neciešām mokām un bailēm.

–Ko tu atkal nedarīsi? – Zvērs norūca, turēdams mani aiz rīkles.

"Es vairs nebēgšu, es būšu paklausīgs!"

Pārsteidzoši, ka šie vienkāršie vārdi iedvesmoja rīkoties un no soda tika izvairīties. Puskailu saplēstās drēbēs Zvērs aiznesa mani uz vannas istabu, kur es atrados zem dušas, nodrebēdams pēc lielās šņukstēšanas. Spēcīgas rokas berzēja mani ar kaut kādu dušas želeju, kas smaržoja pēc lavandas, un tad ietina mani mīkstā baltā dvielī un nesa uz gultu. Kauna vairs nebija. Un kāds tur kauns pēc tādas lietas?

Zvērs aizgāja, aizverot durvis no ārpuses.

Es gribēju izdarīt pašnāvību, lai nogalinātu visas iekšējās jūtas, bet naidis padevās nogurumam. Murgi mani vairs nebiedēja, realitāte bija daudzkārt sliktāka, jo īpaši tāpēc, ka tagad es vienmēr gulēju kā miris, zaudējis sapņus.

17. nodaļa

Tā bija jau otrā diena, kad biju šajā mājā.

Pirmajā dienā es raudāju no bezcerības, pazemojuma un sāpēm, un tad es atjēdzos un sāku gaidīt, kad viņi mani atlaidīs. Es vienkārši atpūšos vai skatījos filmu, bet visvairāk uztraucos, ka ģimenei pēc manis pietrūks, jo tālrunis man nekad netika atgriezts. Nu, Zafirovs mani nenogalinās? Izvarošana? Varbūt... Un tad, ja es pretojos vai strīdos...

Vai bija bail no zvēra? Protams, bet tagad arī nebija ilūziju par pestīšanu, ļaunākais jau bija noticis, tāpēc depresija padevās apātijai. Galu galā tu pierodi pie visa un pamazām pārstāj baidīties. Mans miegs kļuva mierīgs un veselīgs, un panikas lēkmes mani pilnībā pameta.

Kopš tā laika savu mocīti neesmu redzējusi, bet, kā stāstīja plāpīgā mājkalpotāja, Zafirovs pārsvarā dzīvo pilsētas centrā savā dzīvoklī, tur pie viņa brauc neskaitāmas saimnieces, bet viņš te ir reti vai tad, kad tēvs atbrauc no ārzemēm.

Es dzēru ingvera tēju un klausījos mājkalpotājas plāpāšanu, kad atvērās vārti un iekšā iebrauca melns mersedess. Pēdējā lieta, ko es gribēju darīt, bija satikt Zvēru tieši tagad, tāpēc es steidzos ieiet vienā no istabām. Bērnībā es nekad netiku sodīts, atšķirībā no manas māsas Leras, kura vienmēr to saņēma. Es biju kluss un mierīgs, kā arī neapšaubāmi paklausīju saviem vecākiem, kuri mani mīlēja. Arī pēc mana tēva nāves nekas nemainījās, un

mēs ar mammu, vecmāmiņu un es dzīvojam pilnīgā sapratnē un harmonijā. Tātad, ko es izdarīju, lai būtu pelnījis šī briesmoņa parādīšanos manā dzīvē? Viņš mani ne tikai apspieda un nesodīja, viņš, šķiet, izglītoja mani ar katru briesmīgo savas gribas izpausmi un pēc tam ar savām neaizstājamajām rūpēm par manu veselību.

Maniaks? Psihopāts!

Atskanēja pieklauvējums un pie durvīm parādījās Oļegs, tas pats apsargs.

– Deivids Platonovičs pavēlēja aizvest jūs mājās.

– Brīnišķīgi! Beidzot kādā brīvā valstī, kur dzimtbūšana tika atcelta pirms vairāk nekā simts gadiem, mani pārtrauca turēt ieslodzītu kā vergu! Kā ar manu telefonu?

– Šeit ir jūsu tālruņa numurs, visiem draugiem jūs bijāt slims, tāpēc jūs nesazinājāties.

Es beidzot devos mājās! Bet, neskatoties uz iedomāto brīvību, nemiers mani nepameta, jo viņa vārdi, kas tika teikti tajā vakarā pēc Daškas kāzām, nevarēja izmest no manas galvas.

"Tikai es tevi izdrāzīšu"

Briesmīgi un pretīgi.

Vēl viena nedēļa pagāja samērā mierīgi, un es sāku garīgi un fiziski attālināties no pēdējās tikšanās ar zvēru un pat pāris reizes satiku Leru un Dašku, kuras tagad bija laimīgas sievas. Tikai tagad es pat necerēju, ka Zafirovs mani aizmirsīs. Viņš noteikti parādīsies. Tikai kad? Kad esmu vismazāk gatavs.

– Sofija, kā ar tavu dzimšanas dienu, vai tu taisies svinēt? –

Lera jautāja, glāstīdama savu noapaļoto vēderu.

"Jā, mans dārgais, viņš būs šeit pēc desmit dienām," Daša iejaucās.

– Meitenes, jūs zināt, ka mēs ar Sergeju izšķīrāmies, bet es joprojām viņu mīlu, tāpēc man nav noskaņojuma svinēt.

Svinēt īsti nebija noskaņojuma. Es izšķīros ar savu līgavaini, man bija savs personīgais izvarotājs un biju uz bēgšanas vai pašnāvības robežas... Kopumā situācija bija strupceļā. Tas šķita daudz sliktāk?

Bet tieši nedēļu pirms manas dzimšanas dienas Viņš atkal parādījās uz mana dzīvokļa sliekšņa. Mani nesusveicinoties vai bez ceremonijām, zvērs ienāca un īsi teica:

– Novelc drēbes.

Es, jau garīgi un fiziski izsmelts pagājušajā pavasarī un vasarā, vienkārši eksplodēju:

"Es saprotu, ka jūs manī atradāt brīvu prostitūtu un vienkārši izklaidējaties, periodiski spīdzinot mani?" Tikpat labi varētu pasveicināties tikai vienu reizi! Tu padari mani slimu!

Viņš paskatījās uz mani ar mierīgu, aukstu skatienu un tad vēlreiz atkātoja:

– Sofija, novelc drēbes.

– Nu nē, tu esi pieradis man sagādāt garīgas un fiziskas sāpes, tāpēc turpini! Es neko nedarīšu pēc savas gribas, tāpat kā pēdējās trīs reizes!

Zvērs sāka lēnām tuvoties un apņemt mani ar savu smaržu smaržu. Melnajās acīs nebija dusmu, tur šļakstījās kaut kāda

nesaprotama melnholija un nogurums.

Vai ar viņu kaut kas notika?

Negulēja?

Bet kāda velna starpība man ir?

Atjēgusi, viņa atkāpās pāris soļus un tad, nolēmusi neko nedarīt, vienkārši sastinga kā statuļa.

Pienācis tuvu, Zafirovs pēkšņi pieliecās un berzēja degunu pret manu vaigu. Intīms un pārāk maigs žests šim zvēram. Kas tas bija? Vispirms piekauta vilka skatiens, tagad tā ir maiguma pazīme.

Es sastingu no patīkama drebuļa un siltuma viļņa, kas pārņēma manu ķermeni. Šis bija pirmais mierīgais fiziskais kontakts ar šo briesmīgo vīrieti visā mūsu grūtās iepazīšanās laikā.

Stop. Stop. Stop.

Viņš atkal nāca mani mocīt, tāpēc lai ātri pabeidz un liec mani mierā!

"Man ir riebums," viņa saviebās un mēģināja spert soli atpakaļ.

Protams, ka meloju. Man nekad nav bijis riebums, bet tas noteikti bija sāpīgi un pazemojoši divas no trim reizēm.

Melnholija Zvēra acīs padevās klusām nīknām, un viņš, rugājiem klāts kā augstienes, lēnām iztaisnojās un tad klusi ierunājās.

– Uz ceļiem.

Tas tika teikts tik šausmīgā balsī, ka man pakausī mati sacēlās

šausmās.

Jauns līmenis? Vai sāks sist? Spīdzināšana?

– Nē! – es kritu panikā.

Par ko? Kāpēc es atkal vilku zvēram ūsas?! Ja nebūtu manas mēles, viss varētu būt daudz... vieglāk vai kā...

It kā apstiprinot manus vārdus, Zafirovs uzspieda man uz pleciem, liekot man mesties ceļos.

"Tagad es jums skaidri parādīšu, kas ir pretīgs," šausmīgi vārdi skanēja tikpat ikdienišķi kā laika prognoze.

Ne tikai...

Paceļot acis, pilnas ar lūgšanu, es redzēju asiņainu dzimumlocekli, kas parādās tieši mana deguna priekšā.

Viņš piespiedīs jūs dot viņam minetu.

Tas ir šausmīgi.

Man ir apnicis, ka manā mutē ir tikai zobu birste, un man bija bail pat iedomāties, kas tagad notiks. Asaras ritēja pār viņa vaigiem, diemžēl nežēlojot viņu, bet novedot pie pretēja efekta, jo Zvēra zilītes iedegās iekārē, un viņa balsī pastiprinājās aizsmakums:

– Atver savu muti.

Es sakostu zobus un pakratīju galvu. Es nepadošos! Nekad! Spēcīga roka acumirkli atspieda manus žokļus, un iespaidīgie orgāni iegāja tieši manā mutē. Slikta dūša, kas bija iestājusies, gandrīz uzreiz atkāpās, taču tas to nepadarīja vieglāku. Mēģinājumi aizbēgt tika apturēti, un es, piespiedusies pie sienas, mēģināju viņam iekost, par ko gandrīz uzreiz saņēmu sodu.

No mīkstajiem, seklajiem caurumiem saniknotais zvērs pēkšņi pārgāja uz grūdieniem, sācis dauzīt man tieši kaklā, un es ne tikai saspiedu žokļus, bet pat nevarēju paelpot. Asaras ritēja no manām acīm, un vemšanas krampji savilka manu kaklu ap viņa peni, taču šķita, ka tas viņu tikai vēl vairāk uzbudināja.

Cik tas ir pazemojoši!

Pretēji maniem meliem, man nebija riebuma, bet tas noteikti bija sāpīgi, šausmīgi neērti un es nevarēju paelpot. Man palika slikta dūša, un katra sekunde, kas ilga mūžīgi, likās, ka man sāks vemt. Bet viena minūte sekoja otrai, un es joprojām stāvēju uz ceļiem verdzības stāvoklī un skatījos šim Briesmonim acīs. Par laimi, spīdināšana beidzās ļoti ātri: kustības kļuva asākas un karstā sēkla izbira tieši mutē.

Pacēlis manu zodu, Zafirovs īsi pavēlēja:

“Norīt,” turiet to, līdz prasība tika izpildīta.

– Ienīstu tevi! Lai tu deg ellē! – es nomurmināju, slaukot muti, kad biju brīva.

Smuki. Atkal slikta dūša.

No karstas viskozas vielas sajūtas kaklā vairs nebija iespējams savaldīt vēlmi, un es knapi aizskrēju uz tualeti, kur vēmu tualetē.

Es nezinu, cik ilgi biju prom, jo slikta dūša atkārtojās vēl vairākas reizes, un tad es izmisīgi tīrīju zobus un mazgāju seju.

Kad atgriezos un neatradu Zafirovu, es jutu patiesu atvieglojumu.

Ko šis sasodīts izvirtulis izdomās tālāk? Varbūt viņam vajadzētu atkal doties pie mātes? Paņemt sabatu vismaz uz gadu?

Es nopietni domāju, kāpēc man bija tas gods būt par uzņēmēja Dāvida Zafirova personīgo mocekli? Vai tiešām mūsu pilsētā ir beigušies modeļi un skaistas sejas? Galu galā katrs otrais idiots gribēja šo skaisto vīrieti, pilnīgi neapzinoties, kāds psihologs viņš ir!

Beigās Lera un Daška runāja par to, cik viņu vīrieši ir maigi gultā... Vadims, protams, pirms kāzām vairākas reizes izcēlās, bet tas bija greizsirdības dēļ, un tagad viņš bija kā zīds prasmīgajās rokās. mana māsa.

Kāpēc man tā nepaveicās? Sergejs noteikti būtu maigs un taktisks mīļākais. Pie šīs domas es paraustīju galvu, it kā grasītos to padzīt kā kaitinošu mušu. Drošības labad man viņš jāaizmirst. Turklāt tagad es pat nevarēju domāt par seksu ar Sergeju.

Es gulēju tikai ar vienu vīrieti, un, lai cik dīvaini tas neizklausītos, es nevaru iedomāties nevienu viņa vietā.

Mazliet nomierinājies, es gribēju analizēt notikušo. Galu galā viņš lūdza izģērbties. Tāpēc es sākotnēji nedomāju viņu spīdzināt. Tas viss ir atkarīgs no manas reakcijas...

Mani pirksti sniedzās pēc telefona, un es sastādīju ziņu uz numuru ar tādiem pašiem numuriem:

"Dāvid, ko tu gribi? Vai tev patīk vardarbība un varas sajūta pār mani? Zini, es nekur neiešu, liec mani mierā. Lūdzu."

Atbilde ir klusums.

18. nodaļa

Visu iepriekšējo nedēļu jau biju paņēmusi ierastu pauzi no sava mocītāja, kurš vairs nerādījās un, kā cerēju, atkal bija kaut kur izlidojis no valsts.

Pieradusi nemitīgi ienīst Zafirovu, es pilnībā pārstāju domāt par Sergeju kā savu līgavaini un nolēmu, ka nekādā gadījumā vairs nevienam neiejaukšos mūsu grūtajās attiecībās ar savu personīgo maniaku. Lai gan vai starp mums notikušo varam saukt par attiecībām? Kāds bagātnieks, kuram ir milzīga ietekme mūsu reģionālajā centrā, pēkšņi nolēma dažreiz izklaidēties ar nabadzīgu, glītu studentu, kuram, lai gan viņa rāda zobus, nav iespējas aizbēgt vai ziņot par viņu... Varbūt pamēģiniet klusēt, nākamreiz viņš parādīsies vai melo kā mirusi sievietē? Ko darīt, ja mana pretestība viņam sagādā prieku?

Pašreizējo apstākļu dēļ šogad īsti negribēju svinēt savu dzimšanas dienu, tāpēc 9. augustā vienkārši uzaicināju draugus pie sevis, un baltvīns un kūka ar tēju bija vienīgie kārumi manos svētkos. Visu dienu saņēmu apsveikumus un pat ziedus no draugiem un klasesbiedriem, kas noteikti uzlaboja garastāvokli, lai gan vakarā jau biju uz adatām.

Interesanti, vai Zafirovs apzinās, ka viņa personīgajam moceklim šodien ir divdesmit divi gadi? Cerēju, ka nē, jo savā dzimšanas dienā gribēju vismaz uz dažām stundām aizmirst par viņa eksistenci.

Daša un Lera palika pie manis līdz vakaram un es pēkšņi nodomāju, ja Deivids man būtu parādījies tāpat kā iepriekšējās reizes bez klauvēšanas un ar komandu “Novelc drēbes”, meitenes no šoka būtu noģībušas. Iztēlojoties šo attēlu un histēriski ķiķinot, viņa izsauca meiteņu pārsteigtus skatienus un steidzās klepot, lai slēptu neveiklību un krāsu, kas bija metusies uz viņas vaigiem.

– Sergejs neieradās? – Daška vēlreiz jautāja.

"Jūs zināt, ka es pats viņam piezvanīju un lūdzu, lai viņš mani vairs netraucē!" Nerunāsim par viņu...

– Nu, es varētu tevi vismaz apsveikt dzimšanas dienā, es arī esmu iemīlējusies! – draugs, kurš uzskatīja, ka Emeljanovs ir krāpnieks un vīrietis, nevarēja nomierināties, apmētājot viņu ar dubļiem.

Signāls telefonā novērsa mani no sarunas, un es apmulsu skatījos ekrānā.

"Papildināt karti 1000000rub

Atlikums: 1010052,63 rubļi.

Kas?! Tā ir sava veida kļūda! Kurš varētu man pārskaitīt miljonu?

Tiešām, kurš bez Deivida Zafirova?

Kas ir šī dzimšanas dienas dāvana? Ja tā, tad tas nepārprotami ir veidots Zvēram raksturīgā manierē!

Garastāvoklis tika sabojāts burtiski sekundē, un manās krūtīs burbuļoja dusmas, ko ierobežoja tikai viesu klātbūtne.

Lai viņam neizdodas, necilvēks!

Neklausoties māsas un draudzenes plāpāšanā, ātri atradu pazīstamu numuru ar tādiem pašiem cipariem un, izvilcis to no melnā saraksta, no mežonīgām dusmām neko nesapratis, ierakstīju ziņu:

"Vai esi nolēmis sākt maksāt par seksu? Tātad: KATRAS četras reizes, kad tu, izvirtulis, mani mocīji, maksā miljonu, jo tas bija ļaunākais, kas ar mani noticis!"

Man aizrāvās elpa. Likās vieglāk un neviens nepamanīja izmaiņas manī.

Vienu minūti, nākamo...

Signāls pa tālruni un jauna SMS:

"Kartes papildināšana 3000000rub

Atlikums: 4010052,63 rubļi.

Kāpēc vīrieši visu uztver tik burtiski?! Tas notika četras reizes, saproti, Sofija, četri miljoni. Tāpat kā prostitūta.

Es iekodu lūpā un garīgi ieplaukāju sevi par iepriekšējo ziņu.

"Es to nedomāju! Es neesmu pārdošanā!"

Klusums atbildē. Brīnišķīgi!

– Kas notika? – Lera, redzot dusmas manās acīs, saspringa.

– Viss kārtībā, mazā māsiņ! Es tikai atbildu uz savu klasesbiedru apsveikumiem.

"Šķiet, ka jūs no dusmām salauzīsiet tālruni!" Kurš tevi tik nepatīkami apsveic? "Daška mēģināja paķert manu telefonu, bet es to sapratu laikus un paslēpu aiz muguras.

Pēc desmit minūtēm, kad mans draugs un māsa bija izklaidīgi, es vēlreiz pārbaudīju savu bilanci un, redzot, ka nauda nepazūd,

es vēlreiz ierakstīju ziņojumu:

"Es domāju, ka jūs nevarēsiet mani pazemot vēl vairāk, bet katru reizi, kad pārspējiet sevi! Paņemiet savu naudu, jo es NEKAD vairs nevēlos ar jums šķērsot ceļus! Esmu gatavs nogalināt sevi, lai neredzētu jūsu seja!"

Ienākošā ziņa:

"Papildināt karti 1000000rub

Atlikums: 5010052,63 rubļi.

Piektais miljons ir piektā reize.

Tieši tā. Šķiet, ka esmu aizgājis pārāk tālu. Nobijies kā trusis, es apsēdos uz krēsla un uzliku trīcošās rokas uz ceļiem.

"Meitenes, ir pienācis laiks jums," es stostījos, cerot, ka viņi nesatiksies ar Deividu, kurš, kā jau biju pārliecināts, drīz būs klāt un pilnībā sabojās manu jau tā bezprieicīgo dzimšanas dienu.

– Tu jau mūs izdzen? Varbūt aizejam uz kādu kafejnīcu? – Lera nopūtās: "Mans dēls grib saldējumu."

tieši tā! Lai viņš mani neatrastu mājās, man ir jābūt kaut kur citur! Tas ir ģeniāli!

– Lieliska ideja! – Uzlēkusi kā applaucējusies, viņa ātri aizvilka viņus uz izeju.

– Paskaties, es mēģināju viņu divas nedēļas pierunāt svinēt dzimšanas dienu restorānā vai vismaz pastaigāties, un viņa atteicās! Un, tiklīdz Vadima Andrejeviča dēls gribēja saldējumu, viņa nekavējoties piekrita jebkurai kafejnīcai! – Daška bija sašutis, un es iesmējos pret savu gribu.

"Viņš vēl nav dzimis, bet viņš jau ir komandieris, tāpat kā

viņa tētis!" – un tad mēs visi kopā pasmējāties un devāmies uz tuvāko restorānu.

Es atliku atgriešanos mājās ar visu savu spēku. Kad visi jaunieši jau bija apspriesti un visi deserti nogaršoti, viņa joprojām sēdēja, negribēdamās iet prom, ik pa laikam paskatījās telefonā, baidījās ieraudzīt tur jaunu ziņu no numura ar tādiem pašiem numuriem, un tad viņa pilnībā melnajā sarakstā.

Mēs nolēmām doties prom, kad bija vēla nakts, un, aizbildinoties ar bailēm atgriezties mājās, es izmantoju visu savu viltību, lai uzaicinātu sevi uz Lera. Viņa priecājās mani redzēt, jo īpaši tāpēc, ka Vadims atkal bija komandējumā. Padomājusi, Daška piezvanīja Mišai un arī nāca mums līdz, paziņojot, ka mums būs vecmeitu ballīte, kā vecajos labajos laikos.

"Tā ir gandrīz vecmeitu ballīte," Lera norādīja uz savu vēderu ar manu nākamo brāļadēlu, un pēc tam mēs atkal sākām smieties. Atmosfēra bija izlādējusies un bailes pazuda. Varbūt mums vajadzētu uz visiem laikiem pārvākties pie Leras? Viņš šeit nenāks un nereklamēs, ko ar mani dara, jo Vadims ir viņa draugs.

Pēc stundas mēs sēdējām milzīgajā viesistabā, dzērām stipru kafiju un runājām par visu pasaulē.

"Tu vairs neesi jaunava," Lera pēkšņi teica, uzmanīgi skatoties uz mani.

Nosarkusi viņa nolēma, ka nav jēgas melot, un drosmīgi atbildēja:

– Jā.

"Un es arī pamanīju, ka jūs esat mainījies!" Tu smaržo pēc

seksa! – Daška čīkstēja, – ja Sergejs tevi piekrāpa pēc tā, kas notika starp jums, tad viņš ir pilnīgs idiots!

– Sergejs mani nekrāpa. Mums vispār nekā nebija. Tieši es piekrāpu Sergeju un zaudēju nevainību ar kādu citu.

Sacītajam bija bumbas sprādziena efekts. Jā, kautrīgā un aizkustinošā Sofija ienira izvirtības bezdibenī un piekrāpa izskatīgo Emeļjanovu.

– KAS?

Mana māsa un draugs sastinga ar garām sejām.

– Es vairs neatbildu uz jautājumiem par šo tēmu!

Protams, maniem vārdiem nebija nekādas ietekmes, un mans draugs un mana māsa mani ilgu laiku spīdzināja par mana pirmā vīrieša identitāti.

Beidzot pēc skandāla un tūkstošiem mēģinājumu atslepenot mana Zvēra vārdu, viņi mani uz kādu laiku atstāja vienu, taču bija skaidrs, ka gan Lera, gan Daška piedzīvo īstu šoku un vakars vairs nebija draudzīga kopā sanākšana. Tāpēc pēc pāris neveikliem mēģinājumiem runāt devos gulēt, māsas un draudzenes domīgo skatienu pavadīta.

19. nodaļa

Sēdējām kafejnīcas vasaras terasē un dzērām kafiju ar brīnišķīgajām olu krēma kūkām.

Daška un Lera centās neatcerēties vakardienas sarunu, lai gan uzmeta uz mani domīgus skatienus.

Viņa māsa sūdzējās par Vadima palīgu Iročku, uz kuru viņa bija greizsirdīga, un Daška piedāvāja pirms komandējuma kaut ko ielikt kafijā, lai viņa noteikti nevarētu pavadīt pulkvedi Gromovu:

"Es jums saku noteikti, viņa ir viņā iemīlējusies!" Un vispār viņa ir tāda fifa, ka grūti noticēt, ka Gromovs ar viņu nav gulējis! – greizsirdīgā māsa kļuva iekaisusi.

Es klausījos viņus izklaidīgi, prātojot, vai mans zvērs nav ļoti dusmīgs, kad neatrada mani mājās. Nu, vai man nevajadzēja būt kā padevīgam jēram, kurš gaida izvarotāju savā dzimšanas dienā? Tā jau ir kaut kāda perversija.

– Oho! "Daška pārsteigta paskatījās uz sāniem, muti pavērusi.

Sekojo t viņas skatienam, man gribējās pakrist pazemē. Deivids Zafirovs devās tieši uz mums. Kā viņš mani dabūja? Nepārtraukts briesmīgs murgs...

Es sēdēju kā saspringta aukla, kad viņš pienāca mums tuvu.

"Sveiks, Deivid," meitenes, kā vienmēr, nosarka, ieraugot šo vīrieti, un izcēlās starojoši smaidi.

Viņš īsi pamāja ar galvu un pietiekami klusi jautāja, lai visi

dzirdētu:

– Kāpēc es tevi vakar neatradu mājās?

Mana mute izžuva no šoka un es paskatījos uz savu māsu un draugu, kuri sastinga kā statujas ieplestām acīm.

"Es gaidu," viņš teica un, pagriezis manu krēslu pret sevi, skatījās man tieši acīs.

Vai tiešām mana prombūtne viņu ir tik ļoti saniknojusi, ka Zvērs ir gatavs visiem parādīt, kas notiek starp mums? Jūs zināt meitenes, es esmu šeit savā brīvajā laikā, izvarojot un spīdzinot jūsu draugu un māsu, un viņa pēkšņi aizgāja savā dzimšanas dienā un neteica, kur... Kāda slikta meitene...

"Es vakar nolēmu palikt pie savas māsas," es aizsmakušā balsī sacīju, cenšoties nepievērst uzmanību Daškas un Leras sejām.

"Vai jūs nezinājāt, ka es nākšu?"

– ES zināju.

– Nedari tā vairs. Atvadies no visiem, tu ej prom.

"Vai tā vairs nedarīt?!" Un tas viss? Kāds laipns vīrietis... Kāpēc, viņš parādītu savu draugu sievietēm, kā viņš viņu soda. Ghoul.

"Nu, vakar Sofijai bija dzimšanas diena, tāpēc mēs patiešām negribējām sēdēt mājās," pēkšņi pārtrauca Daška.

Zafirovs vienaldzīgi uzmeta viņai skatienu un, neko neatbildot, stingri satvēra mani aiz elkoņa.

"Čau, meitenes," atskanēja mana tievā čikstēšana.

Tiklīdz iekāpām mašīnā, telefons burtiski sakarsa ar ziņām:

– DĀVIDS ZAFIROVS?

"TĀ AR VIŅU TU SERGEJU KRĀPNI?!"

"TU ESI LIETA!"

"TU VAIRS NESĒ MANS DRAUGS!"

"SOFIJA, INFICIET! VIŅŠ IR TIK SKAISTS!"

"CIK ILGI JŪS ESAT KOPĀ?"

"ES PRASU VISAS SĪKĀS SĪKĀS!"

"ES IZDĀŽU LIELU UZŅĒMĒJI, UN MUMS NEVIENA VĀRDA!"

"SOFIJA, ES ESMU ŠOKĒ. VAI VADIM ZINĀJA?"

"JA MIŠA ZINĀS UN MAN NEPATEIKS, ES VIŅU NOSALĪŠANU"

Es pagriezos pret Deividu un uzdevu vienīgo jautājumu, kas mani interesēja:

– Par ko? – balss skanēja nogurusi un nolemta.

"Es esmu ļoti aizņemts cilvēks, tāpēc es netērēšu laiku, mēģinot noskaidrot, kurp jūs dodaties."

– Bet vai jūs kaut kā to izdomājāt iepriekš?

"Mani cilvēki agrāk strādāja labāk." Līdz vakardienas vakaram es zināju par katru tavu soli, sākot no desmitā jūnija.

Kas? Tātad man sekoja? Nu protams! Kā tāds cilvēks varēja mani vienkārši palaist?

"Tātad jūs nolēmāt, ka tagad manai ģimenei un draugiem būtu jāzina, ka jūs periodiski uzrodaties un mani izvarojat?" Vai arī ko tu viņiem liksi teikt?

"Var teikt, ka esmu tavs līgavainis, jo šī vieta tagad ir brīva," mierīgi sacīja Zafirovs, un viņa tonis radīja sajūtu, ka viņš runā

par kaut ko sīku un pilnīgi nesvarīgu.

Es nodrebēju no savas bezpalīdzības sajūtas un pēkšņi jautāju:
"Vai līgavainis var uzvesties tik slikti?"

"Varbūt, ja līgava pastāvīgi melo, katru reizi, kad viņa uzbrūk dusmu lēkmei un kliež, ka viņai ir riebums," zvērs auksti sacīja, nospiežot gāzi.

Mani iespieda Mercedes ādas sēdeklī, un es vienkārši aizelsos no sašutuma! Tātad tā ir mana vaina, ka viņš kļuva par manu murgu varoni un manu nobružātu nervu un izpostītās dzīves cēloni?!

– Kā man uzvesties?

– Tev jābūt paklausīgam.

Vai man vajadzētu būt paklausīgam?

Tiešām. Tas ir vienkārši. Šis jaunais atklājums bija šoks! To viņš grib! Es mēģināju aizbēgt, cīnījos un izlikos vienaldzīgi, bet nemēģināju vienkārši pieņemt situāciju. Kāpēc ne, jo citas metodes vairs nedarbojas. Lai kā es censtos, Zafirovs vienkārši nevēlas atstāt mani vienu. Ja es kļūšu paklausīga, tad viņam paliks garlaicīgi un šis trakais mani atstās!

Pretēji minējumiem, Deivids mani aizveda nevis uz mājām, bet uz vienu no elitārajiem dzīvojamo māju kompleksiem centrā.

To pašu dzīvokli, uz kuru viņš ved savas saimnieces, es atcerējos mājkalpotājas stāstu. Mēs uzkāpām uz divdesmito stāvu, un īpašnieks mani iegrūda greznā divstāvu dzīvoklī. Remonts tika veikts mierīgās, aukstās krāsās, kas Dāvida mājām atņēma dzīvību un komfortu. Bet man bija vienalga, jo ne

jau tāpēc mani šeit atveda. Šoreiz viņš nelika man izģērbties, viņš pats sāka vilkt nost manu balto sauļošanās kleitu un, nesastopoties ar ierasto pretestību, pēkšņi apstājās, uzmanīgi to nopētot. Uztverusi pārsteigtu skatienu, viņa sāka novilkt mežģīņu krūšturi un sacīja:

"Labāk, ja es to daru pats, jo pretējā gadījumā man drīz vien vairs nepalikts apakšveļa."

Briesmonis pēkšņi noliecās pār mani un piespieda lūpas pie vainaga manā kaklā. Ļoti intīma... un maigi.

Pirmajā brīdī vēlējos atspiest rokas uz platajām krūtīm, bet ar gribas piepūli piespiedu sevi nostāties uz vietas. Āda dega no pieskāriena ar cietajiem sariem, un kakls kļuva nedaudz sāpīgs no ķibeles, kas tajā pašā sekundē parādījās. Es gribēju atbrīvoties, kad viņš mani satvēra aiz gurniem un rupji noskūpstīja, sāpīgi saspiežot manas lūpas, taču izvēle bija izdarīta. Nekrīti histēriski, samierinies ar neizbēgamo. Pēc minūtes mēs atradāmies guļamistabā uz milzīgas gultas un nācās sev atgādināt, ka mums ir jāturas un jārīkojas pēc iespējas mierīgāk. Iekšējā sacelšanās tika apspiesta, un ķermenis beidzot atslāba.

Viņš bija pilnīgi dominējošs, bet pirmo reizi es nemaz nepretojos, tāpēc jutos pilnīgi mierīga. Zvērs izģērbās, atspiedās uz visa ķermeņa un pēkšņi ienāca manī. Es noelsos no sāpīgās pilnības. Viņš uz brīdi apstājās, ļaujot man pierast, un turpināja kustības, pakāpeniski paātrinot. Spēcīgas vīriešu rokas mocīja un mīcīja manu krūtis un ķermeni, kas lika

manai galvai griezties. Temps arvien paātrinājās, un es bez jēgas apskāvu masīvo kaklu, no kura jau pilēja sviedru lāses. No šīs kustības zvērs norūca un sāka āmurēties no visa spēka, saņemot paklausību un nesastopoties ar šķēršļiem.

Tas nebija sods vai izvarošana.

Tikai sekss.

Tas bija pārsteidzoši, cik pārsteidzoši tagad bija jūtama Zafirova atšķirība starp pagātņi un tagadni. Vienkārši vīrietis, kurš paņēma rokās sievieti, kuru viņš patiešām vēlas. Bez nežēlības un dusmām. Tikai iekāre un vēlme. Kad viss bija beidzies, es vēl dažas minūtes nogulēju milzīgajā gultā, viņa masīvā ķermeņa saspiesta, un jutu viņa karsto elpu uz sava kakla. Kad plaušās vairs nebija gaisa, es aizsmakusi čukstēju:

– Deivid, lūdzu, man ir grūti.

Pārsteidzoši, mana maigā balss un kautrīgais lūgums darbojās labāk nekā jebkurš kliedziens vai histērija. Zvērs nopūtās un, uz sekundi piespiedis lūpas manam denim, apripojās gultā, un es trokšņaini ievilku elpu. Beidzot Zafirovs piecēlās un pazuda vannas istabā, un man izdevās viņu ieraudzīt bez drēbēm. Kā tu varēji būt tik muļķis un mēģināt pretoties šim bullim?

Pēc ceturtdaļas stundas Deivids iznāca pilnībā ģērbies un vienaldzīgi paskatījās uz mani. Izspūrusi, ietinusies segā, es sēdēju uz gultas malas, vaigi un kakls bija sarkani no viņa rugājiem.

"Viņam ir tāda sejas izteiksme, it kā viņš grasītos izmest mani pa durvīm," manā galvā iešāvās traka doma.

"No šodienas tu dzīvo pie manis," viņš mierīgi teica un devās uz durvju pusi.

– Kas?! Es cerēju uz citu efektu! – piebilde iznāca pati no sevis, pirms es skaļi sapratu, ka esmu sašutis.

"Stulbi," zvērs iesmējās un izgāja ārā, atstājot mani pilnīgā šokā.

20. nodaļa

Es jau stundu biju nosēdējusi manas labākās draudzenes un grūtnieces māsas pratināšanā. Vēlme uzzināt katru detaļu piespieda Dašu un Leru atkal un atkal uzdot vienus un tos pašus jautājumus.

Tā kā nebija kur slēpties, viņi pieprasīja, lai pēc vakariņām dodos uz Jūras restorānu, jo kādu laiku Lera bija dievinājusi jūras veltes.

“Es teicu, ka viss notika pēc savstarpējas vienošanās, un raudāju nevis tāpēc, ka mīlu Sergeju, bet gan no kauna par nodevību,” mani neveiklie skaidrojumi nevarēja rast sapratni.

– Tad kāpēc tu teici “jā” Emeljanovam visu viesu priekšā manās kāzās?

– Lai nenostādītu viņu neērtā stāvoklī. Tad es viņam visu paskaidroju.

– Labi, pēdējais jautājums, mana dvēsele: vai jūs tikai iepazīstaties vai tas ir kaut kas nopietns?

– Nekas nopietns! Bet no šodienas es dzīvoju kopā ar viņu, jo vakar viņš mani pazaudēja un bija šausmīgi dusmīgs.

– Mēs to jau sapratām pēc viņa sejas izteiksmes. Zini, Miša teica, ka viņš bija tik skarbs, jo pēc mātes nāves, neskatoties uz tēvu, viņš devās dienēt un pat atradās karstajos punktos. Bet tad viņa tēvs saslima, un Deividam bija jāatgriežas un jāpārņem ģimenes uzņēmums.

Oho. Tas nozīmē, ka viņš ir bijušais militārists... Tātad no šejienes nāk šis grūtais raksturs un žēluma trūkums. Šorīt es pamanīju skorpiona tetovējumu uz viņa lāpstiņas, taču es tam nepievērsu nekādu nozīmi. Tagad ir skaidra viņa draudzība ar Mišu un Vadimu Andreevičiem un daudzi citi mirklī, kas mani pārsteidza iepriekš.

– Starp citu, Vadims piezvanīja Zafirovam un interesējās par jūsu attiecībām... Zini, mēs esam māsas, tāpēc viņš nolēma uzzināt par Deivida nodomiem. Galu galā grieķim pilsētā ir slikta slava, meitenes kļūst baros, un viņš, kurš ir pieradis dabūt jebkuru pēc pāris tikšanās reizēm, visus pamet. Vispār Platonovičs pa telefonu īsti neko nepaskaidroja. Man tas viss nepatīk. Viņam jau ir trīsdesmit pieci, bet jums ir tikai divdesmit divi.

– Skaties kas runā! Jums ir divdesmit viens, un jūsu kapteinim jau ir trīsdesmit trīs! – Daška atcirta, liekot māsai saraukt pieri.

Apsarga zvans pārtrauca pratināšanu, un es atviegloti uzelpoju, pārlēdzoties uz telefona sarunu:

– Sveiki.

– Labdien, Sofija Aleksejevna! Deivids Platonovičs lika man no šodienas būt jūsu šoferim un lūdza man paziņot, ka lietas ir jātransportē šodien.

– Paldies. Es būšu brīvs pēc desmit minūtēm.

Nav kur iet, jums būs jāpārvācas uz rāpojošākā puīša novietni, no kuras vienkārši nav glābiņa.

Kad beidzot noliku klausuli, pamanīju, kā Daša, kas prasīja rēķinu, dedzīgi kaut ko skaidro viesmīlim, bet viņš negribēja

klausīties:

– Ko tu runā, Dāvida Platonoviča līgavai un viņas draugiem pilnīgi viss ir uz iestādījuma rēķina!

Sasodīts! Deividam izdevās dot pavēles arī šeit! Kā zirneklis, kas pin savu tīklu ap mani burtiski no visām pusēm! Kāds neciešams cilvēks! Es būšu sasodīts, ja es atkal nākšu uz šo restorānu!

– Tu to sauc par neko nopietnu? Līgava, tas ir! Viesmīļi jau zina, un mana labākā draudzene un māsa ir pēdējā, kas to zina – no Daškas acīm bija skaidrs, ka viņa ir vienkārši nikna.

–Kur ir gredzens? – Lera pēkšņi jautāja, un, neatbildējusi, pamāju viņiem ar roku un devos uz mašīnu.

Lai viņam neizdodas, šis psiho! Pēdējais, kam es piekristu pēc visa, ko Zafirovs ar mani nodarīja, bija kļūt par viņa līgavu!

Tikmēr līdz vakaram nepieciešamās lietas tika savāktas un nogādātas manā jaunajā mājā.

Nolēmis, ka galvenajā guļamistabā man nav ko darīt, es iekārtojos diezgan omulīgā viesu istabā, iekšēji baidīdamās, ka esmu nepaklausījusi, bet man par pārsteigumu Dāvids neieradās ne vakarā, ne naktī, ne pat. nākošajā dienā.

“Tā var dzīvot,” es nolēmu un devos uz universitāti, lai atrisinātu dažus jautājumus pirms pēdējā mācību gada sākuma.

Dienas pagāja mierīgi un diezgan paredzami. Tā pagāja vesela nedēļa. Pamazām pierodot pie dzīves greznā dzīvoklī, pat sāku izbaudīt situāciju. Apkopēja un pavārs veica visus mājas darbus, un Oļegs mani vadāja apkārt un veica visas mazās lietas.

Sākumā jebkura sveša skaņa vai čīkstēšana lika man nodrebēt, bet pamazām baiļu paliekas pārgāja. Turklāt nedēļas beigās es pat sāku domāt, kur pazudis mans mocītājs.

Kādu rītu, pa ceļam uz universitātes bibliotēku, nejauši jautāju Oļegam, kur ir viņa priekšnieks.

"Viņš ir ārzemēs," viņš īsi atbildēja.

– Varbūt es atgriezīšos mājās, kamēr viņš būs prom? – manā balsī bija atklāta cerība, ka izskatīgais grieķis par mani ir aizmirsis vai, ārkārtējos gadījumos, avarējis lidmašīnā, taču maniem sapņiem nebija lemts piepildīties.

– Deivids Platonovičs deva skaidru norādījumu, ka jūs kā viņa līgava dzīvojat kopā ar viņu. Un no šodienas tev visur jāiet ārā tikai manis pavadībā.

– Nu, kāda līgava? Viņš droši vien neceļo uz ārzemēm bez sievietēm, kas nozīmē, ka man viņš šeit jāgaida!

"Kopš vasaras sākuma Deivids Platnovičs visur brauc viens," vadītājs mierīgi atbildēja.

Vasaras sākums. Desmitajā jūnijā bija Gromovu kāzas... Ja no šī datuma viņš visur ceļo viens, vai tas nozīmē, ka viņš moka ne tikai mani, bet varbūt arī pats sevi?

Es neko nesaprotu...

Es atcerējos visus Zafirovam teiktos vārdus un visas viņa briesmīgās darbības, atbildot. Tās nav attiecības, bet gan sava veida psiho. ambulance un neveselīga vardarbība, no abām pusēm! Jā, esmu skaista meitene, bet kā saka, vienmēr var atrast labāku. Kāpēc es? Ja šis cilvēks par mani rūpējas, kāpēc rīkoties

tik pretīgi? Kā man gribējās ielīst viņam galvā un saprast, palasi vismaz pāris domas...

Vakarā pat snaudā es pēkšņi sajutu Viņa klātbūtni. Miegš pilnībā pazuda un miers līdz ar to. Sēžot uz milzīgas gultas plānā naktskreklā, es nervozi sakodu apakšlūpu, prātodama, vai iet ārā vai nē. Varbūt izlikties guļam? Galu galā zvērs vairs nesastopas ar pretestību, kas nozīmē, ka viņš neuzvedas kā vardarbīgs psiho.

Mana intensīvā dzirde uztvēra katru skaņu, taču pretēji manām bailēm neviens mani netraucēja.

Lamādama sevi par savu ziņkāri, es, basām kājām, kāju pirkstgaliem pa gaiteni un, nokāpusi pa kāpnēm, sastingu durvju ailē.

Zālē bija dzirdami soļi un īsas instrukcijas, šķiet, ka kādam pa telefonu. Piesardzīgi lūkojoties ārā no aiz durvīm, viņa dedzīgi palūkojās uz garo figūru. Pirmo reizi es viņu vēroju, nevis otrādi. Dīvainas sajūtas. Pēkšņi kļuva skaidrs, kāpēc visas meitenes nosarkst un vilcinās viņa priekšā. Viņš bija izskatīgs, nelietis, kā plēsējs. Balts kreklis ar augstu apkakli bija cieši ap viņa spēcīgo rumpi, un viņa sejas vaibsti, šķiet, bija saasinājušies nedēļu ilgās prombūtnes laikā. Jebkurā gadījumā biedējošs, bet tajā pašā laikā pievilcīgs un noslēpumains, kā jokdaris no kāršu klāja. Nez kāpēc man gribējās pārbraukt ar roku pār viņa seju un sajūst nedēļu vecos rugājus, un tad izlīdzināt saspringto kroku, kas atradās starp viņa uzacīm.

Kas ar mani notiek? Vai tiešām tas pats Stokholmas sindroms? Nē, drīzāk pieradums un pazemība. Un galu galā mans

personīgais zvērs patiešām ir ļoti brutāls vīrietis. Ir stulbi to neatzīt.

Zafirovs bija dusmīgs, gariem soļiem staigāja pa istabu un kādam pa telefonu aizrādīja:

– Man rūp katra detaļa. Sazinieties ar Gromovu un, ja nepieciešams, zvaniet Sokolovam, viņš man neatteiks. Es vēlos, lai tas tiktu atrisināts pēc iespējas ātrāk. Atrodi mani, kurš to izdarīja! Ja viņai no galvas nokrīt kaut viens mats...

Pēkšņi viņš saspringa un, acīmredzot ar kādu sesto sajūtu sajutis manu klātbūtni, strauji pagriezās.

– Tas ir viss. – Deivids teica un nolika telefonu.

Nu, viņa likās mulķe, uz savas galvas. It kā pieķerta daram kaut ko neķītru, viņa saraustījās un nolaida acis, nosarkusi.

"Ej gulēt," Zafirovs pavēlēja, nomērīdams mani ar aukstu skatienu.

Es pagriezos un biju gatava izpildīt viņa vēlmi, kad pēkšņi nolēmu palikt. Par ko? Es pats to nesaprotu. Tomēr zvērs, redzot manu vilcināšanos, nekavējoties brīdināja:

"Es šobrīd esmu ļoti dusmīgs un varētu tevi sāpināt, bet es to nevēlos."

Man nevajadzēja divreiz jautāt, un, pieminējis sāpes, es skrēju uz savu guļamistabu.

Taču iemigt izdevās tikai līdz ar pirmajiem saules stariem, jo Viņa klātbūtnes sajūta mājā uzbudināja manus jau tā nobružātos nervus. Iegrimšana neomulīgā rīta snaudā arī nesniedza vēlamo atbrīvošanos, jo man bija ļoti neķītrs sapnis ar zvēru galvenajā

lomā. Sāpju nebija, bet tomēr stāvoklis pēc pamošanās bija pretīgs. Kaut kā atvērusi plakstiņus un skatoties pulkstenī, viņa sastinga: pulkstenis jau bija nositis vienpadsmit.

Lieliski! Murgi ar mana Zvēra piedalīšanos padevās erotiskiem sapņiem ar viņu. Šķiet, ka beidzot ir pienācis laiks apmeklēt psihologu.

Pagāja vēl nedēļa, kad Zafirovs dzīvoja viens pats kā vergs, kurš atkal bija ārpus valsts. Kāpēc, pie velna, viņš paturētu meiteni, kura viņu nevarētu izturēt? Svētdien, domās un minējumos garīgi nogurdināts, es pilnībā sabruku un, nevarēdams izturēt, piegāju pie Oļega:

– Es gribu atgriezties savā dzīvoklī!

– Tas ir neiespējami.

– Bet kāpēc es esmu šeit Zafirovs, ja viņa paša tur nav?

– Visus jautājumus varat uzdot personīgi Deividam Platonovičam. Šodien viņš ierodas no Grieķijas kopā ar Platonu Hektoroviču.

– Un kas tas ir?

– Viņa tēvs.

Vai viņš nāk ar tēvu?!

Šeit pietrūka tikai mana mocītāja tēta!

No pārsteiguma apsēdos uz dīvāna un domāju. Kāpēc viņam esmu šeit vajadzīga? Viņš noteikti vedīs savu tēvu uz savu savrupmāju, kur, pēc saimnieces teiktā, viņš vienmēr uzturas, un viņš pats ieradīsies šeit.

21. nodaļa

Tās dienas vakarā, kurā bija jāparādās manam mocītājam, es biju ārkārtīgi saspringta.

Es pati nesaprotu, kāpēc lielāko dienas daļu pavadīju sevis savedīšanā, sākot no pilnīgas depilācijas līdz manikīram un pedikīram kādā no mūsu pilsētas saloniem. Nē, ne jau es gribēju, lai Zafirovam iepatiktos, vienkārši salona apmeklējums bija vienīgais manas prombūtnes iemesls.

Daša, kas iesaistījās ar mani, nolēma pilnībā uzlabot savu izskatu un pievienoja saviem sarkanajiem matiem gaišas šķipsnas:

– Miša vienkārši kritīs! – viņa ķiķināja, – un tu esi plika kā vienmēr? Šim Velnam, protams, nav neprātīgu lūpu: viņa ir jaunava un pat otrā Andželika – eņģeļu marķīze.

"Cik pareizi un kodolīgi tu Viņu nosaucāt par Velnu," es domīgi piekritu. Šodien viņš ierodas no Grieķijas kopā ar savu tēvu.

– Oho! – tas ir viss, ko mans draugs varēja izspiest.

– Jā! – es pēkšņi pasmīnēju, un mēs abi izplūdām smieklos.

Es gribēju lūgt viņu apciemot, lai aizkavētu tikšanās brīdi, bet es neuzdrošinājos. Deivids būs dusmīgs, ja neatradīs mani savā baltajā, nedzīvajā dzīvoklī.

Kad beidzot nokļuvu jaunajās mājās, saimnieks jau bija mājās. Es viņu neredzēju, bet atmosfēra iekšā bija pavisam citāda nekā

no rīta. Neizskaidrojama trīce pārskrēja man cauri ķermenim, kad sapratu, ka, iespējams, nepaspēšu pārgērbties. Gaiši sarkans sundress, kas bija pārāk īss un atklāj Zafirova tikšanos, atsedza manas krūtis un kaklu, cieši saspieda vidukli un sadalījās apļa svārkos, kas pie mazākās kustības atklāja manus iedegušos augšstilbus. Tajā ķermenis jutās drosmīgāks un atslābinātāks nekā parasti, bet šobrīd vēlējos uzvilkt pēc iespējas vaļīgāku halātu ar garumu zem ceļgala. Ieejot foajē, paskatījos uz sevi spogulī un biju apmierināta ar savu seju un gaiši brūniem matiem, uz pleciem krītošām vaļīgām šķipsnām, bet, skatoties uz kleitu, saraucu pieri. Ja esi pēc iespējas kluss, tad vari... Lēnām viņa novilka augstpapēžu sandales un, joprojām turot tās rokās, sāka tipināt savā guļamistabā, lai paspētu pārgērbties.

Pēkšņi, it kā neredzams spēks mani apturēja lielās zāles vidū, un es, sajutis dedzinošu sajūtu uz krūtīm un kakla, sastingu, pagriežot galvu pa kreisi.

Viņš ir šeit.

Viņš stāv ejā un mierīgi vēro mani, it kā es būtu viegli nobiedējams laupījums. Pieķerts gandrīz kā sarkanām rokām, es bieži mirkšķināju un nespēju pat sasveicināties, un vienkārši sastingu, stāvot uz pirkstgaliem. Viņš kādu laiku klusējot mani pētīja, kamēr es nosarku ar jaunu sparū zem viņa skatiena, kas klīda no manas krūtīm līdz gurniem. Ja nu viņš nolemtu atstāt mani šeit statujas formā, uz kuru viņš turpinās skatīties ar neapmierinātu sarauktu pieri? Smieklīgi.

– Kas tev ir mugurā? – viņa aizsmakušā, zemā balss,

pārtraucot klusumu, lika man justies vēsi un neērti.

"Tikai vasaras sauļošanās", izklausās kā attaisnojums.

"Tu vairs neej nekur tālāk par mūsu guļamistabu."

Mūsu guļamistaba?! Vai viņš ir nolēmis mani precēt? Jauns moku līmenis?!

"Es tūlīt iešu un pārgērbšos," es metos skriet uz istabu, lai izvairītos no viņa acīm, jo manās krūtīs ātri sāka uzliesmot slikta sajūta.

– Nāc šurp.

Tas bija pasūtījums.

Man bija ne tikai jāpakļaujas, viņš gaidīja, ka es uzņemšos iniciatīvu. Mierīgi. Zafirovs nav pilnīgi traks, kopš viņš pārtrauca mani spīdzināt.

Jeelpot. Vēl viens.

Viltus smaidot, pēc iespējas lēnāk uz ļodzīgām kājām viņa devās pretī vīrietim, kuru viņa jau sen bija tik ļoti ienīda. Kā saka: nesoli. Tāpēc velti es sev devu solījumus, kurus nespēju izpildīt. Pats stulbākais bija mūža naida solījums, kas nekad netika pilnībā izpildīts.

Dažus soļus, lai sasniegtu viņu, viņa neizlēmīgi apstājās. Ja tagad es pilnībā atpazīšu viņa spēku un nebūs atpakaļceļa. Bet tas notiks tikai pēc pāris sekundēm, vēl ir laiks mainīt savas domas, kas nozīmē, ka varat vienkārši paskatīties uz zvēru, ieelpojot tā smaržu un apņemoties ar dīvainu smagu enerģiju.

– Tuvāk.

Solis. Vēl viens.

Es negāju tikai pret biznesmeni Dāvidu Zafirovu, manu mocītāju un pirmo cilvēku... Es devos pretī sajūtai, kas mani salauza un pakļāva pretēji jebkuram veselajam saprātam. Visi vīrieši uz šīs pasaules tagad tika izdzēsti, jo ne es viņam tuvojos, bet gan mana sirds šaubīgiem soļiem spēra šajā tumšajā baseinā, no kura viņš vairs nevarēja izkļūt.

Vai viņš redzēja, ka upuris gatavojas padoties?

Jā.

Visas viņa darbības jau sen ir vērstas uz rezultātu, ko šodien saņēma Zafirovs. Grūti? Ievainot? Noteikti. Bet vīrieši, kas pieraduši mērķus sasniegt ar jebkādiem līdzekļiem, nerīkojas citādi.

Spēcīgas rokas satvēra mani viņa rokās, un Zvērs pieliecās, berzēja degunu pret manu vaigu un trokšņaini ievilka gaisu.

Tā ir dīvaina sajūta saņemt maigumu no kāda, kurš pret tevi bija cietsirdīgs. Zafirovs it kā bez jēgas atzina savu vajadzību pēc manis ar šo vienkāršo sirsnīgo žestu. Neveiksmīgās sandales man ar triecienu izkrita no rokām, liekot mums abiem nākt pie prāta.

Valdošā mute iesūca manas lūpas, un degošā mēle sāka valdošā veidā kustēties, prasot atbildi. Mana galva griezās no skūpstā, vaigi dega no dzeloņainajiem rugājumiem, un mans lokanais ķermenis pilnībā ieguva vēlamo formu zem viņa spēcīgajām rokām. Tas bija sāpīgāks un jutekliskāks nekā sapnī, bet tajā pašā laikā gaišāks un tūkstoš reižu iekārojamāks. Viegli satvēris mani zem gurniem kā spalvu, Deivids ienesa mani guļamistabā. Ļaujiet viņam saplēst savu mīļāko kleitu?

Labāk to dari pati... Viņa pārvilka pār galvu gaišo sarkano audumu un, izstaipījies, atpogāja kreklu uz vīrieša krūtīm.

Lūpas, rokas, skūpstī, sekss un manas jūtas – viss bija sajaukts. Es vaidēju un īstenībā padevos tam, kurš mani mocīja sešus garus mēnešus. Stokholmas sindroms? Nē, drīzāk burkānu un nūju metode, kas mani pieradināja kā dīvainu, skaistu dzīvnieku, kura Zafirova kolekcijā pietrūka.

Tagad Dāvids savā valdonīgajā manierē uzņēma un sniedza tādu baudu, kādu es, šķiet, nekad neesmu pieredzējis. Manā miglainajā galvā pulsēja tikai viens jautājums: kāpēc es jutos tik labi kopā ar Viņu? Vai tāpēc, ka beidzot padevos, vai tāpēc, ka vairs nejūtu naidu? Vēlāk, pārgurusi un pārgurusi, es gulēju uz milzīgas gultas, viņa smagā ķermeņa saspiesta un tikko varēju elpot, domājot par visu notikušo. Pamazām visas domas pazuda, jo nebija pietiekami daudz elpas, jo masīvais rumpis kā betona plāksne spieda uz krūtīm, un Zafirovs negribēja laist vaļā.

– Deivids... domāju, ka drīz nosmakšu.

Zvērs piespieda pieri pie mana tempļa, sarūgtināti nopūtās un pazuda vannas istabā, un tad iznāca pilnībā ģērbies un devās uz izeju.

Pēkšņi iekšā kļuva neticami draņķīgs, jo pirms tam šis nežēlīgais vīrietis paņēma tikai manu ķermeni, bet šodien saņēma manu dvēseli. Bija ļoti rūgta sajūta, ka esmu sevi nodevusi, pilnībā atdodoties tam, kurš iznīcināja visu manu dzīvi. Kā vājprātīga lelle, kas iepatikusies saimniekam, un viņš to paņēma pie sevis, lai, ik pa laikam pielietojot, nolika atpakaļ

plauktā.

Es ietinos segā un nolēmu doties uz viesu istabu, bet Zafirovs, pamanījis manu kustību, uzreiz brīdināja:

"Lai es jūs vairs neredzētu otrā guļamistabā."

"Bet tu neteici, ka man vajadzētu gulēt ar tevi, kad pārcēlāt mani uz šejieni."

"Es nerunāju, jo nebiju klāt." Tagad esmu šeit, un man nepatīk, ka jūs uzreiz nesapratāt, kurā istabā jums vajadzētu gulēt.

– Man vajadzētu gulēt mājās!

"Shh," viņš pielika pirkstu pie lūpām un tad man ar to piedraudēja un izgāja pa durvīm.

Kas tas bija? Vai esmu noguris Deividu Zafirovu ar runāšanu? Vai seksa laikā lelei vajadzētu tikai sildīt gultu un paklausīgi vaidēt?

Pie velna, nē!

Piecēlos, ietinos sniegbaltā segā un lepni iegāju guļamistabā, kuru iepriekš biju izvēlējusies. Galu galā viņš mani tik un tā atņēma! Lai paliek vismaz tiesības reizēm būt vienam!

22. nodaļa

Izdzirdot durvju atvēršanas skaņu, nez kāpēc izlikos guļam un aizmūrēju elpu. Smieklīgi un biedējoši, gluži kā bērniībā, kad mana mamma vai vecmāmiņa nāca pārbaudīt manu istabu, cenšoties pieķert mani naktī lasām. Soļi tuvojās un gulta nedaudz nogrima zem mana nakts apmeklētāja svara, un jau nākamajā sekundē spēcīgas rokas, vieglas kā spalva, pacēla mani kopā ar segu un nesa pa gaiteni.

Vispār man sāka šķist, ka šis nenormālais cilvēks jau no pirmās parādīšanās apņēmīgi un metodiski piepildīja visu, kas ir man apkārt. Sapņi un bailes, tad viņa iestādījumi, kuros nemitīgi atrados, kopdzīve, un tagad sapnis... Zafirova kungam kļuva par daudz visās dzīves jomās un personīgās telpas vairs nepalika.

Nolēmusi vairs neizlikties, viņa atvēra acis un sastapās ar mierīgu, bezkaislīgu skatienu, un tad, ļāvusies impulsam, aplika rokas ap zvēra kaklu, piespiežoties pie dzeloņainajiem rugājiem. Mulķis, kurš aizmirsu savu lepnumu un piedeva trīskāršu pazemojumu? Pilnīga taisnība.

Pēc stundas viņa guļamistabā es, viņa svara saspiesta un neko nenozēlodama, pēkšņi nolēmu pajautāt:

– Tu atnāci līdzī tēvam?

Tikai pirms sekundes atslābinātais ķermenis kļuva saspringts. Es vairs necerēju uz atbildi, bet tad Deivids ar nopūtu atrāvās no manis un atbildēja:

– Jā, viņš ir smagi slim, tāpēc izpildīju viņa vēlmi un atkal atvedu viņu no Grieķijas.

Uzreiz uz mēles galiņa bija vēl ducis jautājumu, bet, neuzdrošinādamies tos uzdot, nedaudz mētājos un pagriezos neparastā vietā un aizmigu.

No rīta, izlīdot no tukšās gultas, šausminājos, ka esmu gandrīz pārgulējusi un skrēju uz savu guļamistabu ģērbties. Pulkstenis bija deviņi, un es nepārprotami kavēju universitāti pirmajā skolas dienā. Pēc karstās nakts ar Zafirovu es gribēju gulēt horizontālā stāvoklī līdz pusdienām, bet es negribēju palaist garām nodarbības.

Manas klasesbiedrenes, kuras pa vasaru bija pietrūkušas, sasveicinājās ļoti sirsnīgi, lai gan garastāvokli nedaudz sabojāja tas, ka dažas meitenes no grupas skaudīgi paskatījās uz melno mercedesu, no kura es izkāpu.

– Voronina, vai beidzot esi sākusi izmantot savu labo izskatu un sajūsmā ar bagātu tēti? – Vitja Švyreva, kuru es agrāk ne reizi vien biju atraidījis, smīnot teica.

"Kosti mēlē, Vitja, pretējā gadījumā viņas tētis tev salauzīs muguru," Daška viņam nosvilpās.

– Un tagad man ir bail runāt ar tevi, izmeklētāja sievu! – Švyrevs steidzīgi devās prom no mums, izlaidis nervozus smieklus.

– Dash, lūdzu, centies nezaudēt mēli!

– Paziņo viņam savu vietu, idiot! – draudzene no dūsmām bija malā.

– Aiziet! Jūs abi viņu atrunājāt īstajā laikā, tāpēc viņš ir nikns," smejoties teica mūsu galvenā meitene Vika, "ejam jau, pretējā gadījumā mēs pāris kavēsimies."

Kad beidzot beidzās pēcpusdienas nodarbības, mēs, noguruši no neparasti ilgas sēdēšanas vienā vietā, steidzāmies ārā siltajā septembra saulē.

Slikta sajūta parādījās jau pirms izbraukšanas, kad mēs ar Dašku, Viku, visiem ejot aiz muguras, pēkšņi sadzirdējām pa priekšu virzošo meiteņu čukstus un apjukumu.

– Oho! Kāds vīrietis!

– Labi, ka šodien esmu parādē!

– Meitenes, kāds mers!

Zafirovs brauc tikai ar Mercedes, bet viņi ieraudzīja rīta mašīnu.

Ja tikai tas nebūtu viņš...

Breds.

– Un šeit nāk tētis! "Tas ir viegli," Daška pasmīnēja, un es sastingu, kad ieraudzīju Deividu ar cigareti zobos, kas atbalstījās uz melna Maybach motora pārsega, stāvot tieši pie galvenās ieejas ēkā.

Ne šis! Vispirms mans personīgais murgs un fobija, pēc tam izvarotājs un spīdzinātājs, un tagad mans līgavainis, kurš sveic mani atpakaļ no skolas?

Piesarkusi viņa sāka atkāpties, bet, kad uztvēra sev melnu skatienu, viņa savāca savu gribu dūrē un, iebāzusi seju grīdā, sāka lēnām kā bruņurupucis iet lejā pa kāpnēm. Ja pūlis virzīsies uz

priekšu, būs maz iespēju palikt nepamanītam.

Puiši nevarēja atraut acis no dārgās melnās automašīnas, un klasesbiedri nevarēja atraut acis no tās īpašnieka, savā starpā čukstoties. Manam pazemīgajam cilvēkam tajā brīdī gribējās izkrist pa zemi. Nevēlēdamās pacelt acis, viņa vispirms skatījās uz savas īsās zaļās kleitas apakšmalu un pēc tam uz smilškrāsas pumpu pirkstiem. Kad pēdējais solis bija aiz muguras un biju gandrīz vienā līmenī ar melno mašīnu, nācās taisnoties un sastapt ieinteresētus un skaudīgus skatienus.

– Sveiks, Deivid! – Daška pasmaidīja un klasesbiedri, kas gāja uz priekšu, apgriezās kā pavēles vadīti.

Muļķības!

– Vai tu meklē Sofiju? "Es biju pārliecināts, ka viņa to teica ar nolūku, lai piesaistītu mums vēl vairāk uzmanības un ieberzētu Švyreva degunu sejā.

Deivids paskatījās uz mums ar vienaldzīgu skatienu un pamāja:

– Jā.

– Bet mēs ar meitenēm vienojāties...

Manu nesakarīgo plāpāšanu pārtrauca mierīga balss:

– Iekāp mašīnā, man tevi tagad vajag.

– Jā, Sofija, mana dvēsele, protams, mēs varam iztikt bez tevis! Skūpstī, čau.

Lūk, Daška! Lūk, kaza! Viņai ir vieglāk nogriezt mēli, nekā apklusināt!

Nokaunējusies un neticami apmulsusi vājām kājām apgāju

apkārt mašīnai un apsēdos pasažiera sēdekli. Spēcīgas rokas piesprādzēja manu drošības jostu un iedarbināja dzinēju. Vairākas minūtes braucām pilnīgā klusumā, ko nemaz negribējām traucēt. Manas domas visu laiku atgriezās pie klasesbiedriem, kuri nākamo nedēļu vai pat mēnesi pavadīja, mazgājot manus kaulus. Atmiņā par puišu skatieniem man uzreiz uznāca drudzis, taču pavisam drīz pāri ādai pārskrēja drebuļi – gaisa kondicionieris mašīnā darbojās ar pilnu jaudu.

"Man ir auksti," es teicu trīcošā balsī.

Uz mana ceļgala gulēja silta plauksta, klāta ar zosādu, un Zafirovs uzreiz nospieda dažas pogas, pēc kā kabīnē uzreiz kļuva silti.

– Siltāks? – jautājums tika uzdots klusā un kaut kā aizdomīgi gādīgā balsī.

– Jā, paldies. Kur mēs ejam?

– Pusdienām. Es drīz došos prom, tāpēc jūs pavadīsīt šīs dažas dienas ar mani.

Interesanti. Vispirms gājiens, tagad šis dīvainais “ar mani”...

– Kā ar manām studijām?

– Pētījums var pagaidīt.

– Bet...

“Mācības var pagaidīt, bet es nevaru,” mierīgā, bet kategoriskā atbilde neradīja šaubas – tas būs tā, kā viņš vēlas.

lai tā būtu, lai būtu .

Jūras restorānā mani jau labi pazīst kā Deivida Platonoviča līgavu, tāpēc, kad ienācām, visi viesmīļi manā priekšā izlauzās

ar visjaukākajiem smaidiem. Kamēr Deivids devās atrisināt dažus organizatoriskus jautājumus, mani aizveda uz VIP istabu un atnesa pasūtījumu, kas jau bija gatavs mūsu ierašanās brīdim. Nolēmis negaidīt, es ēdu salātus un izdzēru tasi jasmīnu tējas, un tad nolēmu piezvanīt Daškai, lai izteiktu viņai savu neapmierinātību. Viņa, protams, nejutās vainīga par sevi un pārliccināja mani par savas uzvedības pareizību.

“Lai Švyrevs turpina mani iepriecināt, bet kāpēc par to bija jārunā publiski? Kāpēc tu pievērsies tam?... Kungs, Daša, kurš gan var noslaucīt degunu? Savu kursa biedru acīs es tagad esmu kļuvusi no jūtīgas meitenes par eskortu, kuru izdrāž bagāts tētis!.. Skaists, jūs sakāt? Muļķis, ko tas maina?!”

Viņa atmeta zvanu, nespēdama strīdēties ar Strelkovas kundzi, smagi nopūtās un uzreiz nodrebēja. Strīds ar draugu bija tik aizraujošs, ka es pat uzreiz nepamanīju Zafirovu stāvam durvīs. Vai viņš dzirdēja labu pusi no mūsu skandāla? Noteikti.

– Kurš atkal pēc tevis žēlo? – Saskāros ar meklējošu skatienu un vieglu atraisītu saimnieka smīnu.

“Iespējams, man ir vieglāk jūs aizslēgt, nekā kontrolēt jūsu fanu plūsmu.”

– Nav nepieciešams viņu aizslēgt! – spilgti iztēlojās manu ieslodzījuma attēlu, atcerēdamies, kāds psihotiķis un maniaks varētu būt ārēji vienaldzīgais Dāvids Platonovičs, kad runa bija par mani. Acīmredzot tas, kā es sajūsminājos, Zafirovu uzjautrināja, jo viņa akmeņaino seju rotāja baltzobu smaids un viņš pēkšņi pastiepās man klāt, piespiežot degunu manam vaigu

kaulam:

– Nomierinies, elpo, viss kārtībā.

Kā mēs varam saprast šo trako puisi?

Uzjautrināts?

Kaza!

23. nodaļa

Nākamā nedēļa paskrēja kā viena laimīga diena.

Un, lai gan Zafirovs nemaz nebija mainījies, es biju eiforijā. Sekss bija pārsteidzošs, viņa īpašumā esošā uzmanība un magnētiskā klātbūtne mani ieslēdza kā traku, un es katru reizi atdevos viņam tā, it kā tā būtu mana pēdējā.

Reiz mēs pat vakariņojām ar Dašku, Leru un viņu vīriem, kuri neizrādīja nekādu pārsteigumu, ka mēs ar Deividu tagad esam kopā. Es novēroju savas māsas un drauga pārus un redzēju skaidru atšķirību starp mums. Zafirovs nezvērēja savu mīlestību un mani nevilināja, viņš nestāvēja ceremonijā un nespēlēja vaniļas attiecības. Viss bija pieaugušais un uzreiz ļoti skaidrs. Vismaz man. Es biju kā jauns un skaists protežē, un viņš bija pieaugušais un brutāls aizbildnis. Kaut kas noklikšķināja un viņš mani gribēja, kas nozīmē, ka kamēr es viņu interesēju, tikmēr būšu vajadzīga.

Un es? Es biju iemīlējies un pieņēmu spēles noteikumus.

– Nedēļas beigās jūs lidojat ar mani uz Grieķiju.

– Bet man nav ārzemju pases! Un kā ar manām studijām?

"Jūsu pase ir gatava, un mēs jau runājam par studijām." Es gribu tevi, tāpēc ņemu tevi sev līdz.

Un viņš mani ļoti gribēja. Un viņš to apstiprināja, cik bieži vien iespējams. Ja parastajā dzīvē vecuma atšķirība, lai arī nebija

uzkrītoša, tomēr bija redzama uzvedībā, tad gultā šie četrpadsmit gadi tika izdzēsti acu mirklī. Es kā sērkokciņš aizdegos no viņa pieskāriena, un tagad sods vairs nebija vajadzīgs, jo viss, kas agrāk likās kā sods, tagad bija kļuvis par baudu.

Vēl nedēļu pavadījām saulainajā Grieķijā. Es nekad nebiju bijusi ārzemēs, tāpēc biju pārsteigta un priecīga par visu kā bērns, un viņš katru reakciju pieņēma ar viņam raksturīgo mierīgo vienaldzību un tikai reizēm pasmaidīja, kad mana uzvedība kļuva pavisam komiska.

Deivids daudz nebija klāt, jo lielākā daļa darījumu notika Grieķijā, bet, kad bijām kopā, viņš kā pieredzējis gids daudz stāstīja par sava tēva dzimteni, un es klausījos ar atvērtu muti. Šī apbrīnojamā pasaule man bija jauna un nezināma, taču ar stingro manu Zvēra roku, kas turēja manu plaukstu locītavu, nekas nebija biedējošs.

Kādu nakti, tik tikko elpojot zem viņa svara, es jautāju:

"Jūsu tēvs neatgriezās Grieķijā, vai ne?"

– Jā, ārsti viņam dod labas izredzes un viņš saņem nepieciešamo ārstēšanu.

– Kāpēc jums nav grieķu uzvārda?

– Tas ir manas mātes uzvārds. Mans tēvs viņu pameta, un tikai gadu vēlāk viņš uzzināja, ka viņa ir stāvoklī un dzemdēja bērnu.

– Tad viņš atgriezās? "Es biju ļoti pārsteigts un gribēju uzzināt katru viņa dzīves detaļu.

"Šai dienai pietiekami daudz jautājumu," viņš nobrauca ar degunu gar manu vaigu un piespieda savas lūpas manējās, liekot

saprast, ka saruna ir beigusies.

Mājās atgriezos iedegusi un neticami laimīga.

– Jā, mīļā, tu ziedi un smaržo. Vai tiešām esi izkausējis aukstā Dāvida sirdi? – Daška domīgi jautāja.

"Nē, dažreiz man šķiet, ka viņš ir uguns, un es esmu mazs putns, kas lidoja pārāk tuvu," es gribēju teikt vairāk, bet sliktā sajūta mani atturēja no turpmākiem paskaidrojumiem.

Telefons atdzīvojās un es ieraudzīju ienākošu zvanu no numura ar tādiem pašiem numuriem, un es steidzos pacelt klausuli. Tas ir dīvaini, bet es joprojām neesmu paguvis viņu pievienot savam kontaktu sarakstam:

– Sveiki.

– Neej no restorāna, tagad es tevi paņemšu pats.

– Labi.

Nolikusi klausuli, viņa no somas izņēma spoguļi un sāka sakārtot matus.

– Neaiztieciet savus matus, jūs tagad esat tikai seksualitātes iemiesojums! Trauslā un gaišmatainā Andželika – eņģeļu marķīze!

"Piekrītu, viņa izskatās līdzīgi," viņa noskūpstīja draudzeni uz vaiga un izgāja ārā.

Mašīna gaidīja pie ieejas. Ienākot iekšā, mani pārsteidza kāds dīvains Deivida skatiens. Viņā bija kaut kas... skumjas?

–Kur mēs ejam?

– Mājas.

Tiklīdz iegājām dzīvoklī, es uzreiz paliku apakšveļā un spēcīgas vīrieša rokas nesa mani uz guļamistabu. Atkal un atkal es kļiedzu viņa vārdu, vaidot ar mežonīgu baudu, kas sajaukta ar sāpēm. Likās, ka viņš dzer manu enerģiju kā vampīrs un joprojām nespēj piedzerties. Neviens man neteica mīlestības vārdus, bet šķita, ka jūtas virmo gaisā. Es negribēju domāt par to, kas tas bija, bet man šķita, ka Zafirova nodomi bija vairāk nekā nopietni.

Un pēc visa notikušā es vienkārši biju pārliecināta, ka esmu ieņēmusi īpašu vietu viņa dzīvē.

Bet es kļūdījos.

Rīts mani sagaidīja ar tukšu aukstu gultu un septembra lietu aiz loga. Viņa atvēra acis un sniedzās pēc naktsгалdiņa, kur telefons atdzīvojās, paziņojot par ienākošo ziņu. No viņa.

"Šodien jūs atgriezaties savās mājās. Jūsu klātbūtne vairs nav nepieciešama."

Kas?! Es nespēju noticēt savām acīm un vēlreiz pārlasīju tekstu, kas uzreiz uzpeldēja manu acu priekšā. Trīcošās rokas atkal un atkal atvēra nelaimīgo ziņu un mēģināja noslaucīt lielās asaru lāses, kas no ekrāna ritēja no manām acīm.

Zvērs ir spēlējis pietiekami daudz.

Viņa interese ilga no marta līdz septembrim.

Kas gan var būt vīrieša iekšienē, kurš pusgadu garīgi un fiziski mocīja meiteni un pēc tam viņu pilnībā pakļāva un pieradināja? Kam tas viss bija domāts? Vai uguns viņa acīs bija tikai muļķa fantāzija, kurš iemīlēja aukstu, savtīgu nelieti?

Uzrakstīt kaut ko atbildē? Piezvanīt un sākt kārtot lietas?
ES nē.

Ne ar šo vīrieti.

Ar plaukstu noslaucījusi asaras, viņa piegāja pie spoguļa un neviļus apbrīvoja svešinieku no atspulga: no turienes raudzījās jauna sieviete ar ideālu figūru un skaistu seju, kuras acīs asaras dzirkstīja kā dimanti. .

Nebija sāpju vai aizvainojuma. Es nejutu neko citu kā postu, jo zvērs mani izdzēra sausu un visa enerģija kā karstas asinis no manām vēnām plūda pie viņa.

Vai jūs gribējāt atbrīvoties no psiho un maniaka?

Viss izdevās.

Bet kāpēc tas ir tik rūgts? Laikam tāpēc, ka līdz pašām beigām ticēju pasakai par skaistumu un zvēru, kas beidzās ar pilnīgu neveiksmi.

Tā vai citādi, man bija jādodas prom. Nolēmu nevilcināties un uzreiz sapakoju mantas, un pēc tam, atsakoties no šofera pakalpojumiem, ar taksometru atgriezos vecmāmiņas dzīvoklī.

Paskatoties apkārt, es apsēdos uz krēsla vecmāmiņas mazajā virtuvē. Biju prom tikai mēnesi, bet likās, ka pagājusi mūžība. Es gribēju samazināt kustību un satraukumu līdz minimumam, tāpēc nesteidzīgi izkārtāju savas lietas un pagatavoju sev zāļu tēju. Iekšā valdīja tukšums, it kā es būtu trauks, no kura izdzerts un pēc tam miskastē izmests dzīvinošs mitrums. Tā ir dīvaina sajūta.

Skatoties uz lietaino ielu, pēkšņi prātoju, vai man vajadzētu

viņam pārskaitīt atpakaļ tos sasodīti piecus miljonus, kas vēl bija manā kontā.

Nē.

Zafirovs viņus nepieņems, un tas izskatīsies pēc postēšanās un veida, kā piesaistīt man uzmanību. Un tas bija pēdējais, ko es gribēju. Tā kā viņš spēlēja pietiekami daudz un viegli mani izmeta no savas dzīves, tas nozīmē, ka manas vienīgās rūpes ir manas jūtas.

Es varu tikt galā.

Jau no pirmās manas dzīves dienas Deivids Zafirovs tajā ienesa tikai haosu, un tagad, kad viņš pazuda, atstājot vairāk jautājumu nekā atbilžu, man nebija ne mazākās nojausmas par savu turpmāko dzīvi. Kā viesulis viņš aizslaucīja manu ierasto realitātes uztveri, atstājot tikai kaut kādu perversu aizdomīga miera un cinisma sajūtu.

Tagad es negribēju veidot attiecības un veidot ģimeni, jo mana psihe bija salauzta. Un kā gan varētu būt savādāk, jo man izdevās iemīlēties visnežēlīgākajā un savtīgākajā vīrieti, kurš no manis atbrīvojās kā no garlaicīgas rotallietas.

Tā nu pagāja trīs garas nedēļas, kuru laikā izgāju cauri dažādiem posmiem no situācijas nepieņemšanas līdz histērijai un sapratnei, ka mani ir pametis varmāka, kas tādus kā es plēsa kā riekstus.

Daška un Lera bija pārsteigti par ziņu par mūsu šķiršanos, taču mana dabiskā noslēpumainība man palīdzēja noslēpt ciešanas, kuras es absolūti negribēju viņu priekšā parādīt.

Beidzot pēc mēneša atradu sevī spēku pateikt sev galvenos vārdus:

– Paldies par zinātņi, Deivid Platonovič. Paldies, ka salauzi mani un atstāji mani.

Tagad lauzīšu un metīšu.

24. nodaļa

– Sofija, tu esi kļuvusi pavisam citāda! Žēl tikai, ka tagad, kad esmu precējusies, nevaru tāpat uzvesties,” Daša smējās, kad sēdējām itāļu restorānā, un jau otro reizi man kā komplimentu atnesa pudeli dzirkstošā vīna. nākamā tabula.

Es pagriezos un burvīgi uzsmaidīju vīrietim, kurš mani aprija ar acīm. Nav slikti. Ir skaidrs, ka viņš ir bagāts un ar patīkamu izskatu. Un es? Jā, es tagad izskatījos labāk nekā jebkad agrāk.

Tikusi galā ar pirmo šoku, pēc pārdomām sāku tērēt mana EX-zvēra atsūtīto naudu dzimšanas dienā. Drēbju skapis tika pilnībā atjaunināts, un manas sejas mati spīdēja no labas kopšanas.

– Tas ir tā, it kā jūs tikko atgrieztos no Parīzes! – Lera iesaucās, glāstīdama savu milzīgo vēderu.

Ir pagājuši divi mēneši kopš mūsu šķiršanās no Deivida, un ar lielu gribaspēku es savedu kopā. Pēc Daškas teiktā, viņš valstī praktiski neatradās, jo steigā pārrēģistrēja daļu sava slimā tēva īpašumu. – Nospļauties! – Es nodomāju un brīvi parādījos visās pilsētas iestādēs, nolemjot, ka, tā kā Zafirova tur nebija, tad nav jēgas baidīties no negaidītas tikšanās.

Tā kādu dienu, sēžot mūsu iecienītākajā kafejnīcā, Lera, Daška un es saskārāmies ar Vadima Andrejeviča bijušo palīgu Iročku Avdejevu. Mūsu uzskati sadūrās, un bija mulķīgi izlikties, ka mēs viens otru nepazīstam.

Irina pienāca un vispirms sveicināja:

– Labvakar! Valērija, kā tev iet, kā ar veselību?

Lera atturīgi atbildēja, taču pauze kļuva neveikla, tāpēc es saņēmu drosmi un uzaicināju Iročku apsēsties pie mums.

Avdeeva bija mūsu viena vecuma, un mēs ar Dašku kaut kā negaidīti sākām ar viņu cieši sazināties pēc tā vakara. Savulaik Lera bija šausmīgi greizsirdīga uz savu vīru, un pirms pāris mēnešiem Ira pārgāja par reģiona galvenā prokurora palīgu: skarbs puisis, kurš diemžēl bija vienkārši nepanesams priekšnieks. Iročka, atzītā skaistule un tiesneša meita, bija spiesta paciest viņa tirāniju, jo viņas tētis aizliedza viņai atnest. Tikai mēneša laikā mēs kļuvām tuvi, it kā mēs būtu pazīstami daudzus gadus.

Lera gatavojās dzemdībām un mums nebija laika, tāpēc viņa neizteica nekādu neapmierinātību ar mūsu jauno draugu. Turklāt pēc kopīgas pasēdēšanas vakara kafejnīcā viņi visu izdomāja savā starpā un pat palika labi draugi.

Tikmēr tikai miris vīrietis nevarēja būt greizsirdīgs uz Irinu. Krāšņi balināti mati zem lāpstiņām, lielas zilas acis, niecīgs deguntiņš – puse plastikas klīniku apmeklētāju sapnis un kuplas lūpas, dīvainā kārtā, pilnīgi dabiskas. Lai gan manam jaunajam draugam bija diezgan maza auguma, viņam bija pārsteidzošas proporcijas, ko rūpīgi kontrolēja trenāžieru zāles treneris. Sagadījās, ka šī Bārbijas kopija mani pat aizvilka uz sporta zāli, paziņojot, ka, neskatoties uz manu labo figūru, man ir jāzaudē negatīvā enerģija.

Un tagad Ira, nemierīgā daba un mazliet sava tēta izlutināta, čivināt manā telefonā:

– Sveika, Sofija, tu nokritīsi! Vai atceraties, kad mēs tikko sākām runāt, es teicu, ka uzņēmējs Ādams Čotčajevs man liek ķīļus? Tātad viņš no kaut kurienes dabūja manu numuru! Mēs sarakstāmies, un viņš piedāvā satīties ar viņu un viņa draugu, viena Maskavas senatora dēlu, restorānā!

"Kāpēc ne," es vienaldzīgi atbildēju.

– Lieliski! – Iročka čivināja un nolika klausuli.

Līdz nākamās dienas vakaram biju pilnībā gatava tikšanās reizei: bēša pārsēja kleita, pakausī salikti mati un grimis ar melnām bultām, izceļot manas zilās acis. Padomājusi, uzvilku augstpapēžu kurpes – visu maza auguma meiteņu nemainīgs atribūts. Nevienu neļāvu tuvoties un arī neplānoju, taču atklāti izbaudīju savu jauno lomu kā viena no mūsu pilsētas zvaigznēm, par kuru kļuvu, pateicoties saziņai ar Iročku.

Itāļu restorānā mūs jau gaidīja tas pats Ādams Čotčajevs – izskatīgs kaukāzietis, kurš kaut kā miglaini atgādināja Dāvidu, bet augumā krietni mazāks un piecus gadus jaunāks. Viņa draugs Aleksejs, ar kuru tikos uzaicināts, bija garš, gaišmatains, patīkama izskata vīrietis, nedaudz pāri trīsdesmit.

– Un šeit ir tiesājamais Čočajevs! – Iročka čivināja, tērpusies šikā bikškostīmā, uzsverot visus sava pavedinošā ķermeņa izliekumus.

– Sveika, skaistā! – Ādams baltzobs pasmaidīja.

"Irina," Bārbija iepazīstināja sevi ar Alekseju un, pagriezusies

pret mani, pasmaidīja, "un šī ir mana draudzene Sofija."

"Tas ir skaists vārds, Sofija," Aleksejs teica un sniedza man roku.

Vakars sākās ar patīkamu apmaiņu un turpinājās pie vīna glāzes. Ādams skatījās uz Iru kā kaķis uz peli un šķita, ka viņš tik tikko atturējās, lai viņu nozagtu un aizvestu. Un viņa draugs, neskatoties uz acīmredzamo interesi par manu personu, uzvedās daudz mierīgāk un izrādīja rūpīgu smalkjūtību, neļaujot sev pārāk daudz.

"Sofija, tu esi kā malks dārga šampanieša," atzina mans jaunais pielūdzējs, kurš nemaz neslēpa savu apbrīnu.

"Galvenais ir tas, ka nākamajā rītā es tev nesāpju galvassāpes," es atbildēju un iesmējos.

Man patika Aleksejs, var teikt, ka viņš bija pirmais, kurš izraisīja interesi kā vīrietis no dienas, kad es paliku viena.

Vakars pamazām pārvērtās naktī un bija jau ceturtdaļdivpadsmit, kad Iras telefons atdzīvojās un sāka čīkstēt kādas mulķīgas dziesmas vārdus.

– Ne šis! – Viņa uzlēca kā applaucēta un pazuda dāmu istabā, un, kad viņa atgriezās, no viņas satrauktās sejas bija skaidrs, ka pienācis laiks beigt vakaru.

– Es tevi aizvedīšu, skaistā! – Ādams uzreiz sāka trakot.

– Nē! Nē! Mēs ar Sofiju brauksim ar taksi!

Apmainījušies ar numuriem, atvadījāties no Alekseja un vienojāties satikties.

Jau taksometrā es pagriezos pret Avdejevu:

– Prokurors zvanīja?

– Viņš ir nikns! – Irina lemti sacīja.

– Protams.

Man bija žēl sava drauga, kuru mocīja liels priekšnieks, kuram nebija iespējams atrast autoritāti. Saskaņā ar Irinas stāstiem viņš kontrolēja viņas izskatu, personīgo dzīvi un gandrīz katru vakaru pēc darba viņa viņam no galvas skaitīja rakstus no kriminālkodeksa. Ja prokurors uzzinās, ka viņa ir randiņā, viņš viņu vienkārši saplosīs. Cerberus. Tāpēc tagad es neuzdevu liekus jautājumus un labprāt pārtraucu lielisko vakaru.

– Kā tev patīk Ādams? – mēģināja novērst Iročkas uzmanību no skumjām domām.

– Skaists un brutāls, bet tagad viņam nemaz nav laika! Manā galvā ir tikai darbs. Kā tev patīk Aleksejs?

"Tas tiešām nav nekas," pasmaidīju un pastiepu roku pēc telefona, kas man paziņoja par jaunas ziņas pienākšanu:

"Žēl, ka vakars beidzās tik ātri, man pat nebija laika baudīt saziņu ar jums. Es gribu jūs redzēt rīt!"

"Ja gribēsi, redzēsi," viņa nospieda pogu "sūtīt" un pasmaidīja.

Man viņš ļoti patika. Adekvāti un patīkami. Kas tagad vajadzīgs.

Skatoties pa taksometra logu lietainajā naktī, es pēkšņi atkal atcerējos par to, kurš samīda manu lepnumu un stulbi bez paskaidrojumiem mani pameta. Tas vairs neatkārtosies. Tagad es zināju savu vērtību un sapratu, ko tieši vēlos.

Pēc Irinas teiktā, Aleksejs Gordejevs bija bagāta un ļoti ietekmīga galvaspilsētas senatora dēls. Viņam ir lieliska nākotne. Ārēji viņš arī bija labs, un pats galvenais, viņš man iekrita jau pirmajā tikšanās reizē. Tā ir maza lieta. Mazliet flirts, sievišķīga viltība un viņš ir manā kabatā. Manā galvā zibens ātrumā nogatavojās plāns. Es nevēlējos tikai aizmirst Zafirovu, es gribēju dzīvot tā, lai, mani ieraugot, viņš neapmierinātībā vienkārši iekostu elkoņos. Tāpēc man jābūt kopā ar augsta līmeņa vīrieti.

Gordejevam vajadzētu mani apprecēt.

25. nodaļa

Sēdēju kafejnīcas vasaras terasē un apsedos ar siltu segu, izbaudot vienu no siltākajām novembra dienām.

Mans kungs aizkavējās, un es izmantoju iespēju aizvērt acis, pakļaujot degunu saulei.

"Tikko vakar es satiku skaistāko meiteni šajā pilsētā, un šodien viņas klātbūtne paaugstināja novembra temperatūru līdz divdesmit grādiem!"

Atvērusi acis, viņa pasmaidīja. Šeit viņš ir. Pretī stāvēja pats Aleksejs Gordejevs ar lielu rozā rožu pušķi gatavībā.

– Skaists un gandrīz iemīlējies...

– Kāpēc gandrīz? Jau iemīlējies! – viņš godīgi atzinās un čukstēdams pieliecās pavisam tuvu, – pa galvu iemīlējies.

– Brīnišķīgi! Es mīlu godīgus vīriešus!

Tās bija brīnišķīgākās pusdienas, kādas esmu ēdusi ilgu laiku. Mēs sazinājāmies tā, it kā būtu pazīstami simts gadus un nebūtu tikai labi paziņas, bet gan pāris. Aleksejs mūs valdzināja ar savu pieklājību un vērību, vienlaikus paliekot neuzbāzīgs un patīkams sarunu biedrs.

Neskatoties uz lielo figūras līdzību, pēc izskata viņš radikāli atšķīrās no Zafirova: zilas acis un īsi apgriezti brūni mati, kā arī gludi noskūtais kvadrātveida zods viņu nepadarīja sliktāku, viņš vienkārši bija savādāks.

– Tātad atbildiet uz manu jautājumu: kāpēc šāds vīrietis un

pat ar šādu amatu joprojām nav precējies?

– Precējies. Bija. "Es izšķīros pirms trim gadiem," Gordejevs iesmējās un piebilda: "Un jūs?" Tik skaista un pilnīgi viena?

"Pirms neilga laika es nebiju viens. Es pat plānoju apprecēties ar kursa biedru, bet tas neizdevās. Mūsu attiecības izpostīja viens dupsis...

"Es nemelošu un godīgi teikšu, ka esmu priecīgs par šo apstākli."

"Tagad arī es priecājos, bet tad man šķita, ka tas ir pasaules gals."

Protams, es nolēmu klusēt par to, kas bija iemesls manām neveiksmīgajām kāzām. Zafirovs nav pēdējais cilvēks pilsētā, tāpēc labāk viņu nepieminēt.

Vakarā, kad Gordejevs mani veda mājās, es skatījos ārā pa logu un domāju par to, cik liktenis ir neparedzams: galu galā pirms pusgada es pat iedomāties nevarēju, ka izvēlēšos vīrieti nevis ar sirdi, bet ar savu prātu. Jā, tas ir pareizāk, ņemot vērā, ka mana sirds joprojām ir nodevējs, kurš paguva iemīlēties savā galvenajā pāridarītājā. Un kāpēc viņš mani nesatika agrāk?

Pirmo reizi pēc šķiršanās no Zvēra laiks neievilkās, bet gan paskrēja ātri. Mēs ar Alekseju bijām satikušies divas nedēļas, kad viņš beidzot jautāja:

– Vai tu dosies ar mani uz Maskavu?

– Tieši tā? "Gordejevs mani pārsteidza ar savu tiešumu un spiedienu.

"Es jau esmu pieaudzis zēns un neesmu apmierināts ar lēno

notikumam attīstību." Turklāt tādu kā jūs ātri sagraus. Un es gribu tevi sev

"Tas ir paziņojums," viņa pasmaidīja un piebilda: "Es iešu."

"Tad es vēlos, lai mēs šodien beidzot aizmigtu kopā vai, sliktākajā gadījumā, vismaz nonāktu vienā gultā, jo ar pāris nejauši salauztiem skūpstiem man nepietiek."

"Kā tu saki," es paklausīgi piekritu, lai gan iekšēji nodrebēju no domas, ka ar mani seksuēs kāds cits, nevis Zafirovs. Es neviļus atcerējos zvēra teiktos vārdus: "Tu vari mīlēt jebkuru, bet tikai es tevi izdrāzīšu." Viņš pieradināja mani, dupsī, viņš mani tik ļoti iebiedēja, ka pat pēc šķiršanās es baidos nevienu laist sev klāt.

"Es tevi paņēmu vakarā," viņš mani noskūpstīja un, samaksājis rēķinu, devās uz izeju.

– Mierīgi! – Es pasūtīju pats. Galu galā viņš ir krāšņs vīrietis, uz kuru es neesmu bērnišķīgi piesaistīts. Kā ar seksu? Sekss sekos. Galu galā pēc Zafirova zvēribām mani ir grūti ar kaut ko pārsteigt.

Vēloties aizņemt savu ķermeni un domas ar kaut ko būtisku un novēršot uzmanību no domas, ka nāksies pārgulēt ar Gordejevu, visu dienu rūpīgi gatavojos nākamajai naktij: no pusdienlaika līdz vakaram paliku skaistumkopšanas salonā un uzvilku vienu no skaistākajām. apakšveļas komplekti. Ārā jau bija tumšs, kad telefona signāls vēstīja, ka ir atnākuši pēc manis.

– Mana skaistule! – Gordejevs mīli nočukstēja, izkāpjot no mašīnas, lai mani sagaidītu.

– Gandrīz tavs! – es mīli pasmaidīju, pēkšņi sajutusi pavisam

mierīgu.

No kurām nav iespējams izvairīties!

Sporta automašīna naktī mūs izbrauca pa pilsētu. Jau pie ieejas viesnīcā, kurā Aleksejs dzīvoja visas šīs divas nedēļas, mēs pēkšņi apstājāmies.

– Smuki! – viņš norūca un sarūgtināts paskatījās uz sava animētā mobilā telefona ekrānu.

– Kas notika? – Es paskatījos viņa sejā un redzēju vīrieša vilšanos, kurš zaudēja to, ko bija medījis daudzas dienas.

– Man steidzami jālido uz Maskavu.

– Tieši tagad?

"Jā, nākamais lidojums ir pēc četrdesmit minūtēm," viņš paskatījās uz mani ar greisirdīga saimnieka skatienu un pēkšņi piebilda: "Tu lido ar mani!"

– Leš, man jāsapagatavojas, es neesmu gatavs uzreiz.

Cik viegli ir lasīt iemīlējusies vīrieša domas... Arī tagad Gordejeva, kuram manis pietrūka, sejā bija rakstīts dusmas un īgnums.

– Bet tu apsolī, ka drīz lidosi pie manis?

"Es apsolu," es pasmaidīju un pastiepu roku, lai pieskartos viņa lūpām. Viņš satvēra mani ap vidukli un pievilka sev klāt, un tad ar nopūtu atbrīvoja.

"Vēl nedaudz, un es mainīšu domas par došanos!"

Vai es jutos atvieglota, kad devos mājās ar taksometru, un mans draugs uzreiz aizlidoja uz galvaspilsētu? Nezinu.

Taču tā vai citādi romantika, kas sākās acu mirklī, pēkšņi

apstājās uz vairākām nedēļām. Sazvanījāmieš vairākas reizes dienā un daudz runājām. Šķita, ka Gordejevs zina visu pasaulē un bija patiesi ieinteresēts man to pastāstīt. Priecājos par katru zvanu un ziņu, sirsnīgi izbaudot flirtu un tikšanās gaidas.

Un tieši tad, kad viņš bija pabeidzis savas lietas un atkal sāka pieprasīt, lai es braucu uz viņa galvaspilsētu, viņa mīļotā māsa Lera sāka dzemdēt.

– Piedod, Leš, bet mūsu tikšanās atkal tiek pārcelta. Mana māsa dzemdē, un viņas vīrs jau panikā ir nopostījis pusi no dzemdību nama.

"Mani sāk sasprindzināt apstākļi, kas liedz man tevi redzēt, mazulīt, tikai nedaudz vairāk, un es lidošu un paņemšu tevi!"

"Dārgais, nodarbojies ar savu politiku, un es drīz ieradīšos pie tevis, bet es nevaru atstāt savu māsu, kura dzemdē!"

– Šis ir tavs pēdējais attaisnojums!

– Protams, jūs varat iegādāties biļetes!

Patiešām, man vienmēr kaut kas traucēja aizbraukt un atkal satikties ar Gordejevu. Arī tagad radu pulcēšanās un brāļa dēla piedzimšana manu klātbūtni pilsētā padarīja ārkārtīgi nepieciešamu. Vai tas ir sava veida lāsts no bijušā? Smieklīgi.

Atskanēja pieklausījums pie durvīm, un es steidzos tās atvērt mammai, tantei Lenai un vecmāmiņai, kas ar milzīgām somām ielauzās viesistabā. Leras māte kaut kā izņēma no somas čikstošo telefonu un, pieņemot ienākošo zvanu, kļiedza:

– Vai tu dzemdēji? Puika! Trīs deviņi simti piecdesmit piecdesmit četri centimetri! Jā, Vadik! Apsveicam!

Pēc ierastajiem apsveikumiem un asarām vecmāmiņa pēkšņi jautāja par savu znotu, kuru viņa vienkārši nevarēja izturēt:

– Kā iet Vadimam?

"Es gandrīz iesitu galvenajam ārstam pa seju," tante Ļena smējās.

– Viņš ir viņa repertuārā! – vecmāmiņa bija sašutusi, un mēs steidzīgi saģērbāmies un devāmies uz dzemdību namu.

Ieradušies vietā, istabā atradām Leras vīra vecākus, kuri tur dežurēja kopš rīta. Jaunā tēta sejā bija priecīgs smaids un lepnums.

– Apsveicu!

"Es tagad iešu pie Leras, un tad gaidīšu visus restorānā, mēs svinēsim mana mantinieka dzimšanu."

Kad viņš nosauca adresi, mana sirds atviegloja. Vismaz šodien nevis uz Dāvida iestādījumu, bet uz vienu no viņa partnera Morozova restorāniem.

Bet kāda man tagad starpība? Galu galā man ir jauna romantika un jauns bagāts vīrietis. Un Zafirovs? Viņš ir pagātne. Nosplauties!

26. nodaļa

Par godu ilgi gaidītā Gromovu mantinieka piedzimšanai vienā no reģionālā centra iestādēm tika pasūtīts liels bankets.

Šeit bija gan kolēģi, gan radi un vienkārši draugi. Visi steigza teikt tostu un apsveikt jaundzimušā ģimeni.

Es sēdēju blakus laimīgajam tēvam Daškai un viņas vīram Mišam, un nedaudz vēlāk mums pievienojās Iročka un viņas jaunais priekšnieks – reģiona galvenais prokurors, garš, sportisks vīrietis ar pārsteidzoši zilām acīm.

Viens no Avdejevas priekšnieka vietniekiem Djagiļevs pievērsa man uzmanību, bet Ira publiski paziņoja, ka man ir dēka ar bargu Maskavas vietnieku, kas lika manai vecmāmiņai un mātei, kas sēdēja nedaudz tālāk, aizrīties ar vīnu. Infekcija! Sākumā Daška mani uzrunāja ar savu plāpāšanu, tagad arī Iročka! Tas bija mazs mierinājums, redzot, cik bargi uz viņu skatījās prokurors, liekot viņai sarauties un sakost mēli. Man jau viņš patika. Labs vīrietis ir stingrs, tas viņai vajadzīgs!

– Sofija! Dīvaini, ka tev tuvākie nezina, kas notiek tavā personīgajā dzīvē,” aizvainota čukstēja mana māte.

“Mammu, tagad nerunāsim par mani, bet par Leras mazuli,” es asi sacīju.

– Un viņa mums vienmēr ir kā tumšs zirgs! Vismaz Ļeročka neslēpās un vienmēr stāstīja patiesību,” vecmāmiņa aizkaitināti iestarpināja.

"Tas sākas," noskaņojums bija sabojāts, un es grasījos pamest galdu, kad pakausī sajutu dedzinošu sajūtu. Es labi zināju šo sajūtu: un tagad es uzreiz sapratu, ka mans murgs ir pienācis. Šeit pietrūka tikai mana bijušā Zvēra!

Daša, redzot manu spriedzi, čukstēja:

"Man šķita, ka jūs zināt, ka viņš ir ieradies." Atvainojiet, ka nebrīdinājām.

– Nekas. Viss ir kārtībā. Man vienalga.

Tikmēr Vadīms atplestām rokām devās pretī savam mīļajam viesim, un dažas meitenes zālē sāka taisnot matus. Acu mirklī visi viesi pievērsa uzmanību kādam izskatīgam tumšmatainam vīrietim, kurš skatījās uz mani. Kad mūsu skatieni sastapās, es ar gandarījumu konstatēju, ka manī praktiski nekas netrīcēja, kas nozīmēja, ka esmu uz pareizā ceļa.

Zafirovs pacēla kvadrātveida glāzi ar dzintara dzērienu un savā pusbalsī sacīja, skatoties uz Vadīmu:

– Es apsveicu jūs ar jūsu mantinieka piedzimšanu! Mana tēva dzimtenē saka: lai viņš dzīvo ilgi, lai viņš dzīvo līdz sirmiem matiem, lai viņš visur nes sev līdzīgu zināšanu gaismu un lai visi sauc viņu par gudro!

No visām pusēm atskanēja vienprātīgs "Urā!", un, kad ieraudzīju Gordejevu ienākam, piecēlos un klusi izgāju no galda.

– Sveiki! Jā, mēs svinam Lešu! Man tevis pietrūkst, protams! Es teicu, rezervējiet biļeti rītdienai, ja vēlaties, un es lidošu. Skūpst.

Viņa nospieda beigu zvanu un paskatījās uz ielu pa milzīgo

panorāmas logu gaitenī. Aukstā novembra nakts bija lieliski piemērota manam noskaņojumam, ko sabojāja Zafirova izskats. Likās, ka laiks būtu pagriezies atpakaļ, atkal atgriežot mūs sākuma punktā, it kā šie divi mēneši nekad nebūtu bijuši. Es nemaz negribēju atgriezties pie viesiem, tāpēc vilcinājos, skatoties uz mazajām sniegpārslīņām, kas lidoja no debesīm. Tomēr vientulība nebija ilga un jau pēc pāris minūtēm zema baritona balss aiz muguras mani izrāva no drūmajām domām un lika pārsteigumā saraustīties:

–Kur tu dosies?

Kā viņš uzdrošinājās? Pēc visa, ko viņš ar mani izdarīja, parādīties un nopratināt mani tā, it kā viņš nebūtu izturējies pret mani kā pret sūdu un pēc tam pametis mani kā pret garlaicīgu rotaļlietu! Es pēkšņi pagriezos un, dusmu pilnām acīm, caur zobiem nomurmināju:

– Nekur! Kā redzat, es vienkārši stāvu un apbrīnoju skatu pa logu!

Viņš bija pilnīgi mierīgs un šķita absolūti vienaldzīgs, bet jau nākamajā frāzē Dāvida balsī parādījās draudīgas notis:

"Es jautāju pēdējo reizi: kur jūs plānojat lidot?"

"Jūsu suņi mani vairs neskatās?" Ja nē, tad tas noteikti nav jūsu nosodītā darīšana, kur es došos! Lai gan nē, es atbildēju: es iešu pie kāda, kurš, es ceru, būs adekvātāks par tevi!

Es pati nesapratu, kā gandrīz pēdējos vārdus izspļāvu viņam sejā. Pirmo reizi visā mūsu iepazīšanās laikā Zafirova seja bija izkropļota no dusmām. Vienaldzīgais, noslēgtais Dāvids, kurš

reiz mani sodīja un mocīja ar akmens seju, tagad izskatījās pēc nikna vilka. Viņa acis vienkārši kvēloja niknumā, un es, apdullināta, nobijusies no šīs briesmīgās uguns, paspēru soli atpakaļ. Viņa dūres savilkās un vienā mirklī viņš, pārvērties par zvēru, satvēra mani aiz rīkles un piespieda pie aukstā stikla:

– Es tevi nožņaugšu, kuce! Neuzdrošiniies mani muļķot!

Spēcīga roka sāpīgi saspieda manu tievo kaklu un es nopietni baidījjos, ka viņš mani nogalinās. Nekad agrāk nebiju viņu tādu redzējis, tāpēc uz mirkli sastingu no bailēm kā putns lamatās, bet jau pēc sekundes sapratu, ka atpakaļceļa vairs nav un man ir jāredz lieta līdz galam.

Saniknot Zafirovu?

Jā!

Sakopusi nez no kurienes uzradušās drosmes paliekas, es smagi elpodama ķērkāju:

– Deivid Platonovič, tava klātbūtne vairs nav nepieciešama. Bezmaksas.

Viņa sejā bija rakstīts tāds niknums, ka šķita, ka pēc mirkļa viņš salauzīs man kaklu:

– Pie velna, nē! Jūs esat pietiekami daudz staigājis divos mēnešos un atpūties, tāpēc šodien jūs dodaties pie manis uz pāraudzināšanu.

– Esmu viņā iemīlējusies!

– Nemelo man. Es noteikti zinu, ka nē, bet par katru datumu, kas man šodien tika ziņots – jūs atbildēsiet! Man tevis, miskaste, pietrūka tikai divas nedēļas!

Kas pie velna ir divas nedēļas? Mēs neesam bijuši kopā divus mēnešus!

– Es lidošu uz Maskavu!

"Tev vispār nav pašsaglabāšanās instinkta, kuce?" Es labāk tevi nogalināšu, nekā atdošu kādam!

Situācija atkārtojās. Atkal. Taču Zafirovs neņēma vērā, ka es tagad esmu citādāks, un vairs netaisījos klusēt. Pamanot kustību koridorā, es čīkstēju:

– Palīdzībai!

Deivida sejā atspoguļojās pārsteigums, kurš negaidīja šādu pavērsienu, un es, izmantojot mirkli, izlecu no viņa rokām, kas bija atbrīvojušas viņa tvērienu. Ejā parādījās Iročka un Daša:

– Sofija, mēs tevi visur meklējam! Vēl pāris dejas un Irka aiziet! Cerbers teica, ka viņš neļāva viņam palikt bez viņa! Tur Djagiļevs jau dungoja visas ausis, ka tu viņam mežonīgi patīc!

Es apstājos un iztaisnoju savu īso samta kleitu, nopūtos un pagriezos un mīlā balsī teicu tieši Zafirovam sejā:

– Ak, Djagiļev! Man patika, meitenes! Ejam dejot!

Melnās acis skatījās tieši uz mani, un zvēra seja bija mierīga un vienaldzīga, bet tagad es zināju, kādas spēcīgas jūtas tas var slēpt. Tāpēc es iekšēji gavilēju. Es viņu savīļņoju! Turies, dupsi!

Ieejot zālē, devos uz deju grīdu un kopā ar meitenēm sāku raustīties mūzikas skaņās. Djagiļevs mani vienkārši aprija ar acīm, un es pasmaidīju pretī. Rezultātā trakā dejošana noveda pie tā, ka tuvinieki, manas uzvedības atturēti, sāka čukstēt un vecmāmiņa, acīmredzot, grasījās man aizrādīt, kad sajutu, ka

spēcīgā vīrieša roka mani satver tieši virs elkoņa.

"Tagad apsēdieties," Zafirovs norūca man ausī.

"Šeit ir pilna istaba ar cilvēkiem, ieskaitot manus radniekus un visu izmeklēšanas komiteju." ko tu man darīsi? – pagriezies un burtiski nošņācu pēdējo frāzi viņa sejā.

Viņš neteica ne vārda, bet es redzēju, ka Zafirovs ir uz robežas. Šķiet, ka es beidzot to saņēmu. Joprojām turot manu roku, viņš mani bez ceremonijām aizvilka taisni uz vietu, kur sēdēja mani radnieki un piespieda apsēsties uz krēsla. Kā viņš zināja, kur mani aizvest? Droši vien no tās pašas vietas, kur iespējamā aizbraukšana. Es paskatījos apkārt un, pārlicinoties, ka nevienam, izņemot manu vecmāmiņu un mammu, nav laika redzēt manas dejas apkaunojošās beigas, es nedaudz nomierinājos.

Tomēr Zvērs bija ļoti dusmīgs un negribēja nomierināties. Tieši manas vecmāmiņas un mātes priekšā viņš mani vēl vairāk pazemoja, sākot lamāt:

– Sēdi un padomā par savu uzvedību!

Vecmāmiņa atzinīgi iesmējās un piebilda:

"Es pats grasījos jums to pastāstīt, bet tas ir tik labi, ka šeit ir īsti vīrieši!"

Kas? Mana vecmāmiņa, kurai no pirmā acu uzmetiena nepatika Vadims Andrejevičs, kurš bija traks pēc Leras, slavēja Dāvidu, kurš sabojāja visu manu dzīvi? Jā, viņa acīmredzami nesaprata vīriešus. Saraucu pieri un sēdēju vienā vietā līdz pašam vakara beigām.

Un mājupceļā nolēmu nekavēties un tieši taksī paziņoju ģimenei, ka rīt lidošu uz Maskavu pie vīrieša.

Vecmāmiņa kiedza tik skaļi, ka taksists divas reizes apstājās un izkāpa no mašīnas uzpīpēt, bet māte raudāja un bezspēcīgi metās uz augšu.

27. nodaļa

Diena pēc banketa izvērtās vēl nepatīkamāka par vakaru.

Pēc skandāla ar Zafirovu es ne tikai iekšēji vēl trīcu, bet mājās bija sācies īsts karš. No rīta līdz vēlam vakaram vecmāmiņa un mamma mani mēģināja atrunāt no ceļojuma visdažādākajos veidos, sākot ar asarām un beidzot ar draudiem:

– Es arī Leru aizrādīju! Sofija, tu man ar katru minūti sagādā vilšanos arvien vairāk!

"Es došos pie viņa, un tas netiek apspriests!" Aleksejs Gordejevs taču ir brīnišķīgs turīgs cilvēks, politiķis!

– Jūs pats teicāt, ka esat pazīstami apmēram mēnesi! Sofija, tu viņu nemaz nepazīsti! – mamma raudāja.

"Vai jūs neesat stāvoklī pēc stundas?" – Vecmāmiņa aizdomīgi paskatījās uz mani.

– Kādas muļķības! Protams, nē!

Skandāls nerimās un nācās piezvanīt Gordejevam, kurš mani gaidīja, un lūgt pārcelt lidojumu uz vairākām dienām.

– Kas pie velna! Sofija, es gandrīz zaudēju pacietību! Gribi būt ar mani vai nē? "Aleksejs burtiski ierāvās klausulē, un es lieliski sapratu viņa sašutumu. Es nevarēju neatcerēties savu bijušo, kurš arī pārvērtās par neadekvātu cilvēku, kad nesaņēma no manis to, ko gribēja. Grēcīgā kārtā pat sāka iezagties doma, ka mēs ar Leru esam zem ģimenes lāsta, citādi kā gan mēs varētu izskaidrot, ka apkārtējie vīrieši trakoja un pārvēršas par

pilnīgiem psihopātiem?

"Protams, es gribu, Lioša, bet manai mātei un vecmāmiņai jāpierod pie domas, ka es aizeju."

Smaga nopūta un mierīgāka, vienmērīgāka balss:

– Labi, es pārplānošu jūsu lidojumu uz trim dienām. Bet ja tevis nav, tad es pats lidošu tev!

– Skūpst! Es tevi nepievilšu! – es atviegloti noteicu un noliku klausuli.

Nu vismaz šeit ir sapratne un nav liela kavēšanās! Un man nepaveicās visās frontēs! Radinieki, kuri negrasījās doties prom tuvāko pāris dienu laikā, un Zafirovs, kurš atkal atcerējās manu eksistenci. Vispār es nopietni domāju, ka visas manas nelaimes sākās tieši no tās ceturrtā marta nakts, jo šajā pusgadā man ne tikai pietrūka sava otrā līgavaiņa, bet arī dzēru uz pilnu klapi.

Deivids, kuram bija slikti ar galvu, bija kā suns silītē, vai nu nedeļa man mieru, tad pameta mani, un tagad viņš parādījās visnepiemērotākajā brīdī. Vai es esmu lelle, ar kuru var spēlēties un uz pāris mēnešiem nolikt plauktā?

Ak nē!

Es nopūtos un garīgi sev teicu, ka šīs "karstā un aukstā" spēles ar mani vairs neder. Es nevēlējos tikai, lai viņš atkāpjās, es gribēju, lai viņš saprastu, ka tagad viņš vairs nevar tikt pie manis.

"Vai jūsu vietnieks nopirka jums visas šīs lietas, meita?" Tu esi ļoti dārgi ģērbies," mamma domīgi virināja rokās jaunu blūzi ar birku, kuras cena bija līdzvērtīga viņas mēneša algai.

– Nē, es pats nopirku šīs lietas. Mammu, beidz! Es neesmu ne

palaistuve, ne apcietināta sievietē!

– Nu, vismaz viņa nav stāvoklī, ja nav precējusies, pretējā gadījumā viņa grasījās precēties ar kādu Sergeju, un tagad viņa apprecēsies ar Alekseju, kauns! – kā vienmēr neadekvāti iejaucās vecmāmiņa.

“Labi, ka tu vēl nezini par Deividu,” manas lūpas gandrīz izskrēja.

Saruna atkal grasījās izvērsties par skandālu, bet mani novērsa dzīvību glābjošā telefona trille.

Daška.

Cik savlaicīgi!

– Sveiki.

– Sofija, mana dvēsele, es zvanu tikai uz minūti... Vispār vakar pēc tam, kad jūs izgājāt no restorāna, es kļuvi par nepatīkamas sarunas liecinieku: Dāvids strīdējās ar Vadimu. Gromovs mēģināja viņu pierunāt vēl nedaudz būt pacietīgam, bet Zafirovs bija ļoti dusmīgs un burtiski ņurdēja uz viņu... Teica, ka zaudē prātu un neatbild par sevi... Saka, ka līgums bija uz divām nedēļām. , bet tas turpinās jau vairāk kā divus mēnešus un pēc Vadima lūguma ir izņemta drošības nauda, pirms divām nedēļām viņš to atdeva savā vietā... Es vispār nesapratu par ko strīds... Viņš ir parasti tāds auksts, mierīgs, kā tanks, bet te viņš burtiski plosījās un metās. Kā traks, Dieva dēļ. Ja godīgi, mani vienkārši pārņēma ziņkārbība, tāpēc nolēmu tev piezvanīt, varbūt tu kaut ko zini? Es nevaru jautāt Mišam, viņš būs dusmīgs, kad uzzinās, ka esmu noklausījies...

– Es nezinu, kas par lietu. Atceries, mēs izšķīrāmies. Labi, Dash, man ir otrā līnija.

Es noģību un, nespēdama tikt galā ar emocijām, trokšņaini nopūtos. Tas ir dīvaini, bet es biju gandrīz pārliecināts, ka saruna bija par mani. Zafirovs minēja kādas divas nedēļas, kurās viņam manis pietrūka. Toreiz sākās saziņa ar Alekseju. Tas ir kaut kāds absurds... Kāpēc sekot meitenei, kuru pametāt?

Kaut kas šeit nesakrita... Kaut kas turpināja slīdēt prom, neļaujot man redzēt pilnu attēlu. Tikko?

Mirkli padomājot, es pēkšņi sev atzinu, ka kāda nenozīmīga daļa no manis vēlas atgriezties pie viņa, neskatoties uz visām sāpēm, ko šis briesmonis man sagādāja. Tomēr saprāts un veselais saprāts ātri uzvarēja pēc tam, kad tika salīdzināti visi šādas atkalapvienošanās plusi un mīnusi. Ļauj viņam iet ellē, slimais stulbi!

Zvans no numura ar tādiem pašiem numuriem mani izvilka no domām un lika man nodrebēt. Viegli sazvanāms, traks! Sapratusi, ka murgs atkal parādījies, viņa nospieda zaļo pogu un vēsi sacīja:

– Sveiki.

"Es saprotu, ka tu neesi viens, tāpēc es satikšu tevi lejā pēc piecām minūtēm," zemā balss bija mierīga un klusa, un, pārsteidzoši, pilnīgi bez sakārtota toņa.

– Nē, Deivid. "Liec mani mierā," es vēsi atbildēju.

"Ja tu nenokāpsi, es iešu augšā un satikšu savas nākamās sievas radniekus," taču šīs draudošās notis jau bija pazīstamas

un pazīstamas. Zafirovs nav mainījies.

Joprojām šaubīdamies, es paskatījos uz savu vecmāmiņu un māti, kas savā starpā strīdējās par savu izlaidību, un nolēmu, ka neparastā bijušā klātbūtne šeit būtu līdzīga kodolsprādzienam, tāpēc es pametu.

– Es tūlīt nākšu lejā!

"Labā meitene," zvērs bija apmierināts un, šķiet, pat atviegloti nopūtās.

Paskatījusies, lēnām ieslīdēju koridorā un jau ejot ārā man iešāvās prātā traka ideja.

Gāzes balons!

Pēc vasaras notikumiem pārstāju to nest līdzī un tas krāja putekļus kumodes pirmajā atvilktnē pie ieejas. Ātri to paķērusi un kratījusi, neviena nepamanīta izslīdēju pa durvīm. Nokāpusi pa kāpnēm, atjēgusi, paskatījos uz sevi: vienkārši džinsi un adīts jaciņš, kājās čības. Ne īsti... Bet šobrīd mans izskats mani nemaz nesatrauca, jo zināju, ka tagad Zafirovu nekas nevar apturēt. Nu... es arī...

Uzreiz pie izejas no ieejas, aiz elkoņa satvēra mana mocītāja spēcīgā roka, viņa pārsteigta kļiedza, nespēdama tikt galā ar emocijām.

"Es esmu prom jau divus mēnešus, un jūs jau esat atradis sevi par bagātu idiotu?" – Deivida tumšajās acīs dega dusmas un īsta dzīvnieciska greizsirdība.

– Kur ir tas cietsirdīgais un aukstasinīgais, kurš mani mocīja iepriekšējos sešus mēnešus? Vai tā esmu tikai es vai arī tu esi

greizsirdīga? – es atcirtu.

Viņš bija ne tikai nikns, bet jau otro reizi neslēpa no manis savas jūtas, kas manī radīja bailes, jaucās ar kaut kādu bērnišķīgu sajūsmu un apņēmību. Es gribēju viņu iegūt pilnībā, izlauzties cauri bruņām un izraut no šī sociopāta īstas dzīvas emocijas.

– ES TEVI. Greizsirdīgs. Ja tu uzdrošināsies aizbraukt uz Maskavu, es tev salauzīšu kaklu,” nočukstēja Zafirovs.

– Tātad jūs netraucē, ka jūs mani pametāt uz šiem diviem mēnešiem un es sāku attiecības ar citu vīrieti? Vienīgais, kas jūs apbēdina, ir tas, ka es nolēmu lidot uz galvaspilsētu? Mīļā, es neesmu tavš uzticīgais sunītis un nesēdēšu visu mūžu un negaidīšu, kad tu vēlēsies nodarboties ar seksu!

– Vai viņš tev pieskārs?

Jautājums bija pēc iespējas dīvaināks, uzdots aizsmakušā, čaukstošā balsī, tāpēc gribēju atbildēt tā, lai noslaucītu degunu šai kazai.

– Pieskārs... Noskūpstīja... Apskāva...

– Vai tu gulēji ar viņu? – viņa karstā piere atspiedās pret manējo, un viņa rokas balstījās pret sienu abpus pleciem, padarot neiespējamu aizbēgt.

– Nē, vēl ne. Bet es par to nopietni domāju.

Melnās acis piepildījās ar indi un Deivids satvēra mani aiz rīkles. Es reaģēju zibens ātrumā un paķēru no aizmugures kabatas aerosola kannu un iesmidzināju gāzi viņam tieši sejā.

Tad viss bija kā miglā: nekas cits kā toksiski dūmi nebija redzams, tāpēc, turot degunu, taustījos pēc durvīm un ātri

pazudu ieejā. It kā acīs būtu iebērti pipari un smiltis, un tās bija neticami ūdeņainas un sāpīgas. Pacēlusies pa kāpnēm, es ieskrēju dzīvoklī un aizslēdzu visas slēdzenes, labi zinot, ka tagad ne durvis, ne mani radnieki Viņu nevarēs apturēt.

Zvērs to neļaus.

Dzīvojamā istabā valdīja pilnīgs klusums, tāpēc paša sirds straujā pukstēšana, kas bija gatava lēkt aiz bailēm, šķita nepieklājīgi skaļa. Drosmīgās Sofijas vairs nebija, viņa padevās glēvajam mazajam kreisajam, kurš nolēma cīnīties pret zvēru.

"Tu gribēji viņam parādīt, ko tu spēj, un tev tas izdevās lieliski! Stulbi!" – kāda iekšējā balsis pretīgi iekliedzās.

Nedaudz atvilkusi elpu, nolēmu paskatīties pa durvju aili un, nevienu tur neatradusi, nedaudz nomierinājos. Manā galvā nebija palikušas nekādas domas, izņemot vienu, kas pulsēja ar neticamu spēku: tagad viņš mani noteikti nogalinās. Mums jāskrien!

Ieslēdzusies vannasistabā un apskatījusi savu sarkano seju ar no pipargāzēm pietūkušām acīm, viņa sāka meklēt tuvāko reisu uz Maskavu.

Trīs stundu laikā.

Lieliski! Ir izlemts!

Aleksejs pagājušajā reizē nosūtīja savu adresi, un tagad es nolēmu, ka nākšu pie viņa kā pārsteigums.

Pulkstens jau ir divpadsmit, tāpēc mamma, vecmāmiņa un tante Ļena jau gulēs. Atlika tikai lēnām sakravāt mantas un ložņāt prom.

28. nodaļa

Skrien!

Uz jaunu dzīvi un uz jaunu vīrieti. Tagad man šķita, ka tas bija vienīgais pareizais solis. Jā, protams, vēl bija tāls ceļš līdz iemīlēšanai Gordejevā, bet vai tas tiešām ir galvenais?

Man acis ļoti dega pēc gāzes no pudeles, tāpēc ilgstoši mazgāju seju ar aukstu ūdeni, lai mazinātu sāpes un vismaz nedaudz noņemtu tūsku. Beigās tas izdevās tikai pēc stundas, un beidzot varēju uzklāt nedaudz grima. Izlīdot no vannas istabas, es klausījos: klusums. Tātad visi guļ.

Es lēnām iegāju savā istabā, par laimi, nedzīvoju, un izņēmu nelielu koferi. Salikusi nepieciešamās lietas, uzvilku melnu treniņtērpu un kedas. Viņa uzvilka virs galvas melnu vāciņu, lai kaut kā paslēptu savus gaiši brūnos matus ar medus nokrāsu, kas bija pārāk spilgts, lai nepamanītai bēgtu.

Bēgt kā zaglim nebija patīkami, un sākumā pat gribējās uzrakstīt zīmīti ģimenei, bet tad nolēmu, ka piezvanīšu, kad kaislības nedaudz rimsies. Tas būs labāk šādā veidā. Jā, vecmāmiņa kliedz, un mamma klusi raudās un vaimanās no bezspēcības. Viņa pakratīja galvu, lai tiktu vaļā no spilgtā tēla. LABI. Galu galā es tagad esmu liela meitene, lai viņi pierod.

Zinot Zafirova maniakālo aizraušanos ar novērošanu, es izslēdzu telefonu un izņēmu savu veco viedtālruni ar iepriekšējo numuru. Stāsts par to, kā Vadims Andrejevičs izspiegoja Leru,

izmantojot dāvinātu iPhone, joprojām bija svaigā atmiņā, tāpēc es nevēlējos riskēt dot savam bijušajam papildu trumpi.

Bija jau krietni pēc pusnakts, kad izdevās izlīst no mājas. Protams, netālu no ieejas dežurēja melna automašīna; iespējams, tas bija Dāvida vīrietis. Bet tagad tās bailīgās un naivās Sofijas, kuru vasarā bija viegli noķert, vairs nebija, tāpēc, ģērbusies pilnīgi melnā, es acumirkļi ieslīdēju neapgaismotā ielas posmā un, notupusies, skrēju uz kaimiņu māju, kur mani jau gaidīja taksometrs. Es ielēcu mašīnā un ar atvieglojumu konstatēju, ka man blakus lieliski iederas mazs čemodāns.

– Varbūt tomēr varam nolikt viņa stumbru? “Tad varēsi sēdēt brīvāk,” līdzjūtīgi jautāja taksists, uz ko saņēma atbildi:

– Lūdzu, pasteidzies, koferis man netraucē! Es kavēju savu lidojumu!

“Kā jūs sakāt,” vadītājs aizvainots teica un iedarbināja automašīnu.

Visu ceļu līdz lidostai skatījos aiz muguras, cerot, ka aiz muguras nav astes, taču neko aizdomīgu nemanīju. Man bija kārdinājums rakstīt Gordejevam, ka es beidzot braucu viņu satikt, bet ar gribas piepūli piespiedu sevi savaldīties. Tā kā es nolēmu radīt pārsteigumu, tā tam vajadzētu būt!

Lidostā knapi paspēju reģistrēties, bet par laimi manu bagāžu pieņēma kā rokas bagāžu, tāpēc man nebija jātērē laiks tās reģistrēšanai.

Jau ceļā uz lidmašīnu sajutu, ka kaut kas nav kārtībā, un pagriezios: no tālienes atpazīnu viņa figūru. No apziņas, ka

tieši tagad mani var pieķert un sodīt ar visu zvēram piemītošo nežēlību, es metos pa koridoru. Durvis aizvērās, un, lai gan viņš pienāca pēc iespējas tuvāk, viņam nebija laika mani apturēt. Mūsu skatieni sastapās, un no niknuma, ar kādu zafirova melnajās acīs liesmoja, manam ķermenim pārskrēja viegla trīce, un uz pieres parādījās sviedri.

Katru sekundi pirms izlidošanas likās, ka Deivids uzkāps uz klāja un paķers mani. Un, kad lidmašīna beidzot pacēlās, mani nervi neizturēja, un es izplūdu asarās. Es nezinu, vai tas ir no atvieglojuma vai īgnuma.

Viņa garais siluets, ģērbies pilnīgi melnā, atkal un atkal parādījās manā galvā. Un asiņainās acis, kas skatījās uz mani ar naidu, bija sliktākas par jebkuru murgu. Šāds izskats ir apsēstiem cilvēkiem.

Tagad, kad es vairs nekontrolēju, viņš nometa savu vienaldzības un miera masku un sāka izrādīt dusmas un dusmas, es nobijos vēl vairāk. Skatoties no iluminatora uz naksnīgo pilsētu tālumā, es mēģināju sakārtot savas sajūtas. Stokholmas sindroma izraisītā simpātija ir pārgājusi, bet man joprojām ir zināmas jūtas pret šo briesmoni. Tās ir bailes un naidis, kas sajauktas ar mazliet iekāres. Un, ja netiku galā ar pirmajām divām emocijām, tad trešo plānoju beigt ar sava jaunā vīrieša palīdzību. Galu galā jūs nevarat mūžīgi bēgt no Alekseja, vai ne?

Galvaspilsētā nolaidāmie piecos no rīta, un septiņos trīsdesmit es jau stāvēju kāda slēgta dzīvojamo kompleksa apsargu priekšā, kura adresi man norādīja Gordejevs.

– Mēs nekādā gadījumā nelaidīsim jūs cauri! Tikai sazvanījuši Alekseju Nikolajeviču, viņi man stundu kontrolpunktā to skaidroja.

– Kā tu nesaproti! Esmu viņa līgava un nolēmu viņu pārsteigt! – pēc negulētās nakts man vienkārši nepietika spēka un nervi jau padevās, tāpēc biju gatava sākt kliegt.

Šie idioti negribēja iekļūt manā amatā, un tikmēr skaitījās minūtes. Ja palikšu šeit nedaudz ilgāk, varu ķerties pie Zafirova, kurš, iespējams, aizvedīs mani nākamajā reisā un ātri noskaidros Gordejeva dzīvesvietu. Bija jau kādi astoņi no rīta, kad es padevos un piekritu piezvanīt Aleksejam.

Apsargs izsauca viņa numuru un pielika klausuli pie auss:

– Aleksej Nikolajevič, labrīt! Atvainojos, ka traucēju, bet te... Nāc? Lieliski.

No pazemes autostāvvietas izbrauca melni tonēts mercedess un devās uz vārtu pusi. Mašīna apstājās tieši pie mums, un Gordejevs paskatījās ārā aiz nolaistā loga:

– Kaut kas notika? Kāpēc tu zvanīji?

–Tev ir ciemiņš...

Es piegāju uz priekšu un noņēmu melno vāciņu, kas slēpa lielāko daļu manas sejas.

– Leš, tas esmu es, esmu ieradies, kā solīts.

Alekseja sejā bija redzamas bailes un apjukums. Viņš nekavējoties aizvēra tonēto logu un izlēca no mašīnas.

– Kāpēc tu nezvanīji? Es būtu tevi satikusi! Es tagad iešu strādāt, un puisi tevi aizvedīs uz tavu dzīvokli! – Viņš

pagriezās pret apsargiem, – Izturieties ar pienācīgu cieņu! Sofija Aleksejevna ir mana līgava!

– Tu neesi apmierināta ar mani? Varbūt labāk doties uz viesnīcu?

To dzirdot, Aleksejs pats sekundes laikā paņēra koferi un steidzīgi aizvilka mani līdz ārdurvīm.

"Jūs pat nevarat iedomāties, cik es esmu laimīgs!" Kāda viesnīca? Tagad es neļaušu jums aiziet ne soli tālāk no manis!

Nez kāpēc viņš pagriezās atpakaļ uz mašīnu un paskatījās uz mani no zem uzacu.

Kas noticis? Nesapratusi viņa apjukuma un steigas iemeslu, viņa pēkšņi apstājās.

Man galvā pazibēja nepatīkams minējums, un es pēkšņi pagriezos un devos uz viņa mašīnu.

– Nevajag, Sofija! "Gordejeva balsī bija panika un patiess lūgums.

Piegāju pie durvīm un uz brīdi sastingu, bet nākamajā mirklī pavilku aiz roktura un atvēru durvis.

Priekšējā sēdekļī sēdēja skaista blondīne ar uzpūstām lūpām un acīmredzot krūtīm.

Tāds pārsteigums.

29. nodaļa

– Sofija, es tev tagad visu paskaidrošu! “Gordejevs stāvēja ielas vidū, ļoti izskatīgs un ārkārtīgi apmulsis.

“Patiesi iemīlējusies. Un patiešām iemīlējusies manī,” es vienaldzīgi atzīmēju.

– Viņa ir tikai draudzene, viņa man neko nenozīmē!

“Leš, es visu saprotu,” es gribēju ātri atbrīvoties no šīs sarunas un būt vienai, lai tiktu galā ar šoku.

– Sasodīts, es tev jau nopirku gredzenu par sūdu naudu! Viņa nav neviena... Tikai uz veselību! – Viņš nervozi izbrauca ar roku caur matiem un bezspēcīgi skatījās uz apsargiem, kuri akmeņainām sejām vēroja drāmu, kas izcēlās kontrolpunktā.

Meitene mašīnā klusēja un rīkojās pēc iespējas attālināti; acīmredzot viņa zināja par mani un to, ka viņas patrons precas.

Bet nez kāpēc es neinteresējos par Gordejevu, viņa skaisto saimnieci un sargiem, kuriem mutes vaļā. Turklāt, atklāti sakot, man bija garlaicīgi, it kā no malas vērojot ainu, kurā es iejutos vienā no galvenajām lomām.

“Tas ir labi, Leš, es saprotu,” es mierīgi teicu un, paņēmusi koferi aiz roktura, es devos pretējā virzienā nekā mans nu jau bijušais līgavainis.

Gordejevs, negribēdams padoties, panāca mani un, apskāvis mani aiz pleciem, pagrieza pret sevi.

– Sofija, es esmu tevī iemīlējusies kā idiots! Es teicu tēvam,

ka precējos!

– Un tāpēc tu guli ar kādu citu! – Es nevarēju pretoties.

"Miļā, mēs esam pazīstami mazliet vairāk nekā mēnesi, un es jau esmu pie tavām kājām!" Vai jums ar to nepietiek? Esmu gatava gaidīt tavu piekrišanu arī pirms kāzām, bet esmu turīgs pieaugušais un man ir fizioloģiskas vajadzības! Viņa nav nekas, tikai veids, kā mazināt stresu!

– Piedod, Leš, bet es to nevēlos. Uz redzēšanos.

– Es tevi nelaidīšu! Kur tu dosies viens? – Nu, lūk, man galvā ir vēl viens komandieris... Varbūt man tiešām ir dīvaina ietekme uz vīriešiem, dzemdējot kaut kādus dīvainus primitīvus instinktus un vēlmi sakārtot lietas?

– Vai atgriezīsies pie sava grieķu valodas?

Pēdējā frāze man it kā trāpīja pa vēderu, tāpēc pagriezos un sastingu:

– Kas? No kurienes tu esi...?

"Viņš man jau ir zvanījis divas reizes." Vakar vakarā viņš bija galīgi nikns un teica, ka, ja es tev uzlikšu kaut pirkstu, viņš man pārgriezīs rīkli. Es zinu šo Zafirovu... Redzu, ka tu ieiec gultā ar ļoti turīgiem vīriešiem! – pēdējos vārdus viņš burtiski izspļāva man sejā.

"Zini, tu saki patiesību," es pēkšņi atbildēju.

– Ko, tu ej atpakaļ ar viņu gulēt? "Gordejevs bija nikns un šķita gatavs man uzbrukt.

– Nē, fakts ir tāds, ka viņš tiešām pārgriezīs tev rīkli, ja es palikšu pie tevis. Tātad ardievu.

Viņš sastinga un ilgi mani pieskatīja, un, nogājis vēl simts metrus, es beidzot noķēru taksi un braucu prom no šī vīrieša, kurš nekad nekļuva par manu ģimeni un draugiem.

“Uz tuvāko pieklājīgo viesnīcu,” viņa jautāja šoferim, pēdējo reizi pagriežoties pie Alekseja Gordejeva, kurš bija sasalis uz ceļa.

Sēdēju un aprīnoju galvaspilsētas skatus, un pati domāju, ko darīt. Ko darīt tālāk? Atgriezties un atkal nonākt Dāvida rokās? Paredzams...

Es atkal izkusišu kā saldējums zem vasaras saules, un viņš, pietiekami spēlējies, nosūtīs mani plauktā uz pāris mēnešiem. Nē. Es vairs neļaušu nevienam bez prāta pārvaldīt savu dzīvi.

Man bija pietiekami daudz naudas, tāpēc nolēmu, ka paņemšu mini atvaļinājumu galvaspilsētā, un tad izlemšu, ko darīt tālāk. Iereģistrējies lieliskā viesnīcā netālu no centra, paēdu pusdienas un devos pastaigā pa pilsētu.

Tā pagāja nedēļa, ko klusībā nosaucu par atvaļinājumu. Parku un muzeju apmeklēšana, pasēdēšana kafejnīcās – tas viss pamazām saveda kārtībā nobružātos nervus un uzlaboja garastāvokli. Atklāti sakot, man patika skats uz lielo pilsētu, kas plīvoja spalvas un, neskatoties uz to, ka vēl bija novembris, jau ietērpās Jaungada vizuļos.

Pēc septiņām dienām es beidzot nolēmu piezvanīt mammai, un aiz viņas asaru plūduma sapratu tikai vienu: nez kāpēc visi apkārtējie nolēma, ka esmu pazudis.

– Kādas mulķības, mammu? Es tev teicu, ka došos pie sava

Ilgavaīņa! Starp citu, mēs ar viņu izšķīrāties!

– Meitiņ, es neko nesaprotu, Vadims ir pacēlis visas nodaļas ausis! Viņš teica, ka tā ir nopietna lieta!

Tātad. Tas ir ļoti dīvaini.

"Mammu, Vadima draugs ir tikai mans bijušais draugs, viņš acīmredzot pilnībā nogāja no sliedēm, mēģinot mani atgūt!"

– Ak, meitiņ, cik es priecājos, ka esi dzīva! Nāc mājās! – mamma šņukstēja.

Pēc šīs grūtās sarunas es nolēmu piezvanīt Lerai un noskaidrot, kas par lietu. Viņa ir Vadima sieva un, iespējams, visu zina no pirmavotiem, kas nozīmē, ka viņa var izgaismot situāciju. Kāpēc tikai tāpēc, ka Dāvids kā iepriekš nebija manis rīcībā, viņš ceļ visa reģiona centra policiju?

– Sveiki!

– Sveika, Sofija? Man ir saglabāts jūsu vecais numurs! Un kā gan es neiedomājos viņam piezvanīt! Māsa, tu esi dzīva! Vai tev viss kārtībā?

– Kungs, Ler, es tikko aizbraucu uz galvaspilsētu, nevis uz citu planētu! Kāda panika?

– Vadims teica...

– Ko teica Vadims? "Es neko nesapratu, un tas lika man zaudēt pacietību un kļūt vēl dusmīgākam.

– Tas kāds tevi medīja!

Es sastingu. Aiz manis?

– Māsiņ, kam es esmu vajadzīga! Mans un manu nervu galvenais mednieks ir Dāvids!

– Nē, Sofija, es dzirdēju sarunu starp Vadimu un Zafirovu. Kāds apzināti sabojāja bremzes automašīnai, kurā jūs iebrauca vadītājs, un tad daži cilvēki jūs gaidīja pie ieejas un pie universitātes. Vadims aizliedza man to stāstīt, lai nesatrauktu.

– Kas? Tas ir muļķības! – es nervozi iesmējos, neticot nevienam vārdam.

– Sofija, Deivids teica Vadimam, ka šis ir kāds, kurš ar tevi gribēja iejaukties viņa biznesā, taču, tā kā aizdomas bija kādam no viņa tuvākā loka, viņam nācās saraut visas saites ar tevi līdz apstākļu noskaidrošanai. Es to tiešām nezināju, māsiņ...

– Paldies, čau, Lera.

Negaidot atbildi, viņa nospieda “beigt zvanu” un nogrima uz grīdas blakus gultai.

Vai tiešām viņš mani ne tikai pameta, bet arī izglāba, attālinoties? Es pēkšņi atcerējos mūsu seksu un viņa īpašniecisko, greizsirdīgo attieksmi pret mani. Deivids pret mani acīmredzami nebija vienaldzīgs, un šādas sajūtas ātri nepāriet. Vai tas nozīmē, ka mūsu šķiršanās bija plānota manā labā?

Kāds es esmu muļķis! Padarīja viņu greizsirdīgu! Es devos pie šī sasodītā vietnieka!

Bezpalīdzīgi nolaižot rokas, es izplūdu asarās. Šķiet, ka esmu pieļāvusi lielu kļūdu. Tālrunis sāka vibrēt, un es ieraudzīju uz ekrāna Vadima Andrejeviča numuru.

– Sveiki! Sofija?

– Jā, Vadim, piedod, ka es tevi nobiedēju! Es negribēju!

"Tu, sūdains, tu pat nevari iedomāties, kādus cilvēkus tu man

lici audzināt!" Deivids plosās un steidzas! Palieciet tur, kur esat. Mēs jau esam atraduši jūsu atrašanās vietu, izmantojot jūsu tālrūņa numuru, un viņi nāk jums!

– Es atnākšu pats! Kam tas viss? Vadim, es vēlreiz atvainojos, ka liku tev uztraukties.

– Lika tev uztraukties? "Vadims vairs nespēja atturēties un vienkārši kiedza uz mani: "Tu sasodīts idiots!" Mēs jau esam jūs šeit apglabājuši! Jūsu māte un vecmāmiņa un tante gandrīz kļuva pelēkas, un Lera gandrīz zaudēja pienu no asarām! Es personīgi iedotu jums jostu, bet es to atstāšu Deividam!

– Nav vajadzības! – bailēs čīkstēju, saprotot, ka dabūšu pilnu paku no Zafirova.

– Mums vajag, Sofija! Lai jūs atturētu no visādas mulķības! Viņš gandrīz nogalināja tavu Gordejevu, par laimi puiši no apsardzes tev pastāstīja sīkāku informāciju par tavu tikšanos! Vispār pagaidiet, Zafirovs jau ir ceļā pie jums.

Deivids nāk šurp mani paņemt.

Jutu lipīgas bailes, kas izplatās pa manām vēnām. Pirmā un pareizākā doma bija skriet!

tieši tā!

Atdzisīs un tad parunāsim!

Es ātri sabāzu mantas koferī un atstāju telefonu uz naktsskapīša un izlīdu no istabas.

30. nodaļa

Trīs dienas vēlāk es stāvēju pie mobilo tālrunu veikala ar pilnīgi jaunu spiedpogu telefonu.

Nāc, tas nemaz nav grūti, vienkārši sastādiet viņa numuru.

Bet, atklāti sakot, nebija viegli sevi pārliecināt. Tāpēc trīcošie pirksti vai nu spieda mazas pogas, vai izdzēsa gandrīz identisku ciparu kombināciju, ko zināju no galvas.

Nu kāpēc es esmu tik maza? Starp mums bija tik daudz!

Zaļā poga.

Zvaniet.

Gars pīkstiens, vēl viens...

"Es klausos," zema, sāpīgi pazīstama balss, kas atskanēja no maza skaļruņa, lika man nodrebēt.

– Sveiks, Deivid...

Klusums, un tad mierīgā, bet stingrākā tonī uzdots jautājums:

– Kur tu esi?

– Es... man ļoti žēl, ka tā notika... es negribēju nevienam likt uztraukties...

– Kur tu esi?

"Es drīz atgriezīšos, ja, protams, jūs man piedosit un nebūsit dusmīgs."

– SOFIJA, TAVA MĀTE! KUR TU ESI? – Zafirovs, šķiet, atkal ir sašutis. Man vienkārši ir talants viņu nogādāt baltajā karstumā!

"Tā kā tu uz mani klieudz, es nenākšu!"

– KAS?

– Lai es atgrieztos, tev jāapsola, ka pilnībā mainīsi savu attieksmi pret mani! Un vispār es gribu, lai tu vismaz izliecies, ka esmu tev mīla un svarīga!

Klusums un piespiedu nopūta līnijas otrā galā. Šķiet, tajā pašā sekundē Zafirovs mēģināja nomierināties vai vismaz garīgi salauza man kaklu.

– Atnāc, pirms es pats tevi atradīšu.

– Deivid, tas ir mans nosacījums! Uzmanība un citi normālu attiecību atribūti no jūsu puses. Un arī zvērests, ka tu mani nesodīsi, un tad es nākšu. Vai tu piekrīti? – uzdodot pēdējo jautājumu, sapratu, ka jau nesu, bet nevarēju apstāties, jo zināju, ka tāds trumpis vairs nebūs manās rokās.

Atkal klusums.

Sāku pie sevis skaitīt:

"Reiz"

"Divi"

"Trīs"

– Labi. Kur tu esi?

Viņš piekrīt! Viņš uz mani nedusmosies! Likās, ka vēl mazliet un sākšu no laimes dejot.

– Es pats tur lidošu. Šodien vai rīt.

– Sofija, es esmu Maskavā.

Vai viņš joprojām ir šeit? Vai tas nozīmē, ka viņš joprojām mani meklē?

Nosaucot adresi, es joprojām jutos nedaudz nobijusies. Ko darīt, ja Zafirovs mani maldināja un nespēj savaldīt dusmas? Galu galā es noteikti jutu, ka esmu to pelnījis ar savu dubulto bēgšanu un jauno pseidolīgavaini un pat ainu ar gāzes baloniņu.

Jebkurā gadījumā darbs ir padarīts, un tāpēc tālāka mešana ir bezjēdzīga. Izpētījusi sevi spogulī, viņa bija apmierināta ar savu izskatu un garīgi pateicās Visumam, ka vismaz šeit nekas nav mainījies.

Pēc divdesmit minūtēm pie viesnīcas piebrauca melns mercedess, kuru vadīja pats īpašnieks. Pat bez šoferu – es automātiski pie sevis atzīmēju un sāku nervozi pārslēgties no kājas uz kāju. Es nevarēju atbrīvoties no sajūtas, ka esmu bērns un viņš ir stingrs vecāks, kurš pēc kāda neskaidra stāsta bija ieradies mani paņemt no policijas iecirkņa. Es pats nesaprotu, kāpēc, bet tagad es jutu patiesu vainas un kauna sajūtu par savām bezjēdzīgajām bēgšanām un mētāšanos.

Ar sev raksturīgo mieru un atturību Zafirovs izkāpa no mašīnas un devās man pretī.

Noguris un kaut kā drūms viņš, šķiet, pavadījis ne vienu vien bezmiega nakti, taču pat nedēļu vecie rugāji un ēnas zem acīm joprojām atstāja neticamu iespaidu.

"Tomēr viņš ir neticami skaists vīrietis," viņa galvā pazibēja, izraisot viņa seju no mulsuma.

Deivids paskatījās uz mani ar sīkstu un kaut kā mantkārīgu skatienu un pastiepa roku un paņēma koferi.

– Iekāp mašīnā. Tu nosalsi," vēl viens auksts un skarbs

rīkojums.

Ne "Sveiks, es esmu tik priecīgs, ka tu esi dzīvs", ne "es biju traks par tevi, mana mīlestība", kas tas par bezemocionālu vīrieti?

Šķiet, ka šo sociopātu nevar mainīt, taču nav atgriešanās. Iekāpu mašīnā un saraucu pieri. Manī lēnām izplatījās dīvaina nepatīkama sajūta, it kā es būtu piekrāpta un piemānīta. Viņš atkal ir situācijas saimnieks, un es esmu skaista vājprātīga lelle.

Piesprādzējis manu drošības jostu, Deivids nospieda gāzi, izraisot mašīnas strauju kustību. Mani iespieda ādas krēslā un es neviļus aizelsos.

– Nobijies?

Es gribēju izsplaut man sejā visu, ko domāju par šo krekeri un viņa braukšanas stilu, un uzvedību, bet es savaldījos, vienkārši noklikšķināju ar mēli un vērīgi pagriezos pret logu.

– Atskaties atpakaļ. Tas ir tev.

Nu kas tur vēl ir? Viņa atskatījās un atkal noelsās, šoreiz pārsteigta: visu automašīnas aizmugurējo sēdekli aizņēma milzīgs koši rožu pušķis. Šķita, ka viņu ir vairāk nekā trīs simti.

– Tas man? – Es nevarēju apturēt trīci savā balsī.

"Vai tas nav tas, ko jūs prasījāt?"

– Paldies! – es iekliedzos un, nespēdama savaldīties, noskūpstīju viņu uz dzeloņo vaigu.

"Ja es būtu zinājis, ka jūs būsiet sajūsmā par slotu, tad pēc ceturtā marta es tos jums sūtītu katru dienu, un, iespējams, viss būtu noticis savādāk."

"Ne tavs stils... Vieglāk ir iebiedēt un spīdzināt vai pārskaitīt piecus miljonus uzreiz," es atcirtu.

"Kā izrādās, ir daudz vieglāk pārsteigt ar ziediem nekā ar naudu," par šo vienaldzīgo, ledaino toni gribēju sist viņam pa galvu, bet es tikai čukstēju vairāk sev, nevis Deividam Zafirovam:

–Visvieglāk mani pārsteigt ar patiesu mīlestību...

"Man tā ir pārpilnībā pret jums, papildus dusmām un niknumam, kurā jūs mani ar apskaužamu konsekvenci iedzenāt," viņš vēsi atbildēja un ņipri pārgāja uz kreiso joslu.

KAS?!

Vai es dzirdēju pareizi? Vai viņam ir daudz mīlestības pret mani?

Likās, ka kāds man būtu iesitis ar dibenu pa galvu, un es sastingu pilnīgā sagurumā, pavisam apstulbusi... un laimīga.

Iespējams, šī bija unikālākā mīlestības deklarācija manā dzīvē, un, pat ja tas nebija romantiski pateikts, tas bija absolūti Deivida Zafirova garā – mierīgi un precīzi.

Viņš mani mīlēja! Un tas bija galvenais!

Tajā brīdī es sajutu nepārspējamu, absolūtu prieku. Šis nežēlīgais, man nesaprotamais vīrietis patiešām mīlēja... No šejienes arī greizsirdība un niknums pēc manām provokācijām...

Atjēgusies un norijot kamolu, kas bija izveidojies manā kaklā, iztīrīju rīkli un nolēmu mainīt tēmu:

– Vai mēs šodien dosimies mājās?

– Nē, mēs paliksim šeit vēl vienu vakaru.

Nebija vēlmes strīdēties. Vienkārši paklusēju un sapratu, ka man tikai nāks par labu vēl viena nakts galvaspilsētā. Šodienai ir pietiekami daudz satraukuma, bet man ir jābūt garīgi sagatavotam tikšanās reizei ar ģimeni, kas arī ir dusmīga uz mani.

Kad mašīna mūs atveda uz milzīgu ēku ar panorāmas logiem, ziņkāre pārņēma:

– Vai mums nevajadzētu doties uz viesnīcu?

"Nē, man šeit ir arī luksusa nekustamais īpašums, tāpēc velti steidzāties pie Gordejeva, jo galvaspilsēta jau bija kā plaukstā," mierīgā balss nespēja maldināt un pret manu lepnumu mērķētā injekcija sasniedza savu. mērķi.

– Tātad jūs domājat, ka es gribēju būt kopā ar viņu naudas dēļ?

– Un arī šis.

– Jā, tavai zināšanai es nolēmu viņu apmānīt aiz spīta! – Es vienkārši uzsprāgu no aizvainojuma un sāku tiešām kliegt.

"Bet to ir patīkami dzirdēt," Zafirovs teica pilnīgi bezkaislīgi.

– Jūs esat nezturams cilvēks!

– Es zinu.

Sākumā es biju pārsteigts, bet tad sapratu: Deivids apzināti izcēla manas emocijas, lai saprastu, ko es jūtu pret Gordejevu, jo saskaņā ar apsardzes liecību es viņu pametu nodevības dēļ, nevis tāpēc, ka gribēju. tas pats. Pirms sapratu, ko daru, no manām lūpām izskrēja neplānota atzišanās:

– Neskatoties uz to, ka tu mani vienkārši mocīji un sagrauji manu nervu sistēmu, es esmu tevī neprātīgi iemīlējies, trakais! Un runa šeit nav par naudu vai nekustamo īpašumu

galvaspilsētā... Lieta tāda, ka es mīlu nevis par kaut ko, bet par spīti!

"Vēl viena laba ziņa," viņš mierīgi teica un uzmanīgi ieskatījās manās acīs.

Tieši tajā sekundē kaut kas notika, noklikšķēja starp mums, tāpēc pēc mirkļa Zafirovs piespieda manu muguru pie lifta sienas un kāri piespieda savas lūpas manējās.

31. nodaļa

Kad nolaidāmie lidostā, bija jau pusdienlaiks. Izstaiņijos un mainīju pozu, jo mans ķermenis bija nedaudz stīvs un ausis pēc pēkšņas piezemēšanās bija aizliktas.

"Dzeriet ūdeni, un jūs jutīsities labāk," nekas nevarēja izvairīties no Zafirova vēriņā skatienu, ieskaitot manu salauzto stāvokli.

Viņš kopumā visu dienu bija ļoti mierīgs un uzmanīgs, kā vienmēr, ar vienīgo atšķirību, ka šodien komandas nedeva. Varbūt nakts pēc gandrīz trīs mēnešu atšķirtības viņu atslābināja un nedaudz nomierināja?

Mašīna ar šoferi mūs jau gaidīja pie ieejas lidostā, bet es negribēju iet pie Deivida. Mēs vēl nebijām visu savā starpā izdomājuši, un es netaisījos pārvākties kopā, kamēr viņš neatbildēs uz visiem man uzkrātajiem jautājumiem.

Bet galvenā problēma bija tā, ka mani mājās gaidīja mamma un vecmāmiņa, ar kurām vajadzēja paskaidroties. Saruna bija gara un droši vien nepatīkama, tāpēc jau iepriekš centos nomierināties. Atklāti sakot, izrādījās slikti, un, nolēmusi nekavēties, es kautrīgi paziņoju, par ko biju domājusi visu rītu:

"Es došos mājās," viņa satrūkās, satiekot Deivida pētošo skatienu.

"Ej," viņš mierīgi atbildēja un vēlreiz paskatījās uz mani.

Likās, ka nevis es nolēmu doties mājās, bet gan Zafirovs, kurš

to atļāva. Šajā “gājienā” bija kaut kas piekāpīgi imperatīvs...

Atkal viņš ir auksts un attāls. It kā nebūtu mēģinājumu un bezmiega nakts, kas piepildīta ar nevaldāmu seksu. Cik maz šis bargais, nesmaidīgais vīrietis atgādināja vakardienas kaislīgo mīlāko, liekot man atkal un atkal kliegt viņa vārdu, līdz es aizsmaku...

“Aizved mani uz klubu un Sofiju Aleksejevnu uz viņas māju,” pēc īsa pasūtījuma Deivids atkal ienira savā MacBook.

Atlikušo ceļu pavadījām klusumā: kāda dvēseles daļa vēlējās, lai zvērs piespiestu mani atkal pārvākties pie viņa, un viņš, pilnībā iegrimis kādā rakstā angļu valodā.

Kā svešinieki...

Kad nonācām pie naktskluba ieejas, Deivids viegli noskūpstīja manu templi un izgāja no mašīnas, nesakot ne vārda.

Viņš mīl mani. Bet vai viņš mani mīl tikpat ļoti kā es?

Kā var piepildīt visu manu dzīvi ar sevi, bet tajā pašā laikā palikt tik noslēgtam?

Man sāpēja galva no uzmācīgām domām un pēkšņiem emociju uzplūdiem, un, kad pie apvāršņa parādījās mana guļamvieta, mans garstāvoklis bija pilnībā sabojāts.

Lēnām gāju augšā pa kāpnēm kopā ar šoferi, kurš, neskatoties uz maniem protestiem, paziņoja, ka Dāvids Platovičs licis manu bagāžu aiznest līdz durvīm.

– Kad viņš visu paspēj? – es neapmierināti iesaucos un mēģināju atcerēties, vai Zafirovs kaut ko stāstīja šoferim par manu koferi.

Sakopusi drosmi, pavilku aiz roktura: durvis nebija aizslēgtas, kas nozīmē, ka viņi mani jau gaidīja. Nu, ej... Saruna ar radiem nav sliktāka par strīdu ar Zvēru... Mani taču nesitīs kā Zafirovs ar jostu?!

Viņa dziļi ievilka elpu un iegāja iekšā, sastopoties ar neapmierinātām ģimenes sejām.

– Šeit viņa ir! – Vecmāmiņas tonis neliecināja par labu.

– Meita! Ir tik labi, ka esi dzīvs! Kā tu mūs nobiedēji! – Mamma uzreiz izplūda asarās un metās mani apskaut.

– Kas tevi atveda? Pa logu redzēju lielu melnu mašīnu! Precējies ar Serjozu, tad vietnieks Aļošu... Kurš tagad? – vecmāmiņa pamazām pacēla balsi un jau gatavojās sākt kliegt, – es arī aizrādīju Leru, un viņa apprecējās ar tādu vīrieti, un viņš viņu nes uz rokām! Tu man pievīli, Sofija, maini vīriešus kā cimdus, ceļo pa galvaspilsētām! Neviens tevi pat neprecēs! Es nevaru skatīties saviem kaimiņiem acīs!

– Vecmāmiņ, beidz! Man ir vīrietis, un viņš ir vienīgais kopš Leras kāzām. Tikko sastrīdējāmies, tāpēc arī tā notika.

– Pietiek melu! Nolēmu, ka pārvācos uz šejieni un parūpēšos, lai jūs vairs neapkaunotu mūsu ģimeni – pēc šiem vecmāmiņas vārdiem es jutos slikti.

Tikai viņas te pietrūka!

– Bet, vecmāmiņ, es drīz varētu pārcelties pie šī vīrieša!

– Tikai pār manu mirušo ķermeni! – Viņas kategoriskums man sagādāja zosādu.

"Bet iepriekš tikai Zafirova vārdi manī izraisīja tādu

reakciju," es nodomāju un skumji pasmaidīju.

– Skaties! Viņa joprojām smejas! Nekaunīgs! Ej uz savu istabu!

– Bah, man jau ir divdesmit divi!

– Jā, vismaz četrdesmit! Es neskatīšos uz tavu vecumu, vilkšu tevi aiz matiem un aizslēgšu! – vecmāmiņa, dusmu pietvīkusi, uzkiedza man tā, ka es tiešām noticēju viņas draudu spēkam.

– Tev noteikti patiks mans vīrietis, vecmāmiņ! Jo viņš ir neizturams varmāka tāpat kā tu! – Burtiski izspļaujot pēdējos vārdus, es apgriezās uz papēžiem un, kā biju kurpēs, ielidoju savā istabā, skaļi aizcirtot durvis un sabruku uz gultas.

Dāvids nezvanīja un nerakstīja ne tajā dienā, ne nākamajās piecās dienās. Es cietu un cietu no greizsirdības, vairākas reizes iztēlojos viņu kopā ar citām meitenēm un savās domās jau biju izmetusi tūkstoš iedomātu skandālu un histēriju. Atkal. Viņš atkal uzvedās kā vienaldzīgs auksts necilvēks, aizmirstot par mani!

Sestās dienas beigās, kad mani nervi jau atgādināja tērauda trosi, es neizturēju un uzgriezu numuru ar tiem pašiem cipariem, kas man bija kļuvuši naidīgi. Garš pīkstiens, vēl viens...

"Jā," atskanēja zemais, sāpīgi pazīstamais un, pretēji veselajam saprātam, iemīļotais baritons.

"Vai tu vispār pajautāsi, kā man klājas?" Vai tiešām tu par mani tik ļoti rūpējies? – likās, ka ielas otrā galā bija dzirdama mana čīkstēšana.

"Sofija, beidz būt histēriski," atšķirībā no manis, viņš bija

mierīgs un pēc iespējas aukstāks.

Viņa lietišķais tonis šķita, ka esmu apliets ar spaini auksta ūdens. Es te trakoju, bet viņam kā vienmēr neliekas?!

"Vai esat nolēmis mani atkal atstāt līdz labākiem laikiem vai īpašam noskaņojumam?"

"Es brīdinu jūs pēdējo reizi: vai nu jūs beidziet histēriski, vai arī es jūs sodīšu."

– TIKAI Mēģiniet VISMAZ VĒLREIZ MANI SODIET! Es zvēru, tad es aizbēgšu tik tālu, ka tu mani noteikti neatradīsi. Nekad.

No skaļruņa nenāca skaņa, bet es zināju, jutu, ka esmu trāpījis mērķī. Viņš ļoti nobijās, kad es aizgāju.

Lai cik cinisks būtu Zafirovs, vairāk par visu pasaulē viņš baidījās mani pazaudēt.

Pagāja vismaz minūte, līdz nežēlīgais un bezjūtīgais grieķis, ierauts savu jūtu slazdā, beidzot ierunājās:

– Es NEKAD par tevi nerūpējos, tiklīdz problēma būs atrisināta tu pats visu sapratīsi. Kas attiecas uz šo nedēļu, tad gaidu, kad tavi radnieki aizies, tāpēc nesazināšos.

"Ahh," es kaunā nomurmināju.

"Mana pacietība beidzas, un, ja pēc divām dienām jūs nepaliksiet viens, es pārstašu sargāt mikroklimatu jūsu ģimenē un ņemšu jūs līdzi, lai arī kas būtu."

– Tātad tu mani mīli? – es nedomājot izplāpājos.

– Šeit viss ir nemainīgs, beidz mani novērst no darba.

Viņš nolika klausuli.

Kas?!

Uz jautājumu, vai viņš mani mīl, viņš atbildēja, ka viss nav mainījies?

Kāds neciešams cilvēks!

32. nodaļa

Otrā diena jau tuvojās noslēgumam, un vecmāmiņai galīgi nebija nodoma doties prom, tāpēc mani lēnām pārņēma īsta mežonīga panika. Atklāti sakot, biedēja sajūta, ka spiedienu tagad bija nevis vienā, bet gan abās pusēs. Jebkuri paskaidrojumi tiks uztverti naidīgi, tāpēc atliek tikai cerēt uz veiksmi.

Nu tiešām no skandāla nevar izvairīties?

"Labrīt," es kautrīgi atbildēju klusumā, pieņemot ienākošo zvanu no numura ar tādiem pašiem numuriem.

"Tev bija vesela nedēļa, lai nokārtotu ģimenes lietas, un tagad es nedomāju gaidīt." Savāc mantas, es tevi šodien paņemšu.

No vienas puses, man bija mežonīgi bail no vecmāmiņas, no otras – no Deivida reakcijas, it īpaši, ja es atteiktos... Galu galā viņš man iedeva laika ierobežojumu, ko viņš pats bija izmērījis, gaidot un klausoties. attaisnojumi noteikti nebija viņa raksturā.

– Deivids...

"Sofija, tava bēgšana man jau ir sašķobījusi smadzenes." Nestrīdies.

Paklausot sirds lēmumam, sāku krāmēt mantas. Galu galā no strīda ar vecmāmiņu nevar izvairīties, tāpēc jums tas vienkārši ir jāiztur. Atradusi mani sakravājot savu čemodānu, viņa sāka jaunu skandālu:

"Es tev saku, ka tu nekur nebrauksi!" Pirmkārt, mēs viņu nepazīstam, un, otrkārt, viņš pat nav tavs līgavainis!

– Vecmāmiņ, es viņu mīlu, un ar to pietiek!

Durvju zvana zvans pārtrauca sākušos vētru un vecmāmiņa devās tās atvērt.

"Tas sāksies," es nočukstēju un, bailēs nopūtusies, izgāju koridorā. Bet manas ļaunākās bailes neapstiprinājās. Stāvot uz sliedīšņiem...

Nē, nevis Dāvids, bet šoferis Oļegs, kurš mani ieraudzīja un laipni pasmaidīja:

– Labdien, Sofija Aleksejevna!

– Vai tas ir viņš? – vecmāmiņa saburzīja seju, rūpīgi nopētot ciemiņu, – nav slikti, bet tu, Sofija, tomēr paliec mājās!

“Vecmāmiņ, šis ir šoferis,” nez kāpēc kļuva mežonīgi smieklīgi, ka šausmīgā vecmāmiņa sajauca manu zvēru un šoferi.

Vīrietis, neizpratnē skatīdamies uz mani, kas žņaudza smiekli, un uz sirmgalves dūsmīgo seju, acīmredzot nemaz nesaprata, kas te notiek, tāpēc bez smaida turpināja:

– Es saņemu savas lietas, jūs varat nākt ar mani tūlīt vai gaidīt Deividu Platonoviču, viņš pietās, lai satiktu jūsu ģimeni.

– Tā ir pavisam cita lieta! – iesaucās vecmāmiņa.

– Gaidīsim Deividu, paldies, Oļeg.

Tāds pārsteigums! Vecmāmiņa vienkārši dievināja šādas paziņas: uzreiz ar vecākiem un uzreiz nopietni.

Deivids, kā vienmēr, bija divus soļus priekšā.

Es nemaz negribēju sēdēt pēdējo stundu universitātē un tik tikko varēju sagaidīt beigas, izlidojot no klases kā applaucējusies. Varēja izlaist, taču savu bēgšanu dēļ man bija tāds risks palikt

bez kredītiem, tāpēc garīgi uzslavēju sevi par savu neatlaidību un gribasspēku. Jau uz ielas, skatoties telefona ekrānā, nemaz nebiju pārsteigts: man tas piekāpa no vecmāmiņas.

"Sveika, ba, es būšu mājās pēc desmit minūtēm."

– Sofija, tantei Vaļai ir atslēgas, un es devos mājās.

– Kāpēc? – Es pat pārsteigta apsēdos, baidīdamās noticēt savai veiksmi, jo vecmāmiņa, kura jau no rīta bija tendēta uz tirāniju, tagad nestājās ceļā.

– Mana māsiņa Baba Katja nomira, jūs zināt, kā mēs bijām draugi.

– Es saprotu, vecmāmiņ.

– Jā, bet mans aizliegums izjokot bez sadancošanās un kāzām paliek! Ja tavs līgavainis ir labs cilvēks, tad viņš ciena savu vecumu un vecāko viedokli, kas nozīmē, ka gaidīs tavu mammu un mani, un tikai pēc tikšanās mēs izlemsim, vai viņš tev ir piemērots vai nē.

"Jā, viņš ir tāds, viņš ir labs un ciena savu vecāko viedokli," es steidzīgi noburkšķēju, aizdzenot domu, ka vecmāmiņai labāk nezināt mūsu attiecību īpatnības un Deivida Zafirova grūto raksturu.

Jau netālu no ieejas pamanīju melnu mašīnu un devos pretī, pārliecinoties, ka tas ir šoferis, kurš bija ieradies mani uzņemt. Taču, kad piegāju pavisam tuvu, logs vadītāja sēdekļa pusē noripojās, atklājot nepazīstamu vīrieti.

– Deivids Platonovičs mani sūtīja pēc tevis.

– Kur ir Oļegs? – apsēdusies aizmugurējā sēdekļī, viņa

sniedzās pēc austiņām, pieliecoties pie somas, tāpēc uzreiz nepamanīja priekšā esošo kņadu.

"Viņš ir aizņemts," atbildēja šoferis un tad strauji pagriezās un iesmidzināja man sejā kādu aerosolu.

Un tad ir tukšums.

Kur es esmu?

Atmiņas nenāca uzreiz.

Melna mašīna, nepazīstams vīrietis un kaut kāda gāze, ko viņš iesmidzināja tieši man sejā.

Manas acis pamazām pieradušas pie kādas lielas noliktavas vai angāra tumsas.

Biedējoši, auksti un pretīgi...

Nekas, izņemot manu galvu, nesāpēja, un man pašam par pārsteigumu es pat nebiju piesiets.

Kas pie velna? Es gribēju domāt, ka tā ir kaut kāda stulba palaidnība, bet fakti runāja paši par sevi – šī bija nolaupīšana.

Kam tas vajadzīgs un kāpēc? Nē, protams, esmu skaista meitene, bet potenciālais maniaks droši vien gribētu mani piesiet... Tātad viņi galu galā ir Zvēra ienaidnieki.

Vai tiešām kāds caur mani gribēja izdarīt spiedienu uz Zafirovu? Tikai daži cilvēki zināja par mūsu saikni, jo īpaši tāpēc, ka Deivida tuvība un emocionalitātes trūkums radīja iespaidu, ka mēs neesam kopā. Un vēl jo vairāk pēdējos divos mēnešos, jo viņš pārrāva visas saites ar mani, lai atrastu kādu no tuvākā loka...

Vai tas nozīmēja, ka tas, kurš mani nozaga, noteikti zināja, ka

Zafirovam pret mani ir noteiktas jūtas?

Noteikti.

Manā galvā uzreiz parādījās šofera tēls, kurš izpildīja visus ar mani saistītos norādījumus... Vai tas tiešām bija viņš?

Mani no drudžainajām domām novērsa asa skaņa: tā bija ārdurvju čīkstēšana, pa kurām ienāca vīrietis, kurš mani nolaupīja. Tas pats no mašīnas. Pielecot atpakaļ pie sienas, es paķēru pirmo dzelzs gabalu, kas man nāca pretī, un noliku to sev priekšā.

– Es aizstāvēšu sevi! – mana balss nodevīgi trīcēja, nododot manas bailes visos sīkumos.

Manā priekšā apstājās spēcīgs, noskūts vīrs un skaļi iesmējās, radot skaļu atbalsi lielajā tukšajā telpā:

– Pasargā sevi no manis? Tas ir sīkums, bet jums ir četrdesmit kilogrami jēra svara, un es esmu veselīgs profesionāls cīnītājs. Ja vajadzēs, salauzīšu tavas skaistās rokas, pat nespriņdzinot nevienu muskuli.

– Kāpēc tu mani nolaupīji? Tas ir nelikumīgi!

– Neviens tevi nav nolaupījis. Jūs tikai traucējat vienai lietai, tāpēc viņi jūs novērsa no ceļa.

– Vai tu mani nogalināsi?

– Tas vēl nav izlemts.

– Vai vēlaties caur mani ietekmēt Zafirovu? Tas ir veltīgi, es viņam esmu tikai kārtējā pāreja, un viņš pat nepamanīs manu prombūtni.

– Klients tā nedomā, viņš ir pārliecināts, ka Zafirovs ir traks

par tevi. Labi, pietiek runāt, somā ir ēdiens un ūdens. Nemēģiniet aizbēgt, šeit viss ir norobežots.

Vīrietis pēkšņi apgriezās un aizgāja, aizslēdzot čikstošās dzelzs durvis, un es, divkārši saliecusies, izplūdu asarās.

33. nodaļa

Pirmajā dienā man vēl bija cerība, ka drīz tikšu atbrīvota, bet ar katru jaunu rītausmu pārlicība par atbrīvošanos izšķīda.

Visu laiku pavadīju rāpojošā, aukstā angārā, kas bija piepildīts ar veciem dzelzs gabaliem. Minējumi, ka šī bijusi viena no kādas pamestas rūpnīcas hallēm, apstiprinājās, rūpīgāk apskatot.

– Kāpēc es tev esmu vajadzīga? Ļauj man iet! Es apsolu uzvesties tā, kā tu saki! Man vajag dušu! – katrs rīts sākās ar lūgšanu manam sagūstītājam, kurš parādījās kā pulkstenis, atnesa pārtiku un personīgās higiēnas preces un atkal aizslēdza milzīgās durvis.

"Nē," viņš vienmēr atbildēja un, atstājis paku, aizgāja.

Sestajā dienā es zaudēju visas cerības un kritu īstā izmisumā. Bija novembra beigas un apsarga atnestās segas mani nemaz nesildīja, liekot saritināties vecā, nobružātā dīvānā un lūgt Dievu par glābiņu.

Un nāca pestīšana.

Septītajā dienā nolaupītājs mani izveda ārā un klusējot iesēdināja mašīnā. Vai viņš tiešām atlaidīs? Sākumā priecājos par svaigo gaisu un sauli, bet tad kļuva pavisam baisi. Domas kā viesulis šaudījās pa galvu, drudzaini nomainīdams viena otru. Kas notiks tālāk? Varbūt viņi nolēma no manis atbrīvoties? Ko darīt, ja viņi sāks nogriezt vienu pirkstu un sūtīt to Zafirovam, lai izpildītu viņu prasības? Vai viņš mani nemeklē? Vai varētu

būt, ka nolaupītājs un viņa klients kļūdījās, un Deivids nejuta pret mani pilnīgi neko, tāpēc viņam bija vienalga?

–Vai tu mani nogalināsi? – mana paša balss skanēja pavisam bezkrāsaini un gausi.

"Nē, tikai kamēr jūs pārvācieties uz citu vietu," nolaupītājs šķita pilnīgi vienaldzīgs, un, neskatoties uz visu savu šausminošo izskatu, viņš atbildēja nevis rupji, bet gan pacietīgi un precīzi.

– Kāpēc?

– Tāpēc, ka tavai pēdai sekoja. Tas nozīmē, ka ir tikai divas iespējas: nogalināt vai paslēpt.

–Kas mani meklē? – Aiz ziņkāres pat pieliecos uz priekšu, aizmirstot par iepriekšējā dienā sasietajām rokām un kājām.

– Vai ir pārāk daudz jautājumu?

Pat šī lielā puiša pacietībai ir robežas, tāpēc labāk klusēt, lai viņu nesadusmotu. Galu galā viņš jau bija diezgan adekvāts, un, pretēji bažām, es nekad netiku pakļauta vardarbībai no viņa puses.

Pēc aptuveni piecpadsmit minūšu ilgas braukšanas pa bezceļu, automašīna beidzot uzbrauca uz pilnīgi jaunās šosejas. Vēl pusstunda ceļā un priekšā parādījās jauns lauku kotedžu ciemats, aiz kura varēja redzēt manas pilsētas gaismas. Iegājuši vārtos, apstājāmies ar pelēkām flīzēm bruģētā un augsta žoga paslēptā pagalmā.

Ambal mani atbrīvoja no virvēm un ieveda mājā, un pēc tam ieslēdza vienā no istabām ar restēm uz logiem. Kāds bija prieks būt silti un tīri pēc netīras, aukstas noliktavas! Labs remonts,

drēbju skapis, naktsskapītis un divguļamā gulta – mans jaunais cietums izskatījās vienkārši lieliski.

Paskatījos apkārt un gandrīz lēkāju aiz prieka! Vannas istabas durvis! Uzreiz ieslēdzot karsto ūdeni, viņa aizvēra durvis, novilkta netīrās drēbes un tad ar baudas vadiem ienira karstajā ūdenī.

Kas ir šī brīža laime? Tas ir tad, kad tu vispār nezini, izdzīvosi vai nē, bet, saņēmis vienkāršu labumu silta ūdens veidā, tu izjūti patiesu prieku.

Pēc vismaz divu stundu pavadīšanas vannas istabā, es parādījos istabā, valkājot tikai divi. Drēbes, kurās bija sakrājušies nedēļu netīrumi un sviedri, bija sabojātas, bet par laimi skapī atradās divi vīriešu balti frotē halāti. Tagad riebūmam nebija laika, tāpēc, nedomājot par lietu bijušo īpašnieku, apņēmi ietinos vienā no tām, nedaudz apmulsdama tās milzīgajos stāvos.

Gribējās ticēt, ka Deivids tiešām ir uz pēdām, taču brīnums tomēr nenotika, un nākamās trīs dienas man nācās sēdēt šajā istabā, lai gan tā bija ērta, bet tā tik un tā kalpoja kā īsts cietums.

Tomēr ceturtās dienas naktī notika kas tāds, kas visu manu dzīvi apgriezta kājām gaisā. Dzirdot caur miegu durvju čīkstēšanu, es gandrīz neatvēru acis un sastapu pistoli, kas bija vērsta tieši pret manu pieri.

Tas viss ir beidzies.

Lūk, cik stulbi un absurdi beigsies mana dzīve. Lai arī cik daudz tu iztēlojies, tu nekad nezini, kad pienāks šis brīdis, jo vienkārši nav iespējams sagatavoties nāvei.

– Lūdzu, saudzē mani! – karstas asaras ritēja pār vaigiem, un sirds, nobijusies no gaidāmā gala, sita ar dubultu spēku, truli atsitoties pret ribām.

"Nē, jūsu laiks ir pienācis," vīrietis pilnīgi vienaldzīgi teica un pievilka pistoli tuvāk.

Kad ieroča aukstais metāls pieskārās viņa sviedriem klātajai pierai, nebija šaubu, ka tas noteikti izšaus.

Pilnīgi nepiemērots brīdis ienāca prātā, kad mūsu pirmās tikšanās reizē pašaieliedzīgi meloju Zafirovam par venerisku slimību, lai glābtu sevi...

Un tagad?! Ko es tagad varu teikt?!

– Esmu stāvoklī no Zafirova! Zvani viņam, viņš darīs visu tava bērna labā! – meli dzima iekaisušajās smadzenēs diezgan pēkšņi un tikpat pēkšņi izkļuva no asinīs sakostām lūpām.

Vai tas darbosies vai ne?

Vienreiz.

Divas.

Trīs...

Lielā vīrieša sejas izteiksme pēkšņi mainījās, un viņš steigšus izgāja no istabas, aizsedzis pistoli.

Ja tikai tas izdotos! Tikai, lai aizmirstu laiku!

Tomēr cerība ātri izkusa, dodot vietu šausmām, kad pēc pāris minūtēm nolaupītājs atgriezās un paziņoja:

– Klients teica, ka tu dzīvo līdz rītdienai. No rīta es tev atnesīšu to, kas tev vajadzīgs, lai pārbaudītu savus vārdus, un, ja tu melosi, tu nomirsi sāpīgāk, nekā bija domāts iepriekš. Tici

man, es labi spēju likt tev kliegt no sāpēm.

Viņa vārdi man pārņēma vēsumu, un visu atlikušo nakti es nevarēju aizvērt acis no bailēm.

No rīta meli atklāsies un es tik un tā nomiršu. Vai tiešām nevar apmānīt šo sasodīto grūtniecības testu? Ja vien būtu zīmulis, ar kuru varētu diskrēti uzzīmēt uz otrās svītras...

Ir pārāgri celt paniku! Varbūt viņš atvedīs ārstu un viņš varēs lūgt palīdzību vai sliktākajā gadījumā nodot zīmi?

Diemžēl no rīta viņi man nesagādāja nevienu ārstu. Tikai pudele negāzēta ūdens un vesela pakete grūtniecības testu: no vienkāršākā līdz astronomiski dārgajam. Es vilcinājos sastingu, skatoties uz kastu un paku pārbagātību.

– Kāpēc tu tur stāvi? Netērējiet laiku! Vai arī vēlaties, lai es personīgi uzraugu procedūru?

Negaidot, kad draudi tiks izpildīti, es ieslīdēju vannas istabā, cieši aiztaisot durvis. No kurām nav izdevies izvairīties.

Paspiežot roku, tika atvērta pirmā paciņa: tātad, norādījumi ir vienkārši, līdzīgi testam, ko Lera veica pavasarī. Viss ir sīki aprakstīts: to var izdomāt pat pilnīgs muļķis.

Tas ir izdarīts.

Varbūt jums ir jāizmanto visi septiņi no tiem, lai būtu cerība, ka viens būs kļūdaini pozitīvs.

Nevilcinoties atvēru pārējo un, veicot nepieciešamās darbības, apsēdos uz flīzētās grīdas.

Grūtākais ir gaidīt.

Ja vismaz viens izrādīsies precējies, tad es būšu izglābts! Ko ir

vērts apmānīt šo palaidni, kurš, iespējams, nesaprot grūtniecības testus?

Pēc manām sajūtām jau bija pagājušas desmit minūtes, kad klauvējieni pie durvīm izrāva mani no stupora.

– Nāc ārā! – šķiet, lielais vīrs bija neapmierināts.

Paskatījusies uz pirmo pārbaudi, viņa sastinga, neticot savai veiksmei: pozitīva.

Oho! Jā, man ir paveicies! Tik dārgi un beidzās ar laulību!

Es no prieka lēkāju un paķēru to un pagriezos pret durvīm. Tātad, kā ar pārējo? Pārlaidusi acis pāri uz grīdas izliktajām sloksnēm, viņa apstājās, it kā pērkona trieciens. Spēki pēkšņi pameta jau tā stresa izsmelto ķermeni, liekot man apsēsties uz flīzētās grīdas un atspiesties ar pieri pret auksto sienu.

Otrais ir pozitīvs...

Trešais ir pozitīvs...

Ceturtais ir pozitīvs...

Piektais ir pozitīvs...

Sestais un septītais (vienkāršākais) ir negatīvs.

Mana galva atteicās domāt, un manas rokas klāja lielas zosāda...

ES esmu stāvoklī.

34. nodaļa

Nu protams...

Mūsu atkalapvienošanās Maskavā...

Es nedzēru tabletes. Bet tas bija pavisam nesen, apmēram pirms trim nedēļām... Tātad periods ir ļoti īss.

Manī ir mazs cilvēks.

Tagad es esmu atbildīgs par viņa dzīvi.

Uz visiem laikiem.

Apjukums, kas notika manā galvā, mani pilnībā izrāva no reālās pasaules. Trīcošām kājām es izgāju no vannas istabas un iedevu lielajam vīrietim piecus pozitīvus un divus negatīvus grūtniecības testus. Viņš pamāja ar galvu un izgāja no istabas.

Interesanti, vai viņš varēja izdomāt, kāds bija rezultāts? Splaut. Tās vairs nav manas problēmas.

Es smagi apsēdos uz gultas un pavilku kājas zem sevis.

Kas mums jādara, mazulīt? Galu galā tagad es esmu atbildīgs ne tikai par sevi, bet arī par jums. Kā mēs varam tikt izglābti? Es pat nezinu, vai tavs tētis būs laimīgs? Es tagad vispār neko nezinu...

Līdz vakaram gandrīz neizkāpu no gultas. No bažām man sāpēja galva un izveidojās īsta apātija. Kad ārdurvis čīkstēja, es snaudu un pat uzreiz nesapratu, ka iekšā ir ienācis mans nolaupītājs. Pacēlusi smago galvu, viņa paskatījās uz viņu un automātiski atzīmēja, ka lielais vīrietis ir bez ieroča.

– Celies, ej ārā.

Vai mani atkal kaut kur pārvadā?

–Vai tu mani atkal slēpsi?

– Nē, tu esi brīvs.

KAS?!

Es truli paskatījos uz to, kurš mani turēja veselu nedēļu, vispirms netīrā, aukstā angārā un pēc tam vēl vienu šeit, un, nespēdams klusēt, jautāju:

– Kāpēc? Kas mani nolaupīja? Par ko? Vai Deivids tev samaksāja?

"Es jums atkārtoju, jūs esat brīvs," lielā vīrieša tukšais skatiens teica, ka es nesaņemšu atbildi uz saviem jautājumiem.

Joprojām neticot savām ausīm, es, būdams halātā, paķēru savu jaku un uzvilku kedas, un tad izlecu no istabas un sāku lejā pa kāpnēm.

Šeit tās ir, dārgās durvis uz ielu! Tikusi ārā, es dziļi ievilku elpu, un degunu kutināja decembra salu gaiss. Mums ātri jābēg, pirms viņš pārdomā! Tomēr, tiklīdz es par to domāju, no aizmugures atskanēja smagi soļi.

– Beidz, man ir pavēle aizvest tevi uz pilsētu.

– Nē! Es neticu! Tu gribi mani nogalināt! – Es pieskrēju pie žoga un apstājos desmit metrus no sava sagūstītāja.

Pavelkot vārtus, sapratu, ka tie ir aizvērti. Izmisuma asaras, kas bija sakrājušās visu manu šeit uzturēšanās laiku, izplūda no acīm, liekot visam ķermenim trīcēt no aukstuma un šņukstēt, ko vairs nebija iespējams noturēt. Mana nervu sistēma tika

satricināta līdz galam, un pēkšņi manā acu priekšā izpeldēja iela un viss apkārtējais, ieskaitot mana nolaupītāja siluetu.

Atverot acis, es pat uzreiz nesapratu, ka esmu slimnīcas istabā. Viens pats. Man nedaudz sāpēja galva, un viss ķermenis jutās ārkārtīgi vājš, tāpēc es pat nevarēju pakustēties. Paskatoties apkārt, es ieraudzīju katetru uz rokas un IV blakus tam, un manās iekaisušajās smadzenēs uzreiz pazibēja briesmīgs minējums. Kāpēc medikamenti? Vai kaut kas nav kārtībā ar grūtniecību?

Es pati nesapratu, cik lielas asaras tecēja no manām acīm. Kā mazam radījumam zirņa lielumā manā vēderā izdevās apēst manas domas tikai vienas dienas laikā un krasī izmainīt visu apkārt? Droši vien to var saprast tikai sievietes, jo viņas ir tās, kuras sāk iemīlēt jauno dzīvību sevī ilgi pirms tās dzimšanas. Vai tas tiešām ir spontāns aborts? Manā galvā pulsēja šausmīgs, šķietami zaimojošs vārds, liekot man izjust patiesas paniskas bailes.

Istabas durvis klusi atvērās un es ieraudzīju medmāsu.

– Kāpēc šīs zāles? Vai man bija spontāns aborts? – Mēģinot piecēties un noraut katetru no rokas, es gandrīz nokritu uz flīžu grīdas, jūtot smagu reiboni un sliktu dūšu.

– Sofija Aleksejevna, necelies! Jūs joprojām esat pārāk vājš! Tu esi šokā!

– Nenāc klāt! – es kliecēju, un nodevīgais mitrums aizsedza manas acis, liekot tām gandrīz neko neredzēt. Redzot asinis no rokas ar saplēstu katetru, mana galva griezās vēl vairāk, un manas

smadzenes atkal iegrima aizmirstībā.

"Es tev teicu, lai ne mirkli neatstāj viņu vienu." Kāpēc es jums maksāju naudu, ja jūsu medmāsa nevar tikt galā ar mazu slimu meiteni? Esi dežūrs visu diennakti! – Dāvida stingrā balss bija dzirdama pavisam tuvu, iedvesmojot pārlicību un liekot siltuma viļņiem izplatīties pa sāpošajām ekstremitātēm. Viņš ir tuvumā, viņš mani paņēma.

Tas droši vien ir tikai sapnis.

– Deivid Platnovič, mēs ļoti atvainojamies! Medmāsa jau saņēmusi bargu rājienu un iespaidīgu naudas sodu. Tas vairs neatkārtosies! Sofijas Aleksejevnas dzīvībai un veselībai briesmas vairs nedraud. Tas bija tikai pēctraumatiskais šoks.

– Kad viņa pamodīsies?

– Domāju, ka pavisam tuvā nākotnē.

Pēc vieglā durvju klikšķa un atkāpšanās aplāpētajām balsīm kļuva skaidrs, ka atkal esmu viena, tāpēc atvēru acis un lēnām piecēlos sēdus. Roka, no kuras iepriekšējā dienā bija izrauts katetrs, bija pārsieta un šausmīgi sāpēja. Paskatījos apkārt un ieraugot pogu, lai izsauktu medicīnas personālu, nospiedu to. Nebija pagājušas pat desmit sekundes, kad istabas durvis atvērās un iekšā iesteidzās ārsts, kam nebija elpas.

– Sofija Aleksejevna! Sveiki! Es esmu Renāts Nikolajevičs, jūsu ārstējošais ārsts. Kā tu jūties?

"Es jūtos diezgan labi, sakiet man, vai man bija spontāns aborts?" – teicu un saviebos: vai tiešām šī vājā čikstēšana ir mana balss?

Pēc maniem pēdējiem vārdiem Zafirovs ienāca istabā, tāpēc pēkšņs vājums un bailes atkal piespieda mani apgulties un aizvērt acis. Pēc viņa neizdibināmās sejas izteiksmes nebija pilnīgi skaidrs, vai viņš dzirdēja manus vārdus vai nē. Lai gan droši vien no manis paņēma testus, kas nozīmē, ka ārsti un viņš ir informēti par grūtniecību.

"Es jūs atstāšu, ja jums kaut kas vajadzīgs, vēlreiz nospiediet zvanīšanas pogu," teica ārsts un aizgāja, atstājot Zafirovus vienus.

Neuzdrošinājoties vēlreiz pajautāt ārstam par bērnu Zafirova priekšā, es klusībā apskatīju pirkstus, baidīdamās pacelt acis. Un kā laimējās, viņš pats nesteidzās uzsākt sarunu un tikai uzmanīgi paskatījās uz mani.

Nolēmis, ka klusums ievelkas, es gandrīz neizspiedu pirmo jautājumu:

– Kā es te nokļuvu?

"Visa pilsētas policija jūs meklēja, un, kad mēs noskaidrojām atrašanās vietu, ierodoties vietā, mēs atradām jūs pagalmā bezsamaņā.

– Kā ar manu nolaupītāju?

– Es viņu nošāvu.

35. nodaļa

– Es viņu nošāvu.

Es aiz bailēm noelsos un mana pārbiedētā seja acīmredzot izskatījās pavisam neglīta, jo Deivids pēkšņi pienāca pavisam tuvu un apsēdās uz gultas, satverot manu roku.

– Nomierinies. Neviens un nekas vairs netraucēs,” tas tika teikts sev ierastajā pavēlnieciski mierīgajā tonī, bet daudz maigākā nekā parasti. Viņš saprata, ka man ir slikti un mani nomierināja.

“Bet viņš nav pasūtītājs, viņš ir tikai izpildītājs.” Šis vīrietis man pat ar pirkstu nepielika. Un tad viņš mani atlaida.

– Ko tu tikko teici? – Deivida mierīgais tonis pēkšņi mainījās uz intensīvi ieinteresētu.

– Ka viņš nebija klients... viņš man pat ar pirkstu nepalika...

– Nē, vai tu teici, ka viņš tevi atlaida? – skatiens pretī kļuva sīkstus un vērīgs.

– Jā, sākumā viņš grasījās mani nošaut, bet es teicu, ka esmu stāvoklī ar tavu bērnu, tāpēc viņš atnesa kaudzi grūtniecības testu un tie izrādījās pozitīvi. Tad viņš kādam piezvanīja un tad teica, ka esmu brīvs. Tikko grasījos bēgt, kad pagalmā zaudēju samaņu...

Zafirova seja vienā mirklī mainījās: acis kļuva pilnīgi melnas un uz vaigu kauliem parādījās mezglīni. Viņš bija dusmīgs. Ļoti dusmīgs.

– Vai tu mani pamet? Kas notika? – es atkal sāku šņukstēt un trīcēt.

– Izskatās, ka es zinu, kas tevi nolaupīja... Beidz nervozēt, tavā situācijā nav pamata uztraukties. Es būšu atpakaļ drīz.

– Tātad ar grūtniecību viss kārtībā? – automātiski satvēru vēderu.

"Bija draudi, un, ja man būtu jāizvēlas, tad, protams, es neriskētu ar jūsu veselību trīs nedēļu embrija dēļ." Bet, pēc ārsta domām, auglis palika dzīvs, neskatoties uz jūsu hipotermiju un morālo stāvokli. Ārsti veica ultraskaņu: sirdspukstus vēl nevarēja izsekot, tāpēc termiņš tika noteikts ar asins analīzi.

"Es esmu stāvoklī no tevis," es aizvainoti nočukstēju.

"Protams, no manis," Zafirovs mierīgi sacīja un, viegli noskūpstījis manu templi, aizgāja.

Un tā ir reakcija uz to, ka viņš kļūs par tēvu? Nulle emociju? Vai mazais cilvēciņš zem manas sirds ir trīs nedēļas vecs embrijs? Seju atkal dedzināja asaras, un rokas nodevīgi trīcēja, jo mīļotais vīrietis nebija laimīgs, ka viņam būs bērns...

Viņš vienkārši nevarēja to izdarīt.

Kā man izdevās pieķerties šim ledainajam sociopātam un kāpēc viņa vienaldzība tik ļoti sāp?!

Pēc pusdienām, kurām es nepieskāros, pārāk satraukta par iepriekšējo sarunu, pie manis pienāca izmeklētājs un ilgi pierakstīja manu liecību. Simto reizi stāstot visas detaļas par nolaupīšanu un divu nedēļu uzturēšanos nebrīvē, es joprojām biju mierīgs. Tomēr darbinieka attieksme bija visdelikātākā un

uzmanīgākā, iespējams, Vadima Andrejeviča dēļ, kurš personīgi deva norādījumus pratināšanai.

Tad ieradās Daška, Lera un māte ar vecmāmiņu un tanti. Viņi visi man juta līdzīgu un centās iebarot veselu kalnu augļu.

– Tātad jūs esat stāvoklī no šī paša Dāvida? – vecmāmiņa vaicāja nespēdama izturēt.

– Beidz to darīt! Viņa ir pārāk vāja šiem jautājumiem! Sofija ir dzīva un tas ir galvenais! – mamma šņukstēja.

– Bet vai viņš tevi apprecēs? Vai arī kļūsi par vientuļo māti? – neatlaidās vecmāmiņa, kurai bija piepildījies vislaunākais sapnis: viņas otrā mazmeita jau grasījās vest viņu apmalēs.

Man bija kaut kas jāatbild, bet, laimei, pieņemamie varianti vispār neienāca prātā, jo es joprojām nesapratu, vai Deivids ir laimīgs vai nē.

Vai viņš gribēja, lai tas notiktu šādā veidā? Vai viņš vispār bija ar mani?

Tomēr palīdzība ieradās no vietas, kur es to nemaz negaidīju. Medmāsa ienāca un kritiski paskatījās uz pulcēšanos ap manu gultu, un tad nolika uz galda milzīgu rožu pušķi un sarkanu kastīti ar vārdiem:

– Platons Hektorovičs lūdza nodot savu nākamo mazdēlu viņa vedeklai un topošajai mātei, novēlot drīzu atveseļošanos.

Vecmāmiņa svilpa, pat necenšoties slēpt, ka berzē rokas:

– Nu, tas ir cits jautājums!

Platons Hektorovičs ir Zafirova tēvs. Kā viņš vispār zina par manu eksistenci? Vai tas nozīmē, ka Deivids ir nopietni

noskaņots pret mani, jo viņš paziņoja tēvam par grūtniecību? Atverot kasti, viņa noelsās, nespēdama apvaldīt apbrīnu: iekšā bija sens neticami skaistuma gredzens. Asinssarkanais akmens cirsts zelta rāmī ar sarežģītiem rakstiem piesaistīja uzmanību un spēlējās ar dažādiem toņiem, skaisti laužot saules starus. Netālu atradās greznā rokrakstā rakstīts ziņojums:

"Mana topošā mazdēla mamma. Hadžu dzimtas ģimenes gredzens"

Visi klātesošie noelsās un, it kā gribēdami, sāka apbrīnot satriecošo gredzenu. Vecmāmiņa izlauzās viltīgā, lapsai līdzīgā smaidā, un mamma un Daša slavēja juveliera smalko gaumi.

No trokšņa klātesošie pat uzreiz nepamanīja, kā atvērās durvis un istabā parādījās pats Deivids Zafirovs.

– Kas tā par tikšanos? Vai nevajadzētu atpūsties un iegūt spēku? Kāpēc tu neko neēdi pusdienās? – Viņa balss skanēja vienmērīgi, bet es jau zināju, ka viņš ir dusmīgs.

Visi mani apmeklētāji pagriezās un burtiski skatījās uz viņu. Oho. Tagad mana vecmāmiņa šos vārdus uztvers kā izaicinājumu. Nezinādama ko darīt, iespiedos gultā un pacēlu segu pie vēdera. Ja nu viņi aizmirsīs par mani un varēs sēdēt zem segas, lai tikai neredzētu un nedzirdētu skandālu!

"Tieši tā, meitiņ, kāpēc mēs tevi te apņemam," mamma sāka trakot un sāka visus celt augšā.

– Tātad tā bijī tu, kas ieņema bērnu manai mazmeitai? – vecmāmiņa jautāja tieši uz lietu.

Mulķības! Biju gatavs izkrist cauri zemei.

Tur viņai tāds tiešums un vienkāršība, kas robežojas ar rupjību?!

Lai neredzētu šo šausminošo bildi, pārvilku segu vēl ciešāk pār savu apsārtušo seju.

– Protams, tas esmu es. Vai viņai ir vēl kādi kandidāti?

– Tātad viņai ir vai nu Serjoža, vai Aļoša! – vecmāmiņa iesāka. par ko viņa runā?! Šausmīgi!

"Ja dzirdēšu par kādu vīrieti viņai blakus, es viņu nošaušu un salauzīšu kaklu." Bet, ja jūs uztraucaties par viņas godu, tad velti, viņa, protams, ir stulba, impulsīva nejēga, bet viņa bija man uzticīga. Un es viņu apprecēšu tik un tā.

svētais sūds. No skandāla nevar izvairīties. Kāpēc man to visu vajag?!

Tomēr, pretēji manām bailēm, vecmāmiņa diezgan mierīgi teica:

– To es gribēju dzirdēt. Ātri veselojies, dārgais, mēs atkal pie jums brauksim ciemos. Neatliec kāzas, jo, ņemot vērā tavu tievumu, vēders drīz būs redzams!

Istabā valdīja klusums un es, nolemdama, ka visi ir aizgājuši, paskatījos ārā no segas apakšas. Deivids sēdēja man pretī un paskatījās uz mani ar smagu, tumšu skatienu:

"Ja es dzirdu no kāda cita, ka kāds vīrietis tevi vajā, es, iespējams, nevarēšu sevi savaldīt." Galu galā jūs esat grūtniece un savā situācijā jāievēro pieklājības standarti.

Tad viņa skatiens paskatījās uz ziedu pušķi un gredzenu atvērtajā kastē:

"Tēvs jums jau ir atsūtījis daļu no ģimenes zelta... Nekavējoties," pacēlās tumša uzacis, un Zafirova sejā iedegās sarkasma pilns smaids.

"Mēs pat neesam satikuši tavu tēvu... Kungs, es par savu situāciju uzzināju tikai pirms divām dienām, un viņš jau zina, ka esmu stāvoklī un esmu slimnīcā!"

– Protams, ka viņš zina, jo viņš ir tas, kurš pavēlēja tavu nolaupīšanu.

36. nodaļa

– Kā?! Kāpēc?! Galu galā viņš mani pat nekad nav redzējis! – Visvairāk es gribēju dzirdēt vārdu “palaidnība!”, taču, neskatoties uz visu dzirdētā absurdumu, bija skaidrs, ka Zafirovs nejoko.

– Mans tēvs ļoti ilgi sapņo par manām kāzām ar sava grieķu partnera meitu. Bet, protams, es neesmu tas cilvēks, kuru var pārliecināt precēties, tāpēc mans tēvs sākumā izlikās smagi slimš, bet tad, kad uzzināja, ka esat parādījusies starp daudzajām bezsejas saimniecēm, viņš nolēma jūs izņemt. . Tiesa, apziņa, ka var laist pasaulē mazdēlu, viņu ievērojami atsvēra.

– Kāpēc? – Šķiet, es pilnībā pārstāju saprast, par ko es runāju.

– Tāpēc, ka es nekad nedomāju precēties un radīt bērnus. Man to nevajag. Un viņš to zina.

Kas?! Vīrieti, ar kuru esmu stāvoklī, tikko man teica, ka nevēlas būt tēvs? Mana sirds sāka mežonīgi pukstēt, un es jutos kā visnelaimīgākā sieviete pasaulē.

Kāpēc es? Kāpēc tieši savā ceļā es satiku skaistāko un nejūtīgāko vīrieti pasaulē? Viņam ne tikai mani nevajag, viņam nevajag savu bērnu!

– Aizej. – sāļais mitrums iedzēla acīs, un es atkal jutos kā nevajadzīga lelle, kuru grasījās nolikt plauktā.

– Beidz to darīt. Es tevi apprecēšu un dzemdēšu bērnu. Viņš ir mans. Un mani dzīves principi šajā gadījumā mainās apstākļu

ietekmē.

– Bet tu mani nemīli un nevēlies bērnu! – man pēkšņi atausa prātā: es pēdējā laikā pārāk daudz raudu, un tā vienmēr ir Viņa vaina!

– Tieši otrādi. Viss notika tā, kā tam jānotiek.

– Zini, Zafirov, man vienkārši apriebusies tava attieksme pret mani. Es patiešām esmu grūtniece, kura vairs nevar uztraukties. Un visas manas rūpes nāk no jums! Es gribu tevi atstāt uz visiem laikiem.

Deivids sastinga vietā un uzmanīgi paskatījās uz mani. Viņa mierīgais izskats neko neizteica, likās, ka viņam tas ir pilnīgi vienalga, bet es viegli nolasīju dusmas no viņa tievā līnijā saspīestajām lūpām un nomelnējušajām acīm.

– Vai tu tiešām to vēlies? – lēnām, gandrīz zilbi pa zilbei... Acīmredzami, ka Zvērs ir nikns.

"Jā," tas izskanēja gandrīz bez vilcināšanās un es uzreiz biju gatavs dzirdēt kaut ko līdzīgu "Es laižu tevi vaļā" vai "Mēs šķiramies", bet Deivids atkal paskatījās uz mani ar vienaldzīgu skatienu un jau devās prom. istabā, teica:

– Pie velna, nē. Mans bērns. Un tu arī.

– Bet jūs nevēlaties bērnus!

– Es tiešām negribu. Bet tas nemaina būtību – tu kļūsi par manu sievu un dzemdēsi manu bērnu. Jautājums ir slēgts.

Es gribēju viņu panākt un saplēst to auksto, bezjūtīgo seju asinīs, kliegt uz viņu naida vārdus, līdz viņš bija aizsmacis, un uzvest dusmu lēkmi tieši klīnikas gaitenī, bet es paliku savā

vietā. Un pēc pusstundas, tikusi galā ar emocijām, piezvanīju un nosūtīju ziņu uz numuru ar tādiem pašiem numuriem:

"Es dzīvē neko tik ļoti nenožēloju, kā to, ka šī grūtniecība ir no jums."

Atbilde nāca uzreiz:

"Es neko savā dzīvē tik ļoti nenožēloju, ka es tevi neizdrāzēju uzreiz tajā vakarā, kad melojāt par venerisku slimību."

Vai ir iespējams mīlēt un ienīst cilvēku vienlaikus? Tagad es varētu atbildēt uz šo jautājumu: noteikti.

JĀ.

Nākamajā dienā mani izrakstīja un skaidri nolēmu doties uz savu vietu, tomēr pie izejas no palātas mani pacēla pats Zafirovs, kurš klusēdams paņēma manu somu un devās uz izeju.

"Es došos uz savu vietu, jo mēs jums neesam vajadzīgi," es aizvainoti nomurmināju, kad viņš piesprādzēja man drošības jostu savā Mercedesā.

"Dažreiz man pat žēl, ka tu esi tik jauna, jo tu esi vienkārši idiotiski naiva." Sofija, tev vajag puņķainās atzīšanās un zvērestus, ko deva iepriekšējie draugi. Labi, ka esmu trīspadsmit gadus vecāks par tevi, citādi es nerēķinātos ar tavu vecumu un jau sen būtu lauzis kaklu.

– Kāpēc tu esi tik neizturama? Un kāpēc es? – lemti jautāju vairāk sev, nevis viņam.

Uz jautājumiem atbildes nebija, tāpēc visu mājupeļu braucām klusēdami. Man bija jākāpj uz viņa divstāvu dzīvokli vienai, jo, kā izrādījās, Zafirovam bija daudz darāmu, un, lai

mani paņemtū pašam, viņam tās uz kādu laiku bija jāatstāj. Nedod un neņem – ideāls līgavainis!

Par spīti viņam, viņa ieņēma atsevišķu guļamistabu un jau sāka snaust, kad pēkšņi piecēlās sēdus gultā un nolēma piezvanīt Lerai. Atcerējos, kā pagājušā gada aprīlī viņa arī apdullināja Vadimu ar ziņu par grūtniecību un šķiet, ka viņa reakcija nebija tāda pati kā Deivida.

"Sveika," manas māšas pazīstamā balss telefonā lika man atcerēties, cik labi mums bija kopā un cik laimīgs beigās izvērtās viņas liktenis.

– Sveiks, Lerik! Kā tev iet?

– Lieliski, dārgais, vai tu šodien esi izrakstījies? Kā tu jūties? Mēs gribējām nākt, bet Dāvids mums aizliedza, sakot, ka jūs jau esat kļuvuši ļoti iespaidojams un neaizsargāts.

– Sakiet, kā Vadims reaģēja uz ziņu par jūsu grūtniecību?

– Ak, Sofija, es tev jau simts reizes teicu! Galu galā manai bijušajai jau ir otrais grūtniecības mēnesis un šis puika ir viņa tēta kopija! Atcerieties pats: ņemot vērā to, ka Gromovs bija vienkārši nepanesams un es negribēju ar viņu būt, viņš apzināti padarīja mani par bērnu, lai piesietu mani pie sevis. Bet tagad tas ir kā zīds," smejas māsa.

– Vienkārši...

– Kas notika? – māšas balss mirklī mainījās no jautras uz satrauktu.

"Tas ir tas, ka Deivids nevēlas bērnu," es šņukstēju, cenšoties vairs neraudāt.

– Mīļā, vai viņš tevi sūtīja uz abortu? – varēja dzirdēt, ka Lera kļuva nikna.

– Nē, viņš teica, ka es noteikti dzemdēšu.

– Tas ir skaidrs. Viņš negrib audzināt bērnu?

– Nē, viņš teica, ka apprecēs mani tik un tā...

– Es redzu... Varbūt viņš tevi nemīl?

– Viņš teica, ka mīl, protams, savā veidā.

– Tad es neko nesaprotu!

"Viņš tikai teica, ka nevēlas bērnus un ģimeni, bet, tā kā apstākļi mainās...

– Mīļā, es negribēju laulību un bērnus, bet ticiet man, galvenais, ka viņš ir gatavs, bet kā ar vēlmi? Vēlme sekos.

Bet patiesība...

Galu galā Zafirovs patiešām negribēja bērnus, bet tomēr viņš mani nesūtīja uz abortu. Viņš negribēja precēties, bet tagad grasījās ņemt mani par sievu. Viņš nekad mani nepameta, izņemot gadījumus, kad apstākļi to prasīja.

Pēc sarunas ar māsu es jutos nedaudz labāk un pat varēju aizmigt, un, kad atvēru acis, aiz loga jau bija tumšs.

Pēc izstaipīšanās es atvēru acis un pārsteigumā kļiedzu: manā priekšā stāvēja garš, gados vecs vīrietis.

Neskatoties uz savu vecumu, viņš joprojām bija izskatīgs: plati pleci un stingra seja, pelēkiem un gaišiem rugājiem raibiem matiem uz iegrimušajiem vaigiem.

Viņš man ļoti atgādināja kādu...

Nē, viņš to nedarīja, viņš bija tikai Deivida kopija, tikai

vecāks.

"Sveika, Sofija," vīrietis maigi teica, un es visu sapratu: tas ir Zafirova tēvs.

37. nodaļa

– Sveika, Sofija! Atvainojiet, ka ienācu tieši tavā istabā. Jūs ilgi nepamodāties, un es gribēju, lai būtu laiks ar jums parunāties, pirms mans dēls atgriezīsies.

Neraugoties uz savu draudzīgo toni un līdzjūtīgo izskatu, vīrietis manī iedvesa bailes, jo atmiņā bija svaigas atmiņas par to, kā pirms dažām dienām mani gandrīz nogalināja viņa dekrēts.

"Es tevī klausos," ieņemdama vertikālu stāvokli, viņa pievilka segu līdz zodam un mēģināja izlikties vienaldzīga.

– Es gribu atvainoties. Ja, protams, jūs varat piedot vecajam vīram, kurš gribēja laimi savam vienīgajam dēlam. Es redzēju, cik tu viņam esi svarīga, bet nevarēju iedomāties, cik ļoti. Un tagad, kad tu dzemdēsi viņa bērnu...

– Tu maldies, Deivids pieņem manu grūtniecību un apprec mani tikai tāpēc, ka tas ir nepieciešams, bet viņš pats to nevēlas.

Platons Hektorovičs pasmaidīja, tādējādi vēl vairāk pastiprinot līdzību ar savu dēlu, un tad piebilda:

"Mans dēls to vēlas vairāk par visu pasaulē." Viņš vienkārši to vēl nesaprot. Kad es tevi nolaupīju, man nebija ne jausmas, ka viņš ir tik iemīlējies. Likās, ka Dāvids ir kļuvis traks, jo negulēja ne dienu, ne nakti. Un, kad es uzzināju par tavu grūtniecību, viņš man piezvanīja un paziņoja, ka precas. Jā, mans dēls ļoti nevēlas bērnus, bet es domāju, ka viņš mīlēs savu miesu un asinis. Tas vienkārši prasa laiku.

"Bet man nav laika," to pateicis, pēkšņi sapratu, kā rīkoties un dzīvot tālāk, un pēc nelielas pauzes piebildu:

"Un man joprojām ir dīvaini, ka jūs vēlaties nogalināt meiteni tikai tāpēc, ka viņa ir kopā ar jūsu dēlu."

– Es negribu tevi nogalināt. Es jums apliecinu. Un tu neesi tikai meitene. Viņam noteikti. Es lūdzu tevi, Sofija, aizmirsti visas savas rūpes un tagad domā tikai par savu veselību un manu nākamo mazdēlu.

Viņš atkal pasmaidīja un izgāja no istabas, atstājot mani pilnībā šokētu un apmulsu par šo dīvaino sarunu.

Deivids atgriezās pēc pusnakts, un pēc soļu skaņas bija skaidrs, ka viņam nebija nekādu nodomu nākt uz manu guļamistabu.

Nu, protams, tagad tas noteikti nav vajadzīgs, es nodomāju un lēnām izslīdēju pa durvīm.

Deivids Zafirovs

"Es negribu tevi apgrūtināt. Sliktākais ir apziņa, ka vīrietis tevi prec pienākuma apziņas dēļ. Ne es, ne mūsu nedzimušais bērns vairs netraucēs. Uz redzēšanos."

Pirksti nevilus saspiež zīmīti, un iekšā paceļas gandrīz dzīvnieciska panika, kas sajaukta ar dusmām...

Panika ir interesanta sajūta. Jauns speciāli man un tajā pašā laikā vecs kā pasaule. Vai es, atrodoties karstajos punktos un izpelnījies iesauku Akmens par savu nosvērtību un mierīgumu visās situācijās, domāju, ka tagad tik bieži izjutīšu paniku?

Labi, mazāk domāt – vairāk darīt. Zvanu Gromovai, kura

pacel, pēc pirmā zvana. Tūlīt, ir tikai seši no rīta:

– Platonovič, es klausos.

– Atkal Vadims Andrejevičs.

– Nestāsti man, ka viņa atkal pazuda...

– Viņa aizbēga.

– Velns, kas pie... kaza... Tu pats piezvanīsi Sokolovai?

– Tu piezvani, es iešu skatīties kameras kadrus.

"Godīgi sakot, ja es būtu tavā vietā, es viņu būtu nositis ar jostu!" Tā ir dāvana, ka viņa ir stāvoklī!

"Es jau tevi apstrādāju ar jostu... Nav jēgas," es nogurusi nopūšu un noberzu deguna tiltiņu.

Gromovs nervozi smejas un, protams, necerēdams saņemt atbildi, jautā:

"Vai jūsu mati ir sākušī kļūt sirmi no viņas trikiem?" Bēgļa, māti.

– Gromov, šī visa dēļ mans motors drīz sāks šļakstīties. Nekavējies, zvani, vieglāk meklēt bez kavēšanās.

– Cerberus to atradīs visur pa saviem kanāliem. Žēl, ka mēs pagājušajā reizē nepievērsāmies viņam.

Nospiežot "nolikt klausuli", dodos lejā, lai skatītos novērošanas kameru ierakstus un pret savu gribu iegrimu atmiņās.

Es ļoti skaidri atceros to nakti pašā marta sākumā un skaisto seju, kas arī šķita tikai kārtējā garāmgājēja. Es paskatījos uz viņu un domāju, ka viņas cukura tētis, iespējams, ir kaut kur tuvumā. Protams, jo tādi cilvēki vienkārši nestaigā bez tēta ar resnu maku.

Viņa noteikti baidījās no manis un tas bija interesanti un pat izraisīja smaidu, kas manā sejā parādījās ārkārtīgi reti.

Nolēmis, ka, ja būs tētis, viņš pagaidīs, es atvedu uz savu biroju meiteni, kas man patika. Sākumā viņa, protams, pretojās pieklājības labad, taču bija pārliecināta, ka tas nebūs ilgi. Iekšā strauji uzliesmoja uguns, un es jau gaidīju lielisku seksu, kad meitene pēkšņi paziņoja, ka viņai ir slikti. Tik skaisti un bez patrona. Tātad tā ir problēma. Pārsteigums un interese deva vietu vilšanās...

Nākamreiz es viņu redzēju vasarā. Maza, skaista meitene, skatoties uz leju, sēdēja pie Gromovu pāra kāzu galda. Cik ilgs laiks pagājis kopš mēs iepazināmies? Vismaz trīs mēnešus. Un, lai gan pēc pāris dienām es aizmirsu par viņu pat domāt, tagad nez kāpēc es viņu uzreiz atpazīnu. Pateicoties no Gromova saņemtajai informācijai, es sapratu, ka šis sākums mani ir apmānījis. Un te ir mazais melis, kurš manī atkal vienatnē un atkal izraisīja nopietnu interesi manā kabinetā. Tikai tagad viņa čīkstēja, ka ir stāvoklī. Interese ātri padevās niknumam, viņšveidīgi pieaugot no iekšpuses. Vai esat nolēmis spēlēt? Velti.

Toreiz es nolēmu, ka meli bargi sodīšu. Un tieši sešas dienas vēlāk, dusmīgs par visu stāstu, viņš to pārtrauca.

Kā var būt tāds mulķis? Kāpēc sievietes, īpaši jaunas un skaistas sievietes, ir gatavas ap sevi būvēt īstu melu pilsētu, nevis banālu patiesību? Gribēju iemācīt melojošajai meitenei mācību, bet beigās sevi pilnībā sapucēju. Galu galā jau pašā sākumā prātā iešāvās doma, ka viņa varētu būt jaunava... Kā gan es ar savu

pieredzi nesaprātu, ka visi viņas meli un attapība ir tikai glābiņš? Sekss bija labs, pat pārāk labs, bet es skaidri sapratu, ka tas, ko es viņai izdarīju, viņu mocīs ilgi.

Vai dot viņai atpūtu un laiku, lai pierastu?

Es biju pilnīgi pārliecināts, ka viņa mani ienīdīs, jo pēc tās nakts es nevarēju izturēt sevi, bet pamest viņu tagad nebija runas.

Jūnija beigās notika viņas pirmā bēgšana. Sofija pie vecākiem palika gandrīz četras garas nedēļas un ieradās tikai uz Strelkova un viņas drauga kāzām. Es biju pilnībā zaudējis pacietību un plānoju pati braukt pēc viņas, it īpaši pēc ziņojumiem, ka viņa lieliski pavada laiku bez manis. Bija dīvaini klausīties detalizētus apsargu stāstus par to, kā Sofija peld upē vai ēd parkā trešo saldējumu un apzinīgi gaida savu atgriešanos. Dīvaini un mežonīgi.

Tomēr tā bija mulķīga doma dot viņai atpūtu; šķita, jo ātrāk viņa pieradīs, jo labāk. Bet tagad plānus sajauca šis sūcējs, kurš atkal parādījās no nekurienes. Kā var būt tik idiots un pat neizdrāzt tik skaistu meiteni, būdams oficiālais līgavainis? Tā bija tikai viņa vaina, ka es salūzu vēl divas reizes pēc kārtas un sodu viņu, spīdzinot un novedot līdz histērijai, tostarp par mēģinājumu otrreiz aizbēgt.

Bet es nebūtu Zafirovs, ja nebūtu pieradinājis šo mežonīgo, bailīgo kaķi. Un tagad, tiklīdz mērķis bija sasniegts, parādījās jauna problēma: kāds cits par to interesēja. Vienkārši meitene grūtībās.

Ļoti labi atceros arī sarunu, kas notika ar Gromovu septembra

vidū, un to, ka vienojāties par vienu lietu, bet sanāca pavisam savādāk, īpaši:

– Vadim, vai tas ir vajadzīgs?

– Jā, Dāvid Platonovič, tu saproti, ka, ja viņa paliks tev blakus, būs grūti noteikt, kas organizēja medības. Galvenais, ka viņa pati tic šai šķirtībai. Jūs paši redzat, ka tas ir kāds no tuva loka.

– Ja es aizvedīšu Sofiju uz ārzemēm? Es nevēlos viņu pamest.

– Nē, tas ir pagaidu pasākums. Es jums apsolu, ka mēs atradīsim šos cilvēkus. Periods ir divas nedēļas.

– Sasodīts! Vadim, tu esi par viņu atbildīgs ar savu galvu!

– Nu kur viņa var tikt prom no tevis? Jūs izveidosit savu uzraudzību papildus mūsu uzraudzībai. Turklāt Lera un Daška vienmēr ir tuvumā. Jūsu šķiršanās ir īslaicīga – līdz brīdim, kad puiši izstrādās visas versijas. Bet viņa būs drošībā, un, tiklīdz mēs noskaidrosim klienta identitāti, jūs ņemsit atpakaļ manu radnieku.

Nav nekā pastāvīgāka par pagaidu, tāpēc divas nedēļas pārvērtās divos mēnešos. Kad izmeklēšanā kārtējo reizi pēdas neizdevās atrast, tika nolemts manu un policijas uzraudzību likvidēt, kas, pēc Gromova domām, varēja atbaidīt klientu. Tieši šajā brīdī parādījās deputāts. Vai man jāsaka, cik nikns es biju?

– Lieliski! Man atlika tikai viņu atlaist uz diviem mēnešiem, un viņa jau bija atradusi sev sasodītu vietnieci ar resnu maku! Kuce!

– Nomierinies, Deivid! Puiši viņu nepārprotami vēro un klausās telefonā. Starp viņiem vēl nekā nav.

– AČU?! Vadim Andrejevič, tu joko?

– Deivids! Pagaidiet nedaudz ilgāk, ja nevēlaties viņu atrast ar lodi galvā!

– Nē, mana pacietība ir beigusies. Ja jūs joprojām nevarat atrast tos, kuri pasūtīja slepkavības mēģinājumu, tad es neredzu jēgu gaidīt vēl vienu minūti un vedu Sofiju atpakaļ!

Es nekad nedaru impulsīvas lietas un vienmēr rīkojos ar pēc iespējas vēsu prātu. Šī reize bija izņēmums, tāpēc sākumā Sofija atkal pieņēmas pie papēžiem, bet tad beidzot tika izvilktā man tieši no deguna.

Izstrādē piedalījās visi, sākot no Morozova, mana ilggadējā partnera, līdz Sofijas faniem. Bet manam tēvam, kurš izrādījās pasūtītājs, aizdomās nebija. Vecais lapsa bija tik priecīgs par šo ziņu, ka kļuš par vectēvu, ka nekavējoties palaida viņu vaļā.

Vai mani iepriecināja ziņa, ka kļušu par tēvu? Nezinu. Kā jūs varat priecāties par kaut ko tādu, ko jūs nekad neesat redzējis vai jutis savā dzīvē? Esmu materiālists. Tāpēc vismaz kaut kādai reakcijai man ir nepieciešams vismaz ieraudzīt un iepazīt kādu, kurš vēl pirms viņa dzimšanas aizņēma visu brīvo vietu manas sievietes sirdī.

Tagad viņa atkal bēg. Pilnīgi nevaldāms, histērisks, impulsīvs un iespaidojams cilvēks, kuru neaptur ne pašas pašsajūta, ne mans bērns vēderā.

Cenšos apturēt pieaugošo paniku un dziļi ieelpot.

Nomierinies, viņai viss būs labi.

Nē.

Viņiem būs labi.

38. nodaļa

"Es negribu tevi apgrūtināt. Sliktākais ir apziņa, ka vīrietis tevi prec pienākuma apziņas dēļ. Ne es, ne mūsu nedzimušais bērns vairs netraucēs. Uz redzēšanos."

Šī bija mana pēdējā ziņa Zafirovam.

Jā, es jutos kā pilnīgs muļķis un idiots, jau apmaldījies savu bēgšanas gadījumu skaitā, bet es vienkārši nevarēju to izdarīt citādi. Es negribēju būt par slogu un kļūt par sievu tikai tāpēc, ka biju stāvoklī, un vēl jo mazāk – izspiest pienākuma sajūtu no tāda cilvēka kā Deivids.

Tā kā neviens negaidīja, ka es atkal pazudīšu, novērošanas nebija. Kontā vēl bija palikuši gandrīz trīsarpus miljoni, un šīs naudas vajadzēja pietikt vairākiem gadiem, ja dzīvotu pieticīgi.

Pie mammas būtu bijis pārāk viegli, tāpēc, sasniedzot dzelzceļa staciju, tika nolemts paņemt vilciena biļeti un doties uz tuvāko lielpilsētu, pazūdot pūlī.

Pēc 2 mēnešiem

Kad pamodos, pirmais, ko izdarīju, bija steigā uz virtuvi pēc citrona. Staigājot basām kājām pa aukstajām flīzēm, domāju tikai par to, lai tiktu laikā un nepievērsu nekādu uzmanību aukstumam. Citronu! Tagad tas ir vajadzīgs steidzami, vairāk nekā jebkad agrāk! Steidzīgi nogriezusi šķēli, uzreiz ieliku to mutē un, pat nesaraujoties, sāku intensīvi košļāt. Labi, tagad vēl

viena šķēle. Lieliski!

Tagad, kad mans ikdienas rīta rituāls bija pabeigts, es varēju doties uz vannas istabu. Jau kādu laiku cilvēciņš manā vēderā izraisīja mežonīgu toksikozi un īstu karu, ja es neēdu vismaz vienu citronu dienā. Šķiet, ka mans dēls, un jau pirmajā seansā viņi redzēja zēnu, vienkārši dievināja citronus.

Izejot no dušas, es steidzos: bija astoņi trīsdesmit, kas nozīmēja, ka pēc pusstundas man bija jābūt darbā. Ierodoties lielā pilsētā, es, kā plānots, īrēju dzīvokli, taču nevēlējos paļauties uz naudu savā kontā, tāpēc nolēmu strādāt tik ilgi, kamēr veselība un stāvoklis to atļaus. Es dabūju administratores darbu vienā no kafejnīcām, kas atrodas blakus ielā. Un, lai gan mazajam grieķim manā vēderā īsti nepatika kafijas smarža, ar citronu viss bija kārtībā, kas kļūva par manu pastāvīgo pavadoni. Ejot pa sniegoto ielu, es sarāvos.

Ir jau februāris! Es neredzēju savu ģimeni divus garus mēnešus, bet es nemaz nenožēloju savu rīcību, jo es neredzēju sev citu ceļu. Un vai es varētu kaut ko darīt savādāk? Zafirovs, iespējams, atrada sev jaunu, vairāk pielāgojamu aizraušanos un beidzot nomierinājās. Es nevarēju neatcerēties mūsu pēdējās sarunas, kurās viņš atklāti teica, ka es viņu iedzišu kapā ar savu uzvedību un bēgšanu. Viņš tiešām izskatījās noguris un noguris, īpaši pēc manas nolaupīšanas. Padomā tikai, šis vīrietis mūsu iepazīšanās sākumā mani mocīja un kā īstu Zvēru gandrīz iedzina psihozē!

Atverot kafejnīcas durvis, es ieelpoju svaigi maltu kafijas

pupiņu smaržu un uzsmaidīju mūsu menedžerim Vladam. Acīmredzot es viņam patiku, un viņš pat vairākas reizes man par to deva mājienus, bet es nevarēju atbildēt uz viņa jūtām, jo mana sirds un domas nedalīti piederēja manam nedzimušajam dēlam.

Es biju virtuvē, kad dzirdēju kaut kādu kņadu zālē. Vai tiešām jau no rīta neapmierināts klients? Es piesteidzos pie skaņas avota un sastingu izbrīnā.

"Zvaniet administratoram," Zafirovs sēdēja pie viena no galdiņiem pie kafijas tases un, mani ieraudzījis, pasmaidīja ar nelaiņu smaidu.

Es strauji pagriezos un sāku skriet, taču mani noķēra un uzreiz uzmetu uz Deivida platā pleca.

– Ko tu atļaujies darīt? Es izsaukšu policiju! – Vlads kļiedza.

"Vēl viens vārds, un es izsaukšu tev... ātro palīdzību," Zafirovs norūca un sāpīgi pēta man pa sēžamvietu.

Jau viņa mašīnā, piesprādzējies ar drošības jostu, sapratu, ka raudu, bet pēc diviem mēnešiem jau biju aizmirsusi, kā ir viņa dēļ liet asaras.

– Ko tev vajag?

– Lai tu atdod manu bērnu.

"Bērns ir daļa no manis, kas nozīmē, ka viņš ir mans," es nočukstēju.

"Tas nozīmē, ka mums arī jūs būs jāaizved," zvērs nelaiņni pasmīnēja.

– Es nekur neiešu!

– Kungs, palīdzi man tevi nenogalināt, pirms nepaņemšu tevi

par savu sievu!

"Jums nevajag mani precēt pienākuma apziņas dēļ." ES atsakos!

– Kāzas ir pēc divām nedēļām. Sagatavošanās darbi rit pilnā sparā.

"Tātad, pirms jūs pat mani atradāt, jūs jau plānojāt mūsu kāzas?" Psihopāts! – es biju nikna.

– Neglaimo sev. Es tevi atradu uzreiz, un tikai bērns tavā vēderā izglāba tevi no manām dusmām.

– Starp citu, bērns ar gandrīz simtprocentīgu pārlicēību ir dēls.

– Kas? "Dāvids asi pagriezās pret mani un viņa acīs pirmo reizi visā mūsu pazīšanās laikā es izlasīju kaut ko jaunu, man pilnīgi nesaprotamu. Apjukums? Maigums? Nespēdams savaldīties, Zafirovs pielika roku pie mana joprojām plakanā vēdera un sastinga, domādams par kaut ko savu.

– Jūs joprojām nevēlaties bērnus?

– Gribi. Tu. Un viss, kas ar tevi saistīts.

Epilogs

Dāvida tēvs uzstāja uz grieķu kāzām, mana vecmāmiņa pieprasīja tradicionālās un vienmēr ar konkursiem un maizes kukulīti, bet mans topošais vīrs nav tāds cilvēks, kuru var stumdīt. Tāpēc divdesmit astotajā februārī, tērpusies baltā kleitā, pēc tradicionālās reģistrācijas dzimtsarakstu nodaļā tiku no milzīga banketa taisnā ceļā uz saulaino Dominikānas Republiku.

Vai vīrietis, kurš kļuva par manu vīru, ir mainījies?

Nē. Pavisam.

Bet es sapratu, ka pārmaiņas man vairs nav vajadzīgas, un pārstāju viņam prasīt puņķainas atzīšanās. Galu galā, kā jūs varat mēģināt uzlikt tīģeri uz jūsu gultas paklāja? Man galvenais bija pavisam kas cits – ka viņš pierādīja ar darbiem, nevis vārdiem. Zafirovs greizsirdīgi sargāja mani un manu jau tā nedaudz noapaļoto vēderu, piepildīja pat manas absurdākās vēlmes un ļāva man būt kaprīzai bezgalīgi. Kļuvusi par sievu īstam pieaugušam un veiksmīgam vīrietim, es vairs nevēlējos puņķainas atzīšanās no mana vecuma zēniem, bet galvenie vārdi no Dāvida bija priekšā. Reiz, ietinot mani siltā segā un ierasti uzliekot plaukstu uz vēdera, vīrs teica, ka viņam ar vienu bērnu nepietiek.

– Tu nemaz negribēji bērnus! – es iesaucos.

"Tas bija pirms grūtniecības iestāšanās."

– Tātad apetīte rodas ēdot?

– Tieši tā. Dzemdēt jādzemdē mīļotai sievietei un ne tikai dēli...

Platons Hektorovičs visos iespējamajos veidos centās mani izlīdzināt, un, uzzinājis bērna dzimumu, apbēra mani ar dāvanām un dārgāko zīmolu rotaslietām. Tomēr divas nedēļas, kas pavadītas nebrīvē viņa vainas dēļ, nav tik viegli aizmirst, un man uz pieres vērstas pistoles skats ilgu laiku asociējās ar vīratēvu.

Atgriezusies pēc mēnesi ilgas prombūtnes, iedegusi un pēc iespējas laimīgāka, uzreiz nolēmu piezvanīt draugiem un mā sai. Un, lūk, mēs kādu stundu bijām pie galda Jūras restorānā jau smējāmies un mazgājām savu vīru kaulus.

"Iročka, jūs vienkārši nesaprotat, kas ir laulība!" Pavisam drīz būsi mūsu rindās un tad sāksi dziedāt savādāk," mudināja Lera.

"Es joprojām domāju par bēgšanu no kāzām," Avdejeva skumji pasmaidīja.

"Mēs visi kādreiz domājam par bēgšanu," mana māsa atbildēja.

– Un dažiem tas pat izdevās! – trīs acu pāri ironiski pievērsās man, kā mūsu kompānijas galvenajam bēglim.

"Dažreiz ļoti gribas aizbēgt no tādiem cilvēkiem kā mūsu vīrieši," visi pamāja ar galvu un atkal atskanēja draudzīgi smieklī.

– Nu, meitenes, tā nav taisnība! Mana Miša ir pilnīgi adekvāta, atšķirībā no jūsu tirāniem! – šeit Dašai bija taisnība, viņa bija vienīgā no mums, kura pati izvēlējās savu likteni un tāpēc viņa bija ne mazāk laimīga kā mēs.

– Un tu, mans dārgais, pat nedomā par bēgšanu! Jo Sokolovs

jūs izvilks no zemes, turklāt mēs visi jau esam iegādājušies tērpus jūsu kāzām un sarunājuši tikšanās ar stilistiem! – Ar Dašku bija grūti strīdēties.

Vīriešu balsu skaņas lika mums apklust un apgriezties: pretim tuvojās četri cilvēces stiprākās puses pārstāvji, no kuriem trīs izcēlās ar diezgan garo augumu un neizturamo raksturu.

Vadims, Miša un Deivids uzreiz apsēdās pie mūsu galda, un Arturs Mihailovičs paņēma apmulsušo Irinu un pēc atvadīšanās mūs pameta.

"Kāzas ir pēc nedēļas, bet šķiet, ka viņa ir mainījusi savas domas," es domīgi sacīju.

"Jā, kas viņai jautās," Vadims smējās, "neviens nekad nav pametis Cerberus, un viņai jau sen bija vajadzīga stingra vīrieša roka."